

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Morressy_John-05-Kedrigern_a_spletita_vyprava.PDB

PDB Name: 5- Kedrigern a spletita vyprava
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 4.11.2007
Modification Date: 4.11.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JOHN MORRESSY
KEDRIGERN A SPLETITÁ VÝPRAVA
POLARIS

KEDRIGERN A SPLETITÁ VÝPRAVA
(THE QUESTING OF KEDRIGERN)

Některé části této knihy vyšly v poněkud odlišné podobě v časopisu The Magazine of Fantasy & Science Fiction.
Copyright © 1987 by John Morressy
All rights reserved
Translation © 1994 by Petr Caha
Cover art © 1994 by Zdeňka Boušková
ISBN 80 - 901292 - 6 - 9

Edu Fermanovi,
čarodějovu nejlepšímu příteli

"O tělech měněných do forem rozličných,
já zpívám..."
- JOHN DRYDDEN

< Jedna >

Na památku starých dobrých časů

Kedrigern se probudil do krásného růžového rána. Vzduch byl čistý jako křišťál a opojný jako víno a vznášel se v něm slabý a nikoliv nepříjemný závan chladného počasí jako jemná připomínka měnícího se ročního období. Zhluboka se nadechl, protáhl se, a aniž se obrátil, vyhlédl z okna. To byl den podle jeho představ: den jako stvořený na piknik nebo dlouhou procházku lesem, hrajícím červenými, zlatými a hnědými barvami podzimu. Princezna bude mít z takového dne radost, pomyslel si, a oba si ho pořádně užijí: žádná práce, žádné starosti, žádná kouzla - udělají si prázdniny. Obrátil se, aby ji něžně probudil, a zjistil, že už je vzhůru. Opírala se o polštář a zamyšleně se dívala oknem do dálky. Malá zelená knížečka fonetických cvičení, kterou v posledních týdnech usilovně studovala, ležela hřbetem vzhůru na přikrývce pod jejíma složenými rukama.

"Dobré ráno, má drahá," řekl Kedrigern a položil svou dlaň na její sepnuté ruce. "Báječné ráno, nemám pravdu?"

"Ano, báječné," přisvědčila, aniž se na něj podívala.

"Ideální den na piknik, řekl bych. Mohli bychom říct Spotovi, aby nám připravil koš s jídlem a vyjít si na celý den do hor. Bude odtamtud skvělá vyhlídka."

"Myslela jsem, že máš plné ruce práce."

"Nic akutního," řekl a přesunul se do pozice vsedě blíže k ní. "Dnes je příliš hezky na to, abych strávil den ve své pracovně, když můžeme být na vrcholku Tichého hromu. Jen my dva a celý svět u našich nohou..."

"Ano," přisvědčila Princezna a povzdechla si.

"Je všechno v pořádku, má drahá? Nepřipadá mi, že bys měla radost."

"Ale ne, Keddie, všechno je v pořádku. V tuto roční dobu je nahoře opravdu báječně a já mám pikniky ráda. Je od tebe moc hezké, že tě to napadlo. Jenomže..."

"Jenomže...?"

"Jenomže pokaždé, když někam jdeme, nebo něco děláme, jsme při tom vždycky jenom my dva. Cožpak nikdy nebudeme mít společnost, přátele, návštěvníky a hosty? Nikdy nebudeme cestovat, neuděláme si dovolenou, výlet, nevyrazíme na výpravu nebo na pouť?"

"Samozřejmě, že se budeme bavit, má drahá. Vždyť už jsme dvakrát pozvali Bess na oběd."

"Jenže nepřišla ani jednou."

"A vykonali jsme tu dlouhou cestu na hrad Grodzik."

"To byla služební cesta, Keddie."

"No... ano, byla. Ale byla to cesta. Nemůžeš říct, že bych tě nikdy nikam nevzal."

"Z hradu Grodziku jsme se vrátili už před mnoha týdny, Keddie, a od té doby jsme nebyli vůbec nikde a nesetkali jsme se s nikým kromě lidí, kteří tě navštívili pracovně."

Kedrigern zmateně zavrtěl hlavou a zamnul si bradu. "Skutečně je to už tak dlouho?"

"Ano," řekla Princezna suše.

"Ztrácím pojem o čase, když mám moc práce."

"Neměl jsi nijak zvlášť moc práce, Keddie."

"Opravdu ne? No, ztrácím pojem o čase, i když nemám moc práce. Ale abych řekl pravdu, drahá, už jsem sám začal přemýšlet o hezkém dlouhém výletě někam, kde bychom se setkali s novými zajímavými lidmi, viděli nové věci a vůbec si užili novinek. Myslím, že by nám to oběma velice prospělo."

"Keddie, ty mne příjemně překvapuješ! Kdy vyrazíme?" zeptala se Princezna, která jako by najednou ožila.

"No, myslel jsem... léto je na cestování nejlepší. Cesty jsou -"

"Léto? Příští léto!"

"Jistě, má drahá. Máme spoustu času pořádně si cestu naplánovat a důkladně vykonat všechny přípravy, které -"

"Keddie, teď je podzim. Časný podzim. Léto zrovna skončilo. Chceš po mně, abych čekala celý rok."

"Ne úplně celý rok. Vlastně to není o moc víc než půl roku. Alespoň nebudeme muset spěchat a na všechno budeme mít dost času."

Divoký pohled Princezniných modrých očí ho umlčel. Její sladký hlas zněl náhle skoro mrazivě, když řekla: "Keddie, bůh ví kolik let jsem seděla v močálu na leknínu. Nikam jsem nechodila, s nikým jsem se nevidala a nic jsem nedělala. Můj život byl neuspěchaný a na všechno jsem měla dost času a k smrti jsem nenáviděla každou jednotlivou minutu. Ty jsi mi vrátil lidskou podobu, vzal sis mne za ženu a přivedls mne do této malé, ale úhledné vilky daleko od spěchu, ruchu a shonu okolního světa. Teď už zase vypadám a mluvím jako dřív, mám krásné šaty a Spota, který nám připravuje a podává vybraná jídla. A pořád nikam nechodím, s nikým se nevidám a nic nedělám. Když se to tak vezme, mohla jsem stejně tak dobře zůstat ropuchou."

V místnosti zavládlo ticho. Pak si Kedrigern zhluboka povzdechl a potřásl hlavou. "Ty tedy myslíš, že bychom neměli čekat na léto?" řekl konečně.

"Ano, myslím."

"Chápu tě, má drahá. Opravdu tě chápu. Ale podzim je špatná doba k cestování a zima ještě horší."

"Můžeme vyrazit hned. Podzim se k cestování hodí báječně a ty nemáš moc práce. Je to skvělá příležitost na chvíli odsud vypadnout, Keddie."

"Ale já přece nemohu jen tak odejít. Je pravda, že žádnou náležitou práci nemám, ale jsou tu drobnější záležitosti... A něco se může vždycky vyskytnout."

Princezna potřásla hlavou. "Opravdu tady chceš zůstat celou zimu?" Podíval se na ni nejistě a ona pokračovala:

"Nebylo by to hezké uniknout mrazu, sněhu a barbarům? Mohli bychom se vydat na jih, kde nejsou sněhové bouře, dny jsou dlouhé a slunce teplé, lidé zpívají, smějí se a pijí víno."

"Nikdy jsem na jihu nebyl," přiznal Kedrigern zamyšleně.

"Mohl bys získat čerstvé byliny. Na jihu rostou byliny, které se tady nevyskytují. Otevřely by úplně nové obzory pro tvou práci."

"Vždycky jsem rád pracoval s bylinami. Je to hezká a čistá magie. Taky jsou dobré při vaření. Ale co budeš dělat ty, má drahá?"

"Za prvé, budu se těšit z tepla. Přes poledne mohu sedět pod ovocným stromem a procvičovat si výslovnost a kouzla. Mám tucty kouzel, které si potřebuji procvičit. A večer bychom se mohli bavit. Ach, Keddie, udělejme to tak! Do týdne se tady můžeme o všechno postarat a zimu můžeme strávit na jihu. Nezdá se ti, že je to báječný nápad?" zvolala, vrhla se mu kolem krku a začala ho nadšeně líbat.

Do oběda přesvědčil Kedrigern sám sebe, že strávit zimu na jihu je opravdu báječný nápad a divil se, proč na něco takového nepřišli už dávno. Odpočíval na lavičce na verandě a oddával se potěšení chladivého vánku. Vedle něj ležela otevřená kniha. Tvář měl otočenu k podzimnímu slunci; oči měl zavřené; na obličeji měl ospalý úsměv. Podzim byl vždycky jeho oblíbenou roční dobou a jeho jedinou vadou byla neodvolatelná blízkost zimy, kterou naopak vůbec rád neměl. Ovšem kdyby koncem podzimu odcestoval na jih, byla by jeho radost z něj ničím nezkalená. Jistě, znamenalo to cestování; ale člověk málokdy dostane něco dobrého, aniž by za to musel zaplatit patřičnou cenu, jak sám občas připomínal svým zákazníkům.

Z jeho myšlenek ho vytrhlo tiché pleskání křídel. Otevřel oči a ke svému překvapení uviděl párek holubů, kteří se vznášeli nad jeho verandou. V zobáčkích drželi širokou zlatou stužku. Kedrigern si zaštitil oči proti zapadajícímu slunci a přečetl si vzkaz, napsaný velkými šarlatovými písmeny:

ČAROCON ZVE VŠECHNY
SKVĚLÉ A MOUDRÉ ČARODĚJE

Holubi zakroužili a odletěli, vlekouce za sebou své poselství, a Kedrigern je sledoval se shovívavým úsměvem na tváři. Tiché kroky, které se ozvaly za jeho zády ho přiměly, aby se otočil. Uviděl Princeznu. V jedné ruce držela knihu fonetických cvičení; druhou měla zdviženu a clonila si jí oči. I ona se dívala za odlétajícími holubami.

"Co to bylo, Keddie?" zeptala se.

"Jenom pozvánka na Čarocon, má drahá. Výbor se pokouší zajistit účast co nejvíce členů."

"A ty tam nepojedeš?"

"No, že bych to měl zrovna v plánu, to se říct nedá. Myslel jsem na to, ale nic konkrétního jsem neslibil. Teď to stejně nepřichází v úvahu."

"Ale neměl bys na takové akce chodit? Určitě by velice prospěly tvé odbornosti. Pokud si myslíš, že bys tam měl jít, můžeme na jih odjet trochu později."

"Ne, má drahá. Čarocon má své půvaby, ale mnohem raději budu sedět po tvém boku na sluncem zalité terase, dívat se na moře a pít dobré červené víno, než marnit čas mezi hlučícími davy."

Položila mu ruku na rameno. "Pokud by to bylo tvoje přání, tvá volba a vůle, Keddie, pak je to v pořádku. Ale já jsem si jistá, že by ses docela rád setkal s některými svými starými přáteli, kolegy, kamarády a společníky, poslechl si, co dělají, a dozvěděl se o novinkách z oboru. Je to od tebe moc pěkné, že se toho chceš vzdát kvůli mně, ale pokud tam chceš jít, nemohu tě zdržovat."

Vzal ji za ruku a přitáhl si ji dolů k sobě, aby jí viděl do tváře, aniž by musel zaklánět hlavu. Měla na sobě tmavozelené hedvábné šaty. Černé vlasy měla spletené do jediného copu, staženého červenými a zlatými pentlemi a její čelo zdobila prostá zlatá členka. Princezna byla půvabná žena a představit ji svým přátelům a kolegům pro něj bylo velkým pokušením; o to větším, že teď hovořila hlasem odpovídajícím jejímu zjevu a učinila ve svých studiích takový pokrok. Ale Čarocon znamenal davy lidí. Budou mezi nimi i vítané osoby, členové cechu, které znal podle jejich jmen a činů, jež vykonali, ale s nimiž se nikdy nesetkal, starí přátelé, které dlouho neviděl; to byla pravda. Ale davy jsou davy. Dokonce i přátelské davy jsou davy a Kedrigern davy považoval za naprosto nesnesitelné.

Pokud by ho pomyšlení na davy nedokázalo samo o sobě dostatečně odstrašit, stačí, aby si vzpomněl na příšerné ubytování. V tuto pozdní dobu už bylo zhola vyloučeno sehnat slušný pokoj a ceny každé kůlny budou astronomické. A do třetice tu bylo ještě to cestování. Kedrigern nesnášel cestování skoro stejně, jako nesnášel davy; utěšoval se však, že na konci cesty na jih, kterou plánoval s Princeznou, ho alespoň žádné davy nečekají. Tohle cestování bylo něco jiného.

Povzdechl si a řekl: "Ne, má drahá. Na Čaroconu bychom si možná užili trochu legrace, ale museli bychom spěchat a na výlet bychom odjížděli unavení. Raději zůstanu doma a trochu zapracuji na zaklínadlu proti nočním návštěvníkům. Slíbil jsem ho dodat starému Brembomovi před slunovratem a chtěl bych svůj slib splnit."

"Jak si přeješ, Keddie. Naobědváš se?" zeptala se Princezna.

"Mám hlad jako vlk. Tenhle vzduch nějak působí na mou chuť k jídlu. Proč bychom se nemohli najíst tady venku?"

Přikývla na znamení souhlasu s jeho návrhem a on zvedl ze stolu stříbrný zvonek a zazvonil. Zatímco čekali, až se objeví jejich domácí trol, sáhl si Kedrigern pod košili a dotkl se medailonu. Na tváři se mu objevil zamyšlený výraz. Přikolébá se Spot na velkých plochých nohou, mávaje při chůzi divoce rukama a ušima. "Ja, ja!" zvolalo stvoření a několikrát vyskočilo do vzduchu.

Nepřítomně, jako by jeho mysl bloudila někde úplně jinde, Kedrigern řekl: "Budeme obědvat venku, Spote. Ale počkej ještě chvíli, než půjdeš pro jídlo."

"Stalo se snad něco zlého, špatného nebo nedobrého?" zeptala se Princezna.

"Budeme mít hosta. Myslím, že je to člen cechu, ale nedokážu si představit, kdo z cechu by nás mohl navštívit."

"Určitě je to něco důležitého."

"Ne pro mne. Odešel jsem z cechu už před lety."

"Ja?" zeptal se Spot.

"Nebud' tak nedočkavý, Spote. Řeknu ti kdy," odpověděl Kedrigern. Vytáhl medailon a pozvedl ho k oku, aby se podíval malým otvorem uprostřed, Hledáčkem pravdivého vidění. Rozhlédl se kolem a nakonec se zaměřil na malý bod na obloze. "To je Tristaver!" zvolal. "Spote, přines korbel navíc. A víc sýra. A naplň vínem velký džbán."

Trol odhopsal a Kedrigern se obrátil k Princezně: "Tris byl vždycky dobrý na proměny. Strašně rád létá."

"Opravdu se může proměnit v ptáka? To musí být báječné!"

"Není to nic těžkého. Párkrát jsem to taky zkusil, když jsem začínal. Je to skvělý způsob cestování, pokud člověk netrpí závratěmi. Zajímalo by mě, co ho sem přivádí..."

Malý sokol zakroužil nad jejich hlavami. Kedrigern zamával a pták odpověděl ostrým křikem a zmizel v blízkém lese.

"Tris tu bude za chvíli. Stydí se přistávat před lidmi. Vždycky byl trochu nešikovný a přistání je na létání to nejobtížnější," vysvětlil Kedrigern.

"Proč se proměnil v sokola? Nebyl by orel vhodnější?"

"Myslím, že kvůli tradici." *

Spot se přikolébá se stříbrným tácem, na kterém stál velký orosený džbán, tři korbele, velký bochník černého chleba a cihla nažloutlého sýra. Trol zase odešel a z lesa se vynořila štíhlá, elegantní postava, spěšně zbavující svůj šat listí a bláta. Zamával Kedrigernovi a Princezně a zamířil k nim rychlým krokem. Kedrigern vstal, aby ho přivítal.

"Trisi, jak se máš? To je doba, co jsem tě neviděl!" zvolal srdečně.

"Dlouhá doba, Keddie!" odpověděl druhý čaroděj a objal Kedrigerna kolem ramen. "Všichni se pořád ptají, co asi děláš. Musím říct, že vypadáš velice dobře. A tohle je Princezna?"

"Jsem ráda, že vás poznávám, mistře Tristavere," řekla Princezna skromně a napráhla ruku.

"Ach, tak krásný hlas! Jsem rád za vás za oba. Slyšel jsem... Conhoon se zmiňoval... o nějakém... problému s kvákáním," řekl Tristaver rozpačitě.

"To už je dávno pryč. Posad' se a najež se s námi, Trisi. Co nám neseš?"

"Ale, včera večer se pár z nás sešlo na kus řeči a padlo při tom tvoje jméno, tak mne napadlo, jak už je to vlastně

dávno, co jsme se neviděli, a řekl jsem si, že bych někdy mohl zaletět. Díky," řekl Tristaver a pozvedl pěnou korunovaný korbel, který před něj Kedrigern postavil. "Vlastně jsme mluvili o té záležitosti s hradem Grodzikem. Všichni byli nadšení, jak ses vypořádal s princem Grodzem. Byl to nebezpečný člověk."

"Po pravdě řečeno, Trisi, vypořádala se s ním Princezna. Začíná být docela dobrá."

"Všechno jsem se naučila od tebe, drahý," řekla Princezna a pohládila ho po ruce.

"No, jsme hrdí na vás oba. Tak jsem se rozhodl zaletět si na malou návštěvu a trochu si poklábosit."

"Takže jen čistě společenská záležitost," řekl Kedrigern a dolil Princeznin korbel.

Tristaver se usmál a pohládl si svůj dlouhý sněhobílý plnovous, ale neodpověděl. Místo toho připil Princezně a pak Kedrigernovi, nechal si dolít korbel a vzal si kus chleba se sýrem. Pak se rozpovídal o cechu, ke kterému on a Kedrigern náleželi. Mluvil o starých přátelích a starých časech a Kedrigern se k jeho vzpomínkám připojil.

"Je Krillicane pořád aktivní členkou cechu? Byla jednou z největších čarodějek," zeptal se zasněně.

"Odešla krátce po tvé... rezignaci na aktivní členství," odpověděl Tristaver.

"Krillicane dokázala všechno, co si zámerala. Jednou dokonce naučila mluvit ulici."

"Proč by někdo učil mluvit ulici?" zeptala se Princezna.

"Byla to zakázka nějakého bláznivého prince, pokud si vzpomínám. Krillie to vzala jako hozenou rukavici. Vlastně to ani žádná opravdová ulice nebyla. Spíš ulička; úzký průchod kolem jedné princovy stáje. Chvilí to trvalo, ale nakonec ji mluvit naučila."

"A co říkala?" zajímal se Tristaver.

"Říkala: 'Nejsme stáje'. V tom bodě skončila a později už se k tomu kouzlu nikdy nevrátila." Kedrigern si povzdechl.

"Tenkrát ještě bývali opravdoví čarodějové, Trisi. Na takové se nezapomíná."

"Lidé o tobě mluví často, Kedrigerne," řekl Tristaver. "Nestane se, abych někdy mluvil s jiným členem cechu, aniž by při tom nepadlo tvé jméno. Všichni se pořád ptají, co s tebou je."

Kedrigern se samolibě usmál. Pak skromně mávl rukou a dolil korbele. Princezna, která poslouchala mlčky, cítila, jak ho návštěvníkova slova těší.

"Myslím to upřímně. Opravdu by ses měl zase začít aktivně podílet na činnosti cechu. Lidí, jako jsi ty, potřebujeme," pokračoval Tristaver.

"Svůj díl práce jsem odvedl, Trisi."

"To nikdo nepopírá. Ale stejně, už je tomu pár let. Určitě ti to taky občas chybí... Zapojit se... pocit, že jsi u zdroje událostí... že své schopnosti využíváš ku prospěchu všech... Jsi přece ještě příliš mladý, abys žil takhle v ústraní. Vždyť ti ještě není ani dvě stě let."

"Nijak moc jsem o cechu v posledních dnech nepřemýšlel, Trisi," odpověděl Kedrigern srdečně. "Pořád platím příspěvky a podporuji jeho snahy, ale v ostatních ohledech je tohle život, kterému dávám přednost."

"Nezlobíš se kvůli té záležitosti s Quintridem, že ne? Všichni přece přiznali, že jsi měl absolutní pravdu a my ostatní -"

"Nic takového, Trisi. Na to jsem už dávno zapomněl."

"Samozřejmě, Keddie, samozřejmě. To je od tebe hezké. Kdyby bylo po mém, nezmínil bych se o tom jediným slovem. Ale..."

Kedrigern si povzdechl. "Ale cech něco potřebuje a tebe pověřili, abys mne o to požádal, mám pravdu?"

"Je to jen malíčkost. Záležitost několika málo dní a téměř žádná práce. Pravděpodobně si při tom oba užijete spoustu zábavy. Viš, Hithernils zmizel."

"Něco podobného jsem tušil," zvolal Kedrigern. "Vyprávěl každému na setkání, kde schovává pokladnu cechu. Nějaký barbar musel -"

"Ne, ne, ne, nic takového," přerušil ho Tristaver. "Žádný barbar. Hithernils je dokonale zabezpečený. Je teď doma ve své pracovně."

"Říkal jsi, že zmizel."

"Taky zmizel. Je neviditelný."

"Jak se to stalo?"

"Někdo z organizačního výboru Čaroconu se Hithernilse zeptal, jestli nezná někoho, kdo by mohl udělat přednášku o neviditelnosti. No a znáš Hithernilse."

Kedrigern přikývl a přihnul si ze svého korbele. Tristaver mlčel, dokud ho jeho hostitel nepovzbudil, aby pokračoval.

"Hithernils neví o neviditelnosti víc než já o chiromantii, ale rád se předvádí. Tak nahlásil svoje vlastní jméno a pak se rychle snažil naučit se něco o zneviditelňovacích kouzlech. No a zdá se, že se mu něco nepovedlo."

Kedrigern chvíli zíral na svého hosta beze slova a pak propukl v hlasitý a nezkracený smích. Princezna a Tristaver se na sebe podívali, vyměnili si chápavé úsměvy a usilovně se snažili ovládnout se. Celý ten proces chvíli trval. Nakonec se Kedrigern naposlědy zachytil, vytřel si z očí slzy a zeptal se: "A cech chce, abych připravil vhodné odeklínadlo a moc se o tom nešířil, je to tak?"

Tristaver se pohodlně opřel a zamyšleně se zadíval k lesu. "Abych řekl pravdu, Keddie, vlastně ani... ne. Cech rozhodl, že Hithernilsovi docela prospěje, když v tom stavu chvíli setrvá. Mělo by to pro něj být poučení."

"Co tedy chcete ode mne?"

"Chtěli bychom tě požádat, jestli bys nemohl zastoupit Hithernilse na Čaroconu. Organizační výbor by velice stál o panelovku na téma protikouzla a měl bys volnou ruku, jak bys ji chtěl uspořádat."

Kedrigern se zamyšleně zamračil a poškrábal se na temeni. "Vůbec jsem neplánoval, že tam letos pojedu, Trisi. Nemohl bych Hithernilse jednoduše odčarovat bez ohledu na to, jestli mu to prospěje nebo ne?"

"To by pomohlo Hithernilsovi, ale nepomohlo by to cechu. Čeká se, že náš zástupce nás bude na Čaroconu reprezentovat a Hithernils v tom směru není nejvhodnější. Po tom, co se mu stalo, se tam vůbec nemůže ukázat."

"Jistě, když je neviditelný..."

"Pochop, to by prostě nešlo. Celá nálada takového setkání je... řekněme poněkud nevázná... a teď už každý ví, co se mu přihodilo... Ne, Hithernils to být nemůže. To je očividné," řekl Tristaver.

"Určitě očividnější, než je teď Hithernils," zašklebil se Kedrigern.

"Jistě. Udělal bys to pro cech? Na památku starých dobrých časů?"

"No... Princezna a já jsme plánovali cestu na jih..."

"Nechápu, jak bys to mohl odmítnout, Keddíe. Tví přátelé tě potřebují," řekla Princezna rozhodně.

"Nemyslíš, že bychom si to měli nejprve promyslet?" Kedrigern cítil, že je v pasti.

"Bude to od tebe hezké, když to uděláš, a navíc to možná bude i zábava. Mohl bys rozptýlit spoustu chybných názorů na odeklinadla. Každý ví, že jsi na odeklinadla odborník," řekla.

"To je pravda," připustil.

"A budeš samozřejmě čestným hostem Čaroconu," dodal Tristaver. "Dostaneš k dispozici apartmá rezervované pro Hithernilse."

"Celé apartmá?"

"Každý, kdo reprezentuje cech," odpověděl Tristaver důstojně, "musí vzbuzovat patřičný dojem. Nemůžeme přece dopustit, aby pověstný čaroděj a krásná princezna spali v nějaké šteničárně."

"Ne, to jistě ne."

"Navíc jsme za ně zaplatili dopředu a hospodský nám odmítl vrátit peníze."

"No dobře, Trisi - my tedy pojedeme," řekl Kedrigern a bezmocně rozhodil rukama, zatímco se Princezna spokojeně usmívala.

< Dvě >

Vítejte na Čaroconu

Kedrigern sedel na velké pohodlné posteli a trucoval. Zdálo se, že Princezna, která se čile míhala po pokoji a vesele si propěvovala, jeho špatnou náladu vůbec nevnímala. Vyčistila a zbavila hmyzu celé křídlo hospody jednoduchým kouzlem a hned se cítila mnohem pohodlněji a útulněji. Nyní se věnovala drobným vylepšením: tady naaranžovala vázu lučních květin; tam upravila otřepaný ubrousek. Natřásla polštáře na lavicích u krbu, zkontrolovala množství vody v protipožárních vědrech, vyzkoušela měkkost běhounů na podlaze. Když skončila s těmito posledními úpravami, postavila se s rukama v bok u okna a spokojeně se rozhlédla po místnosti.

"Já nechci pořádat večírek," řekl Kedrigern už asi po dvacáté.

"Ale samozřejmě, že chceš, Keddíe," odpověděla Princezna nepřítomně, rozhlížeje se po pokoji.

"Nechci."

"Cech nám poskytl toto hezké velké apartmá. Byli bychom hrozně sobečtí, kdybychom ostatním nedopřáli možnost, aby se jím také mohli potěšit."

"Nepotěší ani mne, když bude plné cizinců."

"Jen to nech na mně. Pozvu pár lidí - jenom ty skutečně zajímavé, o kterých vím, že by sis s nimi chtěl promluvit - a uděláme si báječný decentní večírek."

Kedrigern se pohrdavě zasmál a vstal z postele. "Opravdu si myslíš, že se ti podaří udělat slušný večírek - decentní - na conu? Ještě nikdy jsi na žádném nebyla, má drahá. Ty nevíš, jak takové večírky vypadají. Hlasitý zpěv, lidé se překřikují navzájem... davy... strkání... kouzla. Nezapomínej na kouzla."

"Co je špatného na kouzlech? Oba je občas používáme. A tohle je přece čarodějnický con," namítla Princezna samolibě a bezděčným pohybem uhladila ubrus.

"Na kouzlech nic špatného není. Ale když se lidé dostanou do nálady a začnou se předvádět, snadno dojde k maléru.

Na jedné konferenci na Gryfí skále například někdo proměnil všechny hospodské pacholky v prasata jen proto, že se nechovali dost vlídně. Byla z toho spousta nepříjemností a vysvětlování. A o pár let dříve na Chateau Ravet někdo -"

"To, že se v minulosti stalo několik politováníhodných případů, ještě neznamená, že budeme něco podobného tolerovat tady."

"Mluvil jsem o současnosti, má drahá. Nebo aspoň o docela nedávné minulosti. Zrovna v těchto dnech přibýlo do oboru několik nových osob. Někteří z nich nejsou dost dobří ani na to, aby dělali alchymisty."

"Ovládej se trochu, Keddíe. Není ti ještě ani sto sedmdesát a už mluvíš jako nějaký starý pedant."

"Možná, že jsem mladý pedant," odpověděl Kedrigern trucovitě. "Každopádně vím, že nechci mít byt plný takových individuí."

"Povedeme to prostě v decentně společenském duchu a lidé už se podle toho zařídí."

"Za normálních okolností by to mohlo fungovat, ale tohle je Čarocon."

Princezna se na něj mrazivě podívala. Její modré oči zajiskřily jako horské ledovce a její hlas by v tu chvíli uhasil plamen rozběsněného draka. "Možná, že to je Čarocon, ale ty jsi důstojný a uctyhodný čaroděj reprezentující nejprestižnější čarodějnický spolek na západě a já jsem princezna. Tady nedojde k žádným nepřístojnostem, žádným neomalenostem ani žádným prohrškům proti společenským mravům."

Kedrigern cítil, že konečné slovo v této záležitosti už bylo řečeno. Mlčky přikývl.

Princezna se ihned uklidnila. Usmála se a řekla: "Dobře. Na to je ještě dost času. Obuj se a půjdeme na večeři. Musíš se připravit na své zítřejší vystoupení a jistě se na to budeš chtít pořádně vyspat."

Kedrigern si natáhl boty a zabručel: "Vypadá to, že se dnes opravdu budu muset pořádně vyspat. Nemohu počítat s tím, že bych zítra vůbec zamhouřil oka, když tu bude až do rána flámovat kdejaká chátra. Až vyrazíme na jih, budeme oba vypadat jako odpad z dílny nějakého nekromanta."

"Nebud' protivný. Alespoň jednou za čas by ses mohl pokusit bavit," řekla Princezna trpělivě.

Kedrigern si povzdechl. Věděl, že se chová sobecky; dokonce i trochu dětinsky. Věděl, že Princezna touží uspořádat velký večírek a že doma k něčemu takovému nemá příležitost, a věděl, že se na něj velice těší. Věděl také, že pro cech by bylo dobré, aby si všichni ještě dlouho vyprávěli, jak báječní hostitelé jsou tamní čarodějové. Měl pouze pochyby, jestli se navzdory všem těm věcem bude doopravdy dobře bavit. Jak už bylo řečeno, davy a hluk prostě nenáviděl.

V jídelně sedělo asi deset lidí. Kedrigern z nich neznal ani jediného. Vzhledli, když vešla Princezna, a upřeli na ni své pohledy. Ve svých přiléhavých světle zelených šatech a s tmavozeleným pláštěm na ramenou byla velice půvabná. Kedrigern, hladce oholený a v šatech z ručně tkané látky, doplněných tmavým pláštěm, jim stěží stál za jediný pohled. Našel stůl v rohu, malý, ale relativně klidný a méně špinavý než ostatní, a posadili se k němu.

"Není tu pravděpodobně jediný čaroděj. Určitě jsem nezahlédl nikoho, kdo by jako čaroděj vypadal," řekl Kedrigern zamyšleně.

"Ty také nevypadáš jako čaroděj," upozornila ho Princezna.

"Samozřejmě, že nevypadám. Člověk si tím na sebe jenom přivolává problémy, když v dnešních časech chodí oblečený jako čaroděj."

"Proč by tak potom měli chodit ostatní?"

Kedrigern si povzdechl, něco zabručel a soustředil se na večeři. Pochutnali si na smaženém kaprovi, skopovém a bažantovi, měli dostatek čerstvého chleba a ovoce jako zákusek, nechybělo ani dobré pivo, kterým to všechno spláchli. Jídlo Kedrigerna přivedlo do poněkud lepší nálady. Než se dostali k moučníku, už se na sebe s Princeznou zase usmívali.

"Uvidíš, že se budeš dnes večer dobře bavit," řekla Princezna a pohlédla ho po ruce.

"Určitě ano. Už je to dlouho, co jsem byl naposledy na nějakém večírku a úplně jsem zapomněl, jaké to je," odpověděl Kedrigern odevzdaně.

Princezna ho povzbudivě pohlédla po ruce. "O důvod víc, abys nějaký uspořádal. Uvidíš, jak to všechno zařídím."

Vyšli z jídelny, která byla čím dál plnější. Přicházeli stále noví a noví hosté, kteří se chtěli navečeřet dřív, než nejlepší pokrmy dojdou. Atmosféra zhoustla hučením tlumené konverzace, která byla s přibývajícimi hodinami stále hlasitější. V hale se vršily hromady zavazadel a lidé postávali v živě diskutujících skupinkách. Hloučky se tvořily i na schodišti, a když Kedrigern procházel kolem, zaslechl: "...večírek u Crolla... řekni to ostatním... uvidíme se tam," a další podobné poznámky pronášené v mírných obměnách mnohými hlasy. Než se mohl triumfálně podívat na Princeznu, přistoupil k němu neznámý mladík.

"Promiňte, ale nejste mistr Kedrigern? Čaroděj z Hor tichého hromu?" zeptal se.

"To jsem," odpověděl Kedrigern.

"Vy tady zastupujete cech, mistře Kedrigerne? Jsem z organizačního výboru. Řekli nám, že tu budete místo mistra Hithernilse... prý se mu přihodila jakási nehoda."

"Ano, moje žena a já tady zastupujeme cech."

"To je pro nás opravdu velká čest, mistře Kedrigerne! Tolik jsme toho o vás slyšeli - vaše petrifikace Buroka se stala legendami!"

Velice hezká dívka uchopila Kedrigerna za ruku. "A jak jste si poradil s Fingardem - to byl ten nejodvážnější čin, o jakém jsem kdy slyšela!" řekla.

"Fingard zase tak strašný nebyl," odpověděl Kedrigern polichoceně.

"Ale vždyť to byl ohňomilný drak! A byl zraněn!" namítla dívka.

"Musíte jim prostě ukázat, kdo je tady pánem," řekl Kedrigern a znalecky se usmál.

"A Grodz - je to pravda, že jste Grodze proměnil v ropuchu?" pokračovala dívka ve vyptávání.

"To udělala moje žena. Bylo to vlastně její první větší kouzlo a zvládla ho skvěle."

"Nikdo jiný neprohlédl Quintrindovy machinace. Pobláznil celý cech - kromě vás. Není to tak, mistře Kedrigerne?" vmísil se do rozhovoru stíhlý mladík.

"No... Quintrindus byl vychytralý darebák. Obelstil pěknou řádku lidí," odpověděl Kedrigern.

"Ale vás ne," zdůraznila dívka.

"Ne, mě ne," připustil Kedrigern s lehkým pokrčením ramen.

"Mistře Kedrigerne, já vím, že se připravujete na přednášku, ale kdybyste si udělal chvíli času, máme dnes večer malý večírek a -" začal první mladík.

Princeznin pevný hlas ho přerušil, než stačil doříct větu, a stisk na Kedrigernově paži zesílil. "Je nám strašně líto, ale mistr Kedrigern má spoustu práce s přípravou zítřejší přednášky a taky se na ni musí vyspat," řekla hlasem ošetřovatelky nezletilého invalidy. "Pokud nás omluvíte, půjdeme teď raději do svých pokojů."

"Možná zítra večer...?"

"Zítra večer budeme pořádát cechovní večírek. Doufám, že vy všichni neodmítnete svou účast," vyhrkl Kedrigern. "V našem apartmá. Všichni jste zváni." Při poslední slabice se jeho hlas zachvěl bolestí, jak se Princezniny prsty začaly do jeho bicepsu.

Když o chvíli později vešli do svého pokoje, řekla Princezna mrazivým hlasem: "Na člověka, který úplně zapomněl, jak to na večírcích chodí, se z tebe velice rychle stal bodrý hostitel."

"Připadali mi všichni tak sympatičtí," odpověděl rozpačitě Kedrigern. "Žádní takoví hejpočkej, kteří se táhnou za každým alchymistou. Sympatičtí a slušní mladí lidé. Vědí, co chtějí. To se pozná na první pohled." Odmíchl se a když nedostal odpověď, pokračoval: "Viš, má drahá, bylo by to od nás velkorysé gesto, kdybychom zaskočili na ten jejich..."

večírek..."

Princezna si ho změřila chladným pohledem a neřekla nic. Poškrábal se na bradě, odkašlal si a řekl: "Myslím, že si připravím svůj úvodní projev."

Přednášky probíhaly tak hladce, jak jen si to bylo možné přát. Jen jeden z přednášejících mluvil tak nesouvisle a mumlal tak tiše, že nikdo z posluchačů nevěděl, o čem vlastně přednáší. Ostatní byli dobří řečníci a měli připravena zajímavá témata přijímaná vděčným publikem.

Jedinou stinnou stránkou dopoledního programu bylo chování malého, podsaditého a neukázněného mužika, který neustále přerušoval přednášející svými nabubřelými monology neobratně maskovanými za dotazy. Po jeho čtvrtém takovém výstupu se Kedrigern rozhodl ignorovat jeho divoce mávající ruku a výkřiky, kterými si snažil sjednat slovo, a zbytek přednášky už proběhl bez problémů.

Po přednášce vyjádřil Kedrigernovi jeden z jeho kolegů, hubený a snědý čaroděj z východu, který se jmenoval Abrazoul, svůj obdiv, že se tak bryskně vypořádal s neukázněným návštěvníkem, a poznamenal, že se onen muž choval jako nějaký alchymista.

"Taky vám to tak připadá?" odpověděl Kedrigern. "Divil bych se, kdyby se sem pár alchymistů nevetřelo."

"Několik určitě. Zjišťují si, co by nám mohli ukrást," řekl Abrazoul.

Další jejich kolegyně, Jaquinta, seniorka jižních čarodějek, si odhodila z čela pramen bílých vlasů a zasmála se. "Bylo by to, jako když opice ukradne astroláb: bude ho mít, ale nikdy nepřijde na to, jak ho správně používat."

"Výstižně řečeno, Jaquinto," přisvědčil Abrazoul.

"Ano, velice trefné. A mimochodem, doufám, že se oba připojíte k večírku, který pořádáme v našem apartmá. Začne hned po východu měsíce, takže -"

"Já už jsem pozvání dostala," odpověděla Jaquinta.

"Já také. Našel jsem ho ráno pode dveřmi," řekl Abrazoul.

"To vysvětluje, co dělala Princezna celý den," zamumlal Kedrigern.

Jaquinta se usmála. "Na setkání s ní se opravdu těším. Z toho, co jsem slyšela, je živoucím svědectvím účinnosti tvých protikouzelských..."

"A navíc je prý velice půvabná," dodal Abrazoul.

Kedrigern se rozzářil. "Má taky neobyčejné vlohy pro magii. Ve studiu dělá velké pokroky."

"Zajímalo by mě, Kedrigerne, proč nepromluvila v dnešní panelové diskusi? Byla by to hotová senzace. Člověk se často nesetkává s princeznou, která byla v minulosti ropuchou."

"Pořád ještě nerada o své minulosti mluví. Koneckonců, strávila velkou část života seděním v močále, lapáním much a strachem před čápy, hady a surovými kluky... Chce na to všechno zapomenout."

"Dokonale ji chápu," řekla Jaquinta a mateřsky stiskla Kedrigernovi ruku.

Kedrigern strávil příjemný den výměnou novinek a drobných klípků se starými přáteli a setkal se rovněž s několika osobami, se kterými už se dávno chtěl setkat. Princezna mu vzkázala, aby povečeřel bez ní, že je zaneprázdněna posledními přípravami na večírek. Povečeřel tedy s Abrazoulem, třemi členy výboru, které potkal minulý večer, a dvěma inteligentními mladými zaklánači.

Večeře byla báječná a pak ještě dlouho seděli v družném rozhovoru u stolu. Do svého apartmá se Kedrigern vrátil až těsně před východem měsíce, v povznesené náladě a prozpěvuje si elfí kuplety. Pokoje našel úplně proměněné a Princezna ho přivítala s triumfálně zářícím obličejem.

Květiny byly prostě všude a plnily apartmá omamující vůní. Odlesky lamp a svíček tančily na plochách leštěného dřeva a v krbu vesele praskal oheň. Poblíž jedné stěny stál dlouhý stůl se dvěma soudky piva, výběrem kamenných džbánů obsahujících místní vína a dostatkem džbánek a korbelsů pro každého účastníka Čaroconu.

"No?" zeptala se Princezna vyčkávavě.

Kedrigern vzal její ruku a přiložil si ji ke rtům. "Má drahá, ty jsi prostě skvělá. Musím se ti omluvit, že jsem kdy pochyboval. Měl jsem vědět, že když se toho ujmeš ty, bude všechno naprosto dokonalé."

"To je od tebe velice hezké, že to říkáš, Keddíe."

"A ty vypadáš opravdu báječně, má drahá! Člověk by řekl, že když máš za sebou takový perný den..." Ustoupil o krok, aby si mohl prohlédnout její žlutozelené šaty a účes, ozdobený zlatou čelenkou. "Prostě nádhera," zopakoval nadšeně.

"Jen drobné kouzlo tu a tam, Keddíe. Veškerou těžkou práci zajistil personál. Moc mi pomohli. Nebýt jich, tak nevím, jak..."

Trojí zaklepání na dveře oznámilo příchod prvních hostů. Brzy se k nim připojili další a ještě další. Než se měsíc vyhoupl nad koruny stromů, byly pokoje plné lidí a ovzduší houstlo jejich hovorem a smíchem.

Byli tam čarodějové ze všech částí známého světa; byli tam mágové, čarodějnice a zaklánači, věštcí a vědmy; byli tam učedníci tajemných věd, kteří studovali vše, co se týkalo magie, a nevynechali jedinou příležitost setkat se s opravdovými mistry oboru. Kedrigern si stěží klesl cestu mezi jednotlivými diskutujícími skupinkami. Nakonec se připojil k triu studentů z Rottingenu, kteří hovořili o Železném muži, jenž tak proslavil jejich město.

"Poháněl ho hodinový stroj, že ano?" zeptal se.

"Správně, mistře Kedrigerne. Když byl plně natažen, vykonával po celý den práci šesti mužů," odpověděla tmavovlasá dívka.

"To je velice zajímavé. To v Rottingenu zastal hodně užitečné práce?"

"Bohužel, k jeho natažení muselo na celé dva dny spojit své síly osm mužů, takže to moc praktické nebylo," řekl jeden z mladíků.

Druhý mladík dodal: "Ale vynálezce pracuje na jiném Železném muži. Až ho dokončí, budou se moci natahovat navzájem."

Kedrigern se na okamžik zamyslel a pak přikývl. "Jistě," řekl. "To je geniální řešení."

"Hlavním problémem je rez," pokračovala dívka. "Stačí, aby zapršelo, a Železný muž je rázem celý oranžový. Pracuje sice pořádku, ale je oranžový jako pomeranč."

"Proto se pro něj v Rottingenu ujala přezdívka," řekl druhý mladík. "Říkáme mu tam Mechanický -"

"A jéje," přerušil ho Kedrigern, když zaznamenal příchod další účastnice večírku a jejího doprovodu. "Je mi hrozně líto, ale musím někoho přivítat," řekl a začal si klestít cestu davem.

Ve dveřích stála lesní čarodějnice a rozhlížela se po místnosti pohledem lehce skelných očí. Vedle ní stáli dva muži z hospodského personálu a hrbili se pod tíhou velkého kameninového džbánu.

"Keddie, má lásko!" zaječela přichozí, když uviděla Kedrigerna, což způsobilo, že všichni přítomní okamžitě ztichli a upřeli svou pozornost na ni. "Tak ty jsi tu uspořádal mejdan! To je od tebe děsně fajn, jestli chceš slyšet můj názor!"

"Ahoj, Bess. Jsem rád, že tě -" začal Kedrigern, ale jeho slova byla okamžitě udušena jejím medvědími objetím a vlhkým polibkem na tvář.

"A teď, kde je Princezna, aby ji stará Bess mohla náležitě poděkovat za pozvání? Já vím, že tohle všechno je její práce." Princezna se objevila po Kedrigernově boku, zářící štěstím z uznání, které se jí v hojně míře dostávalo za její večírek.

"Vy jste určitě Bess, lesní čarodějnice!" zvolala a krátce políbila nově přichozí na tvář. "Kedrigern mi toho o vás tolik vyprávěl."

"Opravdu? No, čím hůře to znělo, tím víc je to pravda, má drahá," odpověděla Bess. Odhrnula si z čela pramen vlasů a znovu se zasmála svým drsným zemitým smíchem.

"Jsme tak rádi, že jste přišla," řekla Princezna společensky.

"Je to od vás hezké, že jste starou Bess pozvali i po všech těch problémech, které jsem vám způsobila s tím zatraceným krystalem, co jsem prodala Keddiemu. Je mi to strašně líto, drahá."

"Nemusíte se omlouvat. Jsme tady přece proto, abychom se bavili," odpověděla Princezna.

"Právě proto jsem s sebou vzala džbán své nejlepší. Říkám tomu 'Slina bahenní zmije'." S překvapující hbitostí vytrhla Bess prázdný džbánek z rukou poblíž stojícího zaklínače a nabrala do něj vzorek ze džbánu, který přinesla. "Postavte to na stůl," nařídila svým pomocníkům, "ať se můžou napít všichni." Pak se otočila k Princezně, nabídla jí džbánek a řekla: "Ochutnejte, má drahá. To vám udělá dobře. Získáte po tom kudrnaté zuby a hezké bílé vlasy." Znovu se zasmála svým osobitým smíchem.

Princezna pozvedla džbánek, zatímco se Kedrigern zmítal mezi smyslem pro slušnost a starostmi o dobro své ženy. Sotva však nasála bouquet, hlava jí sama odskočila, oči se jí zatočily a naplnily se slzami. Vrávoravě ustoupila o dva krůčky a zalapala po vzduchu. Kedrigern jí rychle vzal džbánek z chvějících se rukou, aby si ho nerozbýndala na šaty a nepůsobila si popáleniny.

"Princezna nikdy nepije nic silnějšího než víno," vysvětlil a objal svou ženu kolem pasu, aby ji podepřel.

"Promiň, lásko," omluvila se Bess, cloumajíc Princezninou rukou. "Zapomněla jsem, že princezny mívají jemné chutě."

Princezna zasténala, zakašlala a pokusila se promluvit, ale nezmohla se na víc než na tiché zachrčení. Kedrigern ji vyvedl ven, kde se chvíli procházeli v chladivém nočním vzduchu. Po několika okamžicích se jí hlas zase vrátil. Její první slova Kedrigerna překvapila.

"Tys tu věc jednou pil - kvůli mně," řekla.

Kedrigern zapátral v paměti. "Ano, má drahá."

"A já k tobě byla tak zlá, nevděčná a nelaskavá, když ses následujícího dne cítil hrozně."

"Vzpomínám si, že se mi toho dne moc nedařilo."

"Nechápu, jak ses vůbec mohl hýbat a mluvit."

Obešli ještě jednou hospodu a pak Kedrigern řekl: "Myslím, že bychom se měli vrátit dovnitř. Nesmíme nechat své hosty příliš dlouho o samotě."

"Není třeba spěchat, Keddie. Případá mi, že se všichni dobře baví."

"Bavili se, dokud nepřišel na pořad dne džbán 'Sliny bahenní zmije'. Za chvíli se všichni budou chovat hůř než obři lidožrouti."

Princezna se na něj chápavě podívala. Bez dalšího slova spěchali dovnitř.

Atmosféra v apartmá se opravdu podstatně změnila. Nikdo sice neležel v bezvědomí na zemi ani netančil tanec svatého Víta, ale celková nálada už byla taková, že by podobné chování nikomu nepřípadalo nijak zvlášť nepatřičné. Kedrigern zkontroloval kameninový džbán a ke své hrůze zjistil, že je skoro prázdný. Věděl, že k malému může dojít každým okamžikem; doufal jen, že k němu ještě nedošlo.

Jak tak stál u džbánu a snažil se vymyslet co dělat, objala ho čísi ruka kolem ramen a do ucha mu zasyčel chrčivý hlas.

Ohlédl se a poznal hlučného muže z ranních přednášek. Rázem zapomněl na všechno ostatní.

"...em ráno ani neměl šanci se představit," řekl. "Smarmax, jméno mé. Doktor Smarmax z Umleitunské university."

Odmlčel se, aby si delikátně říhl a dodal: "Skvělá věc, v tom džbánu. Báječná vůně."

Už to začíná, pomyslel si Kedrigern. "Doufám, že budeme mít příležitost promluvit si, až se trochu vzpomatuješ," řekl, smetl Smarmaxovu ruku ze svého ramene a vystrčil ho ze dveří.

Zpacifikoval potácejícího se zaklínače a trio mladíků, kteří prozpěvovali velice nedůstojné písně, a pak jeho pozornost přilákaly hlučné hlasy, které přicházely ze středu místnosti.

"Známe takové, jako jsi ty. K magii jsi nepřichlchl, jak je rok dlouhý, a pak si přijdeš sem a děláš ze sebe mistra čaroděje. Jsi obyčejný šašek!" křičel jeden.

"Poslouchej, ty jeden zatracený zaklínači," hájil se druhý hlas chrčivě. "Minulý rok jsem provedl čtyři kouzla a pět

odeklínadel a teď mám sedmizaklínadlovou smlouvu s jedním místním markrabím."

"Zloději!"

"Švindlíři!"

"Nedokázal by ses pomocí svých kouzel dostat ani z jutového pytle!"

"A proč bych to dělal, hlupáku! Nejsem tak pitomý, abych do nějakého pytle lezl," odpověděl druhý mluvčí. Náhle se ozval přidušený výkřik, následovaný vítězoslavným smíchem. Kedrigern se prodral davem zrovna včas, aby zahlédl na podlaze velký jutový pytel, který v příštím okamžiku zase zmizel. Podsaditý muž, snědý a tmavovousý, s rozzuřeným výrazem ve tváři, vyskočil na nohy.

"Dobře, bidáku! Teď ti ukážu, co dokáže skutečný čaroděj!" zařval a ukázal na muže, který stál proti němu a smál se, až se za břicho popadal.

Smějící se zaklínač se sehnul. Staršímu mágovi, který stál za ním a bavil se s vědmou, zahalenou v závojích, vyrostl pár obrovských parohů. Zaklínač rychle udělal ve vzduchu několik obrazců a čaroděj zařval bolestí, jak se mu v kalhotách objevil včelí úl. Mág, který zaznamenal přírůstek na své hlavě, se otočil. Vědma se postavila po jeho boku. Na tvářích se jim objevil zlověstný výraz.

Kedrigern se spěšně zabezpečil krátkodobým imunitním kouzlem a chystal se vrhnout mezi výtržníky, aby sjednal pořádek. Když odřikal poslední frázi, objevila se Princezna a s rukama nad hlavou vběhla mezi čtyři soky. "Tak to už by stačilo! Trvám na tom, aby -" prohlásila.

Potom zmizela.

"Zatracení pitomci! Podívejte, co jste udělali Princezně!" zaječela lesní čarodějnice Bess hlasem, při kterém stydla krev v žilách. Zaklínač i čaroděj zmizeli. Starší mág a vědma se zlověstně podívali na Bess a Kedrigern je rychle proměnil v kámen - dočasně.

Zbylí hosté diskrétně opustili apartmá, aniž se rozloučili. Kedrigern osaměl s Bess a dvěma kamennými sochami.

"Co se stalo Princezně, Bess? Kam se poděla?" zeptal se.

"Jeden z těch pitomých amatérů ji zasáhl kouzlem, když vběhla mezi ně. Možná, že oba najednou. Tak nebo tak, stará Bess si s nimi poradila. Proměnila jsem je v mouchy, to jsem udělala."

"Díky, Bess."

"To Bess ti musí poděkovat, Keddíe. Starý paroháč a jeho zahalená přítelkyně se do mne zrovna chystali pustit."

"Myslím, že jim jenom povolily nervy. Z jejich hlediska by se dalo říct, že docela pochopitelně."

Bess přikývla. "Měli pár kapek Sliny bahenní zmije. Na některé lidi to působí dost zvláštně."

Kedrigern si pomyslel, že to tak asi bylo. Když se mág s vědmou příštího dne probrali, nepamatovali si vůbec nic. Stejně jako ostatní pozvaní hosté. Slina bahenní zmije opravdu měla na lidi zvláštní účinky.

"Zpackala jsem to, že jo, Keddíe?"

"Co?"

"Stará Bess to zpackala. Přinesla jsem džbán své nejlepší a zkazila vám celý večírek," řekla lesní čarodějnice. Na tvářích se jí objevily slzy.

"Neplač, Bess. Nebyla to tvoje chyba."

"Stará Bess už je taková," vzlykala. "Nikdy se nepoučí, nikdy. Někdo prostě Slinu bahenní zmije snáší a někdo ne a všude kam vkročí, převažuje právě ta druhá skupina." Popotáhla a utřela si oči špinavým rukávem.

"No tak, Bess," řekl Kedrigern a povzbudivě ji poplácal po zádech. "Už o tom nebudeme mluvit. Musíme najít Princeznu."

"Bylo by na čase," ozval se tenký hlásek.

"Princezno! Kde jsi, má lásko?"

"Tam, kde mne nezašlápnou první nešika. Mohu už vylézt? Je tam bezpečno?"

"Je tu jen Bess a já, má drahá."

"A dvě sochy," dodala Bess. "Ty ti neublíží, drahoušku."

Zpoza převrženého stolu u krbu vyhopkala pěkná zelená ropucha s malým zlatým kroužkem na hlavě. Kedrigern si zakryl oči, zatřásl hlavou a zasténal: "A jéje!"

"Přestaň sténat a podej mi ruku," přikázal mu tenký hlásek zuřivě.

Kedrigern poslechl a napřáhl ruku. Princezna mu vyskočila na dlaň a on si ji zvedl do výše očí. Byla to velice pohledná ropucha, podle ropuších měřítek.

"Důležité je neztrácet hlavu, má drahá," řekl. "Nějak si s tím poradíme. Všechno bude zase v pořádku."

"Neztrácím hlavu. Jsem velice klidná. Jenom mne zase proměň do lidské podoby, tak rychle, jak je to jen možné."

"Samozřejmě, má drahá. Udělám, co budu moci."

"Použij odeklinadlo, které jsi užil, když jsme se setkali poprvé. Prostě ho zopakuj. Rychle."

"Ach, to odeklinadlo. Ano. No, víš, má drahá, to bylo jednorázové odeklinadlo. Ve většině případů to stačí."

"Chceš tím snad říct, že už ho na mě nemůžeš použít po druhé?"

"Bojím se, že ne, má drahá."

"Potom udělej nějaké jiné!" odpověděla Princezna a její hlas zněl o poznání nervózněji.

"Samozřejmě. Najdu hned toho mladíka, co tě začaroval, a zeptám se ho, jaké zaklínadlo použil. Jsem si jist, že na ně najdu odeklinadlo. Bess mi s tím pomůže."

"Pomohu! Samozřejmě, že ti pomohu, lásko!" ujišťovala ho Bess horlivě.

"Dobře, kde je? Co jsi s ním udělala?"

"Neříkala jsi, že jsi je proměnila v mouchy, Bess?" zeptal se Kedrigern.

"Jo. Byla to první věc, která mne napadla."

"Mouchy? Mouchy?!" zaječela Princezna.

"Ano, má drahá. Takže musíme jen -"

"Keddie, já je snědla!"

"Snědla jsi je?" opakoval Kedrigern udiveně.

"Najednou ze mne byla ropucha a kousek ode mne poletovaly dvě tučné mouchy, jako by si o snědení přímo říkaly. Chňapla jsem po nich. Byl to instinkt."

"To může celou záležitost trochu zkomplikovat."

"Ach, Keddie!" zabodovala Princezna tenkým hláskem.

"Musíš být statečná, má drahá," řekl jí Kedrigern jemně. "Už jsme se dostali z horších komplikací."

"Má pravdu, lásko. Musíš se na to dívat z té lepší stránky," přidala se Bess.

"Žádnou lepší stránku to nemá! Jsem zase ropucha!"

"Ale můžeš mluvit, má drahá. Můžeš zpívat?"

V odpověď na Kedrigernovu otázku Princezna přezpívala stupnici. Znělo to trochu moc vysoko a tence, ale byl to docela hezký zpěv.

"Výborně. Teď tedy víme, že můžeš mluvit i zpívat a to je dobré znamení," řekl Kedrigern povzbudivě.

"Ale jsem ropucha, žába, obojživelník!"

"A já jsem čaroděj. Důvěřuj mi, má drahá."

"Neříkám to ráda, ale asi by bylo nejlepší, kdybyste odsud potichu vyklouzli a před úsvitem odjeli domů," řekla Bess.

"Se všemi těmi zmizeními, kamennými sochami a rozruchem kolem to bude asi to nejlepší řešení."

"Myslím, že Bess má pravdu," přisvědčil Kedrigern.

"Dobře, ale musíme se sbalit. Já nemohu balit."

"Já sbalím, má drahá."

"Ale proč bychom se měli zdržovat balením? K čemu je to dobré? Na co mi budou šaty, plášť a střívičky? Všechno, co od této chvíle potřebuji, je leknín a pár much."

"Zabalím každý kousek tvé garderoby do posledního knoflíku. Zase budeš sama sebou, Princezno, slibuji ti to."

Kedrigern se zamyšleně rozhlédl po místnosti. "Myslím, že bychom měli odnést ty sochy do haly a trochu to tu uklidit."

"Já se postarám o úklid," přihlásila se Bess.

"Já přenesu sochy a začnu balit," řekl Kedrigern.

Princezna si povzddechla: "Já se podívám po hezkém vlhkém místě, kde bych nikomu nepřekázela."

< Tři >

Jak jednat s krasavci

Dny se začínaly krátit a stejně tak i Princeznina trpělivost. Od její nehody uběhly už dva týdny a Kedrigern stále ještě nenašel protikouzlo. Jednoho dne po večeři jí vyložil své plány.

"Člověk, kterého teď potřebujeme, je Fraigus Temný. Svého času napsal hotovou učebnici transformačních kouzel," oznámil.

"Jsi si jist, že nám bude chtít pomoci?" zeptala se Princezna.

"Nemůže mi to odepřít, má drahá. Byl jsem jedním z jeho nejlepších studentů. Byli jsme si ty dny velice blízcí, než se začal specializovat na časovou magii. Fraigus byl legendou své doby a teď..."

"Nikdy jsem o něm neslyšela," přerušila ho Princezna.

"No dobře, nebyl universální legendou. Spíš lokální. Ti z nás, kteří ho dobře znali, ho považovali za jednoho z největších."

"To má do legendy daleko."

Kedrigern pokrčil rameny. "Každopádně je to lepší než nic. Ubohý starý Fraigus. Život k němu nebyl příliš laskavý, podle toho, co jsem o něm slyšel. Už je to dávno, co se usadil. Pořád jsem si říkal, že bych ho měl někdy zajít navštívit, zkusit ho rozveselit, ale odkládal jsem to a odkládal..."

"To je hezké," řekla Princezna sarkasticky. "Takže hodláš využít mého neštěstí, abys navštívil starého a senilního -" mezi dvěma slovy lapila neopatrnou mouchu, která se před ní objevila a pak pokračovala: "- čaroděje, který nedokáže pomoci sám sobě. Musím říct, Keddie, že mám někdy dojem, jako bys to všechno nebral moc vážně. Není to jen neobvyklé, je to i nanejvýš nepříjemné."

Čaroděj se podíval na svou malou zelenou ženu, která před ním seděla na stole ve zlaté misce vyplněné vlhkým mechem a pocítil hluboký žal. Neměl sice žádnou osobní zkušenost, jaké to je být proměněn v žábu, ale dovedl si představit, že to není nic příjemného. Obzvlášť pro krásnou princeznu, kterou Princezna bezesporu byla.

"Má drahá, já tě chápu a hluboce s tebou soucítím. Ale musíš uznat, že tvůj případ je dost nezvyklý. Nestává se to každý den, že žena, která byla proměněna v ropuchu a pak zase zpátky v ženu, je proměněna v ropuchu podruhé.

Možná, že je to v dějinách magie naprosto unikátní zjev," řekl.

"Možná, že se stanu legendou své doby. Jako Fraigus."

"Neztěžuj mi to."

"To jenom proto, že se pořád nic neděje, Keddie. Jsi čaroděj a uznávaná autorita na odeklinadla. Tak proč jsem ještě pořád ropucha?"

"Má drahá, znám svůj obor natolik dobře, abych tuhle věc nebral na lehkou váhu. Magie je velice ošidná věc. Pořád ještě nevíme, kdo na tebe zaklínadlo poslal, ani žádné podrobnosti o jeho povaze. Kdybych se do toho pustil bezhlavě, mohla bys skončit jako... hm, něco ještě horšího, než je ropucha."

"Nic není horšího. Hlavně teď, když se blíží zima. Zima je pro ropuchy velice zlá doba, Keddie," řekla slabým, smutným hlasem, který ho zasáhl rovnou do srdce.

"Zima bude až za mnoho týdnů. Za Fraigem vyrazím ráno a vrátím se před prvními vážnými mrazy. Spot se o tebe postará, než budu zpátky."

"Jsi si jistý, že tě Spot správně pochopil? Velice nerada bych jednou skončila jako ragú."

"Nemusíš se ničeho bát. Vysvětlil jsem Spotovi jasně, že nejsi obyčejná ropucha. A pro případ, že by zapomněl, umístím nad tebou ochrannou sféru. Budeš dokonale zabezpečená."

Povzdechla si skoro neslyšitelným povzdechem. "Zase to čekání," řekla sklíčeně. "Opravdu nevím, proč na sobě nezkusím jedno z vlastních odeklínadel. Říkal jsi mi, že dosahuji skvělých pokroků."

"Na to raději zapomeň," řekl jí Kedrigern varovně. "Ani ten největší čaroděj se neodčaruje sám."

"OK, Keddie. Budu tedy čekat. Ale pospěš si, prosím tě."

"Pospíším. Vyrazím hned ráno a vrátím se, jak jen to bude možné, to ti slibuji."

Chýše, ve které bydlel Kedrigernův starý přítel a učitel Fraigus Temný, ležela západně od Ponuré bažiny. Vedla k ní hezká rovná cesta, která se močálu těsně vyhýbala. Ale Kedrigern se na prvním rozcestí vydal pěšinkou, která vedla samotným středem bažiny.

Byla to sice zkratka, ale to nebyl čarodějův hlavní důvod, proč si tuto cestu zvolil. Přestože by to nikdy nepřiznal, byl velice sentimentální muž. Když pocítil, že je blízko místa, kde se poprvé setkal se svou krásnou Princeznou a získal její srdce, nemohl odolat pokušení vidět ještě jednou dějiště té šťastné události.

U malého pahorku, který se nacházel mezi cestičkou a okrajem močálu, zastavil svého huňatého oře. Nechal koně, aby se pásal sám sešel k pahorku. Právě na tom místě osvobodil Princeznu z jejího krutého zakletí. Když se podíval pozorněji, mohl ještě objevit stopy své práce. Nalezl dokonce ještě kamínky, které tvořily vrcholy pentaklu, a zbytky prášku, ze kterého tvořil patřičné obrazce. Při vzpomínce na to se neubránil úsměvu.

Po chvíli se zvedl, odešel ke svému koni, a vzal odtamtud mošnu a vak s vodou. Pohodlně se usadil na pahorku a začal žvýkat tlustý krajíc zlatavého chleba štědře namazaného máslem a zapíjel ho doušky vody. Vzpomínka na Princeznu v něm probudila stesk po domově a on zatoužil být zase zpátky ve svém útulném domku v Horách tichého hromu.

Ale láska a oddanost zvítězily nad nostalgií. Ze všech jeho přátel čarodějů jen Fraigus mohl znát správné řešení komplikovaného případu znovuzakletí. Tu cestu podnikal pro Princeznu. A Fraigus sám potřeboval jeho společnost. Jestli byla pravda, co se říkalo - a to se někdy stává - byl na tom Fraigus špatně. Je to vždycky smutné, když to jde s mužem z kopce. Když je však tím mužem velký čaroděj, je to ještě smutnější, a navíc zneklidňující. Kedrigern často pomýšlel na to, že by měl starého přítele navštívit. Když se k němu donesly zvěsti o zakletích a kouzlech vykonaných ve zlosti a z rozmaru, řekl si, že by svou návštěvu už neměl dál odkládat. Princeznina nehoda ho pak přivedla ke konečnému rozhodnutí.

Jak tak Kedrigern přemýšlel o své ženě, rodinném krbu a Fraigovi na vrcholu svých sil, uslyšel poblíž tichý hlásek. Okamžitě zpozorněl.

"Běda," říkal ten hlásek. "Třikrát preběda."

"Mluví snad někdo se mnou?" zeptal se Kedrigern nahlas.

"Jak smutno a chmurno je mi," pokračoval hlas a zakončil sentenci srdceryvným povzdechem.

Kedrigern měl najednou silný pocit déjà vu. Přesně tak to začalo, když potkal Princeznu. Ale přece se o močál nemohly dělit dvě zakleté dívky? To by byla příliš velká náhoda.

"Ach, proč jen mne musel potkat tak smutný osud," řekl hlas.

"Kdybys na chvíli nechal toho lamentování a vysvětlil mi svůj problém, možná bych ti dokázal pomoci," poznamenal Kedrigern. "Nic samozřejmě neslibuji, ale poslechnout si to mohu vždycky."

Z močálu vyskočila ropucha a přistála přesně uprostřed pahorku. "Sejmi ze mne to hloupé zakletí! Udělej ze mne znovu prince!" zvolala.

"Jsi skutečně princ?"

"Samozřejmě, že jsem princ. Nevypadám snad jako princ?" zeptala se ropucha zuřivě.

"Ne. Vypadáš jako ropucha."

Malé stvoření na chvíli ztichlo a pak řeklo nedůtklivě. "Zřejmě máš pravdu. Ještě jsem si na svůj zjev nezvykl, chápeš?"

"To se pochopit dá."

"No dobře, můžeš s tím něco udělat? Budeš bohatě odměněn, to ti slibuji. Můj otec je král Kallopane. Je to štědrý muž." Kedrigern takové věci slyšel už v minulosti a nikdy si jich příliš nevšímal. Nemínil ropuchu odčarovat pro peníze, ale z čistého sentimentu. Než však začal, potřeboval si ujasnit několik věcí, a tak poklekl před ropuchou, kterou to gesto zjevně potěšilo.

"Musíš mi říct všechny okolnosti svého zakletí. Zvláště důležité je, abych věděl, jestli k tomu došlo v náhlém hnutí mysli, nebo jestli se jednalo o předem připravený čin," řekl.

"Došlo k tomu naprosto bez přípravy. Schylovalo se ke krtinám dítěte mého nejstaršího bratra a my jsme si dali záležet, abychom pozvali všechny místní víly, čarodějnice a čaroděje. Víme, co se stává, když se při podobné příležitosti na někoho zapomene. Nálada byla skvělá, ale pak si můj královský otec řekl, že si trochu zašprýmuje s jednou z močálových vil."

Kedrigern strnul a zeptal se: "Jenom mi neříkej, že tvůj otec dráždil močálovou vílu!"

"Můj otec, král, má skvělý smysl pro humor," řekla ropucha hrdě.

"Zato močálové víly obyčejné nikoliv. Ale pokračuj ve svém příběhu."

"Moc si z toho nepamatuji. Můj otec, král, učinil vtipnou poznámku o tom, jak se s mou matkou, královnou, tím, že mají

samé syny pojistili proti případné proměně jejich dcery v ropuchu. Smál jsem se spolu s ostatními a najednou jako by se všechno rozmazalo. A v tom jsem byl malý, zelený a vlhký."

Kedrigern se zvedl a chápavě přikývl. "V pořádku, vypadá to jako okamžitý nápad. Je to lepší, než kdyby měla čas si to promyslet."

"Můžeš mi pomoci?"

"Myslím, že ano. Zůstaň tam, kde jsi. Nehýbej se a neříkej už ani slovo."

Kedrigern rychle připravil všechny náležitosti a pak předepsaným způsobem obešel pahorek. Když to udělal, začal odříkávat odeklinadlo. Při posledním slovu tleskl rukama. Nad močálem se zablesklo a na okamžik zavládla tma.

Když zase bylo vidět, stál na pahorku krásný princ a jeho zlaté vlasy se leskly na slunci. S přihlédnutím k okolnostem se tvářil velice sebevědomě. Na sobě měl světlezelené kalhoty, zelený hedvábný kabátec bohatě zdobený zlatými výšivkami, tmavozelený plášť lemovaný bílou stuhou a těsné bílé kožené boty. Distingovaně se otočil ke Kedrigernovi a řekl: "Přines mi zrcadlo, dobrý muži."

Kedrigern se zamračil a řekl: "Obvykle se předpokládá, že člověk aspoň poděkuje, když je vysvobozen ze zakletí."

"Můj otec, král, k tomu přihlédně. Zrcadlo, muži, a rychle. Už je to celé věky, kdy jsem měl naposledy možnost potěšit se pohledem na sebe."

"V rozsahu šesti dnů jízdy na koni se žádné zrcadlo nevyskytuje. Jestli se chceš vidět, podívej se do močálu."

Princ si odstranil z rukávu neviditelné smítko a řekl: "Dobrá tedy. Polož na zem svůj plášť. Nechci mít na kolenou bláto."

"Já zase nechci mít bláto na plášti," odpověděl čaroděj.

V princových hlubokých očích se zuřivě zablesklo. Bojovně vysunul spodní čelist a jeho chřípí se zachvělo. "Jsi drzý, muži. Věz, že jsem nejen nejkrásnější princ na světě, ale zároveň nejrychlejší ve svém hněvu. Když projevím přání, musí být okamžitě splněno."

"Jistě, princí," řekl Kedrigern. Zvedl svůj měch s vodou a zahvízdal na koně. Objevil se huňatý černý oř a čaroděj se vyhoupl do sedla.

"Co to má znamenat?" zeptal se princ a výhružně pozvedl obočí.

"Odjíždím, princí," řekl Kedrigern. "Tvoje království je tím směrem, odkud jsem přijel, a pak na východ. Myslím, že když vyrazíš ihned, budeš tam během několika týdnů. A po cestě raději nedráždí žádné močálové víly."

"Princové neputují pěšky!"

"Můžeš běžet. Nebo skákat, mně je to jedno. Lituji, že jsem se vůbec obtěžoval ti pomoci."

"Drzý ničemo! Okamžitě sesedni a dej mi svého koně!" přikázal princ.

Kedrigern spolkl větu, kterou měl na jazyku. Princ byl patrně imunní proti nadávkám, stejně jako byl naprosto neschopný té nejprostší vděčnosti. Možná, že ho pěkný dlouhý pochod naučí lepším způsobům, pomyslel si čaroděj, ale soukromě o tom pochyboval.

"Přeji ti hezkou cestu, princí," řekl místo toho a zamával.

"Chci koně, sprostý kmáne!"

Kedrigern pobídl koně a vyjel k západu. Urazil asi tucet kroků, když mu náhle hlava explodovala šílenou bolestí; země pod ním se zahoupala a vyrazila proti němu a on přepadl přes hrušku sedla a žuchl do trávy.

Když se vzpamatoval, začínalo se právě šefit. Hlava mu pukala bolestí. Princ byl pryč. Kůň byl pryč. Jídlo a zavazadla a měch s vodou byly pryč.

Opatrně se posadil a sáhl si na temeno. Trhl sebou, když pod prsty ucítil za svým levým uchem zaschlý strup krve.

Krásný princ měl očividně dobré oko a silnou paži.

Kedrigern vstal a zavrával. Zamumlal rychlé kouzlo proti bolení hlavy a hned se cítil lépe.

Fraigova chatrč byla dobrý den cesty na západ. Voda v močálu byla pitná, i když nikterak chutná. Borůvky, oříšky a houby mohly utišit jeho hlad. Dlouhá cesta mu vyčistí hlavu. Kedrigern nechtěl plýtvat magií na transportní kouzla a kouzelná občerstvení. Chtěl mít každý kousíček magie po ruce pro případ, že by se zase setkal s nějakým krásným princem.

Zhluboka se nadechl a vyrazil.

Možná, že byl zoufalý a zchátralý a zjevně měl krví podlité oči a červený nos; docela určitě však byl Fraigus Temný vynikající hostitel. Když se jednoho dne večer objevil Kedrigern před jeho chýší, unavený, zaprášený a polomrtvý hladu, přivítal ho Fraigus jako dávno ztraceného bratra. V příští minutě už Kedrigern seděl u krbu, boty dole, nohy na pohodlné podnožce a úhledný korbel chlazeného piva v ruce.

Fraigus v křesle před ním celý zářil, když pozvedal svůj korbel: "Jsem rád, že tě zase vidím, příteli, po všech těch letech. Je to od tebe moc hezké, že jsi přišel navštívit svého starého učitele. Napij se zhluboka a odpočiň si."

Pivo bylo výborné. Kedrigern si otřel ústa a řekl: "Je to dlouho, co jsme spolu naposledy takhle seděli a povídali si, Fraige. Mnoho se toho přihodilo za všechny ty roky."

"Tak, tak, chlapče, mnoho. Slyšel jsem, že ses udělal sám pro sebe, oženil ses s krásnou princeznou a žiješ v hezké vilce na úpatí hory."

"Ano. Princezna a já jsme spolu šťastní," přisvědčil Kedrigern. Usoudil, že bude lépe, když svůj problém prozatím odloží, dokud nepřijde ta správná chvíle.

"Pořád ještě se věnuješ časové magii, Keddie? Máš skutečně talent na získávání věcí z budoucnosti."

"Už jsem toho nechal. Nebylo těžké věci získávat, ale většinou jsem nepřišel na to, k čemu slouží. Za chvíli jsem měl dům plný krámů."

"Hm, teď mluvíš úplně jako ženatý muž, Keddie," řekl starý čaroděj. Zhluboka se napil a pak byli chvíli oba zticha,

hledíce zamyšleně do ohně.

Po chvíli se Kedrigern zeptal: "Jak ty pokračuješ se svou magií, Fraige? Nějaký čas jsem o tobě vůbec neslyšel..."

"Moc magie jsem v posledních třiceti letech neudělal, chlapče," odpověděl Fraigus. "Snad jen pár nezbytných maličkostí."

"Poslední věc, která se mi donesla," řekl Kedrigern a nakrabil čelo, jako by se pokoušel rozpomenout, "byla, že jsi úplně změnil zaměření své magie. Pořád se prý věnuješ budoucnosti, ale už z ní neziskáváš žádné předměty."

"Jo, to je pravda, chlapče. Už mě unavovalo skládání střípků mozaiky. Chtěl jsem se konečně vědět, jak spolu všechno souvisí. Chtěl jsem vědět, jaká ta budoucnost vlastně bude."

Fraigus pozvedl korbel. Když zjistil, že je prázdný, zahulákal k rohu místnosti, kde ležela nechutná hromada hadrů a smetí. Ke Kedrigernově úžasu vydala hromada zvuk podobný vlhkému a čvachtavému zachrochtání a zvedla se.

"Hejbní sebou ty mizerný všivý lenochu!" zvolal Fraigus. "Přines nám další pivo, nebo ti vypráším kožich!"

Hromada se zvedla na ohyzdných pokrivených pahýlech a kolébavým krabím pohybem se odšourala z místnosti.

Přitom úpěla a funěla.

"Co je to?" zeptal se Kedrigern přiškrknutým hlasem.

"Můj nový sluha. Se sluhy jsou zpočátku vždycky problémy. I tenhle se časem naučí, ale je mi líto nohy, když mám něco takového nakopnout," odpověděl Fraigus.

"Co se stalo s domácím trole, kterého jsi měl předtím?"

Fraigus se zatvářil rozpačitě a řekl: "Ten mi teď není k ničemu, Keddie."

Kedrigern na svého hostitele nenaléhal. Dopil svoje pivo zrovna ve chvíli, kdy se do místnosti přikolébá podivný sluha se dvěma plnými korbami. Fraigus stvůru odměnil kopancem a radou: "Měl bys být rychlejší, jestli ti není lhotejně vlastní dobro, ty přiblíží prašivá obludo!"

Chvilí pili tiše; Kedrigern pomalu usrkával, zatímco jeho hostitel polykal velké doušky; až se konečně Kedrigern zeptal:

"A podařilo se ti už nahlédnout do budoucnosti, Fraigusi?"

Starý čaroděj se zhluboka napil a řekl: "Jo, chlapče, podařilo. Třicet let tomu bude."

"A...?"

"Od té doby jsem většinu času opilý, Keddie. Myslím, že mi to trochu pomáhá. Ale ne docela. Pořád nemohu úplně zapomenout, co jsem tam viděl."

Kedrigern se otřásl a vyprázdnil svůj korbel. Strašidelný sluha byl tentokrát rychlejší, a tak byl ušetřen mistrova kopance, ačkoliv ho Fraigus neopomněl počastovat několika vybranými termíny ze své rodné Vysočiny.

Pak jedli a vypili pozoruhodné množství piva, takže Kedrigern se příštího jitra probudil na podlaze v hlavní místnosti u skomírajícího ohně. Posadil se, protřel si oči, zašklebil se, když zaznamenal chuť vlastního jazyka v ústech, a všiml si, že si ho Fraigův sluha prohlíží z největší blízkosti. Připadalo mu, že se na něj dívá jaksi naléhavě, ale jist si tím nebyl. Jeho groteskní rysy byly tak nepodobné čemukoliv, že bylo těžko určit, jaký mají výraz. "Jdi pryč. Prosím," řekl Kedrigern chraptivě. Stvoření se odkolébalo, chvějíc se, poskakujíc a vlhce sténajíc. Kedrigern se za ním díval s jistým zájmem. Byla to ta nejošklivější věc, jakou kdy viděl. Nedokázal ani určit, jestli se jedná o zvíře, rostlinu, minerál nebo zjevení. Ale ať už to bylo cokoli, byla to čistá trest' hnusu.

Nebyl to ani příliš dobrý sluha. Kedrigerna napadlo, co se asi stalo s Pudmoxem, trole, který Fraigovi sloužil už dvě staletí. Starý čaroděj mluvil vyhublavě, když na něj přišla řeč, a Kedrigern, ačkoliv hořel zvědavostí, nechtěl v té věci naléhat. Měl jiné záměry.

Udělal co mohl, aby na svého bývalého učitele zapůsobil co nejlepším vlivem, aniž by se při tom choval jako puritán. A ať už to bylo výsledkem Kedrigernova úsilí, nebo Fraigova studu, nebo snad jeho piva, či jeho moudrosti a letité zkušenosti, která se docela nevytratila, stav Fraiguse Temného se začal viditelně zlepšovat.

Během několika dní Kedrigern zjistil, že jeho hostitel opět nabyl svých starých sil. Jeho oči už nevypadaly jako volská oka ozdobená slušnou dávkou kečupu, jeho nos začal ztrácet výraznou podobu karbunklu. Hlas mu změkkl. Pil stále méně a méně piva a stále víc a víc mluvil. Kedrigern byl rád, že jeho přítomnost měla na starého nešťastného čaroděje tak ozdravující účinek.

Během oběda, desátého dne své přítomnosti, se Kedrigern zmínil o Princeznnině retransformaci. Fraigus ho mlčky vyslechl, a když Kedrigern skončil, zavrtěl smutně hlavou.

"To je vážná věc, chlapče," řekl pochmurně.

"Velice vážná. Právě proto jsem přišel za tebou. Jestli si s tím někdo na světě dokáže poradit, pak jsi to ty, Fraige."

"Musím o tom chvíli přemýšlet. Je to už dlouho, co jsem se věnoval podobným věcem."

"Samozřejmě, Fraige. Nechci na tebe spěchat."

"Svoji část práce jsi vykonal dobře a tvoje krásná paní taky. Je dobře, že jsi byl dost rozumný na to, aby ses nepokoušel kouzlo zopakovat."

"Vím o opakovaných kouzlech dost, abych si na ně dával pozor. A nikdy jsem nezkoušel odeklinadlo, aniž bych věděl něco o zaklínadlu, které bylo použito, a o tom, kdo ho použil."

"Pak tedy o odeklinadlech přece jen něco víš, Keddie?"

"Mám v nich trochu praxi," odpověděl Kedrigern skromně.

"Aha, aha," řekl Fraigus zamyšleně. Chvilí seděl tiše a pokyvoval hlavou a pak vstal. "Musím se poradit se svými knihami. Udělej si pohodlí, Keddie, a spolehni se, že udělám, co bude v mých silách, aby byla tvá krásná žena zase v pořádku."

Kedrigern svého hostitele neviděl až do následujícího jitra, kdy se Fraigus objevil unavený a nevyspalý u stolu. Na tváři měl vítězoslavný výraz. Kedrigern se na něj dychtivě zadíval a starý čaroděj pokynul hlavou.

"Zjistil jsem, co musíš udělat, Keddie," řekl. "Je to ošidná záležitost a čeká tě nějaké to cestování v mizerném počasí

přes místa, kam by rozumný člověk nezabloudil. Ale pokud se ti to podaří, nalezněš tam někoho, kdo ti může pomoci změnit Princeznu v to, čím byla, než se stala ropuchou."

Kedrigern radostně vykřikl a napřáhl se přes stůl, aby stiskl Fraigovu sukovitou ruku. "Nevím, jak bych ti poděkoval, učiteli. Jestli je něco... něco co bych mohl... abych ti prokázal svou vděčnost..."

"Jednu drobnou laskavost bys mi prokázat mohl," připustil Fraigus, s očima upřenýma na desku stolu.

"Vyslov ji."

"No, zmínil ses, že se trochu vyznáš v odeklinadlech," začal Fraigus, pečlivě se vyhýbaje Kedrigernovu pohledu.

"Je to moje odbornost."

"Ano. No, možná si ještě pamatuješ na Pudmoxe, mého domácího trola... byl to takový starý hloupoučký náfuka, ten můj Pudmox," řekl čaroděj a smutně potřásl hlavou. Kedrigern, který si nebyl jist, jestli Fraigus vzpomíná na svého trola s nostalgií nebo zlostí, mlčel a čekal, co bude dál. "Zaklel jsem ho, Keddie," vyhrkl Fraigus a podíval se na něj provinilýma očima. "Můj dobrý, věrný starý trol, který mi sloužil oddaně skoro dvě století - a já ho zahubil. Ubohé stvoření upustilo soudek mého nejoblíbenějšího piva a já ho v návalu hněvu proměnil v hrst prachu!" Ukryl si obličej do dlaní a začal žalostně plakat.

Kedrigern položil starému čaroději ruku na rameno. "Nech mě, abych se na to podíval, Fraige. Myslím, že bych pro Pudmoxe něco dokázal udělat."

"Ach, to ještě není všechno, Keddie. Poté, co jsem ho změnil v prach... kýchl jsem! Rozfoukl jsem svého dobrého trola po celé pracovně!"

"A jéje," zamumlal Kedrigern. "To celou záležitost komplikuje. No uvidíme, co se s tím dá dělat. Pojdme do pracovny a podíváme se na to."

Fraigus prošel s občasným zaffukáním světlicí a otevřel dveře, vedoucí do zadní místnosti. Jeho pracovna obsahovala běžné čarodějnické vybavení stejně jako Kedrigernova, ale byla mnohem více zanedbaná. Prach ležel v tlustých vrstvách na každé ploše.

"Tady jsem zaklel to oddané stvoření," řekl Fraigus pochmurně.

Kedrigern se rozhlédl po místnosti a zavrtěl hlavou. "Utíral jsi od té doby prach?" zeptal se.

"Utírat prach? Neutíral jsem tu prach od doby, kdy jsem se sem nastěhoval, chlapče."

"Pak ho tedy utřeme teď. Nejprve smeteme všechnen prach z místnosti na jednu hromádku uprostřed podlahy."

S velkou pečlivostí a obezřetností to společně vykonali. Za pomoci ohyzdného sluhy - který byl velice vhodně přizpůsoben na vymetání nepřístupných míst - brzy na podlaze shromáždili menší horu prachu. Zbytek místnosti se skvěl čistotou.

"Máš krásnou pracovnu," pochválil ho Kedrigern.

"To tedy ano, chlapče. Už jsem skoro zapomněl, jak je krásná."

"V takové krásné pracovně bys mohl vykonat velké věci."

Fraigus rozhodně zavrtěl hlavou. "Pro mne už je magie škoda, Keddie. Zneužil jsem svého nadání a nemohu se dál věnovat praxi."

"Mohl by ses pustit do ozdravných kouzel. V těchto dobách je jich opravdu třeba."

"Pokud se ti podaří vrátit mi Pudmoxe zpět, Keddie, uvěřím, že ozdravná magie má svůj smysl."

"To zní rozumně. Potřebuji několik maličkostí pro přípravu kouzla. Jak jsi na tom s vybavením?"

"Jsem plně vybavený, chlapče, a všechno je ti k dispozici."

"V pořádku. Posad se někam, Fraige, a neříkej už ani slovo."

"A co s tímhle?" zeptal se Fraigus a šťouchl špičkou nohy do svého malého služebníka.

"Může tu zůstat, pokud se bude náležitě chovat."

Věc zabublala a uklidila se pod lavici. Kedrigern dokončil přípravu odeklinadla, na chvíli se zamyslel a pak zaujal pozici před hromádkou smetí. Pak už to byla záležitost okamžiku: záblesk světla, lehké zachvění a najednou tam stál Pudmox, podsaditý, sukovitý, bradavičnatý a stejně ošklivý jako dříve. Zamrkal svými mrňavýma očima a udiveně otevřel kolozubá ústa.

"Pudmoxi, ty jsi zpátky!" zvolal Fraigus a vyskočil na nohy. "Ach, dokonce jsi vyrostl!"

"S tím se nedalo nic dělat. Nedokázal jsem rozlišit, co je Pudmox a co je obyčejný prach, a tak jsem to použil všechno," řekl Kedrigern omluvně.

"Nemusíš se omlouvat, Keddie. Aspoň bude silnější a zastane víc práce."

Pudmox připravil skvělou večeři na oslavu svého návratu. Kedrigern jedl hojně, pil umírněně a připravoval se na svůj zítřejší odjezd. Cítil se skvěle. Jeho cesta byla bezpochyby úspěšná. Jediným stinným bodem byl jeho zážitek v Ponuré bažině, ale byl tak potěšen Fraigovým uzdravením i nadějí pro Princeznu, kterou mu dodal, že byl skoro ochoten na nevděčného prince zapomenout. Malá pravděpodobnost, že se s ním ještě někdy setká, mu jistou velkorysost dovolovala.

Když se přede dveřmi chýše rozloučili, Fraigus se zašklebil a řekl: "Čeká tě dlouhá cesta, Keddie."

"Máš pravdu, Fraige. Budu muset po svých."

"Přece bych tě nemohl poslat za tvou krásnou manželkou unaveného a vyčerpaného. Musíš cestovat náležitým způsobem"

"Ale Fraige, já opravdu nemyslím..." začal Kedrigern. Ztichl, když uslyšel známý klapot kopyt, ozývající se zpoza chatrče. Obrátil se právě včas, aby uviděl Pudmoxe, který se šťastným úsměvem na tváři přiváděl huňatého černého koně. Byl to Kedrigernův ukradený hřebec. Sedlový vak byl plný chleba a sýra; stejně plný byl i měch na vodu.

"Krásné zvíře, že ano, Keddie?" řekl Fraigus hrdě. "Získal jsem ho těsně před tím, než ses objevil, a z radosti, že tě zase vidím, jsem na něj dočista zapomněl. Přijmi ho ode mne jako část projevu mé vděčnosti za to, že jsi mi pomohl, když

jsem to nejvíc potřeboval."

Kůň přistoupil ke Kedrigernovi a otřel se mu hubou o rameno. Kedrigern ho poškrábal mezi ušima.

"Podívej, jak se k tobě má, Keddie!" zajásal Fraigus. "Jsem rád, že jste se tak rychle spřátelili."

"Jak jsi k němu přišel?" zeptal se Kedrigern zvědavě.

"On... prostě sem jednoho dne přišel," odpověděl Fraigus.

"Bez jezdce? Jen tak, sám? Takový krásný kůň?"

"Keddie, vím že spěcháš domů, a nerad bych tě zdržoval svým tlacháním," řekl Fraigus rozpačitě. "Pojď, Pudmoxi, ať náš dobrý přítel může nasednout a rozjet se ke své krásné Princezně. Pojď, můj dobrý trole."

Kedrigernovi bylo jasné, že se od Fraiguse nic víc nedozví. Obrátil se ke svému koni a šlápl na něco měkkého.

Se znechuceným výkřikem ucouvl. Ohyzdný služebník se s úpěním odkolébál stanou a jen tak tak se vyhnul Fraigovu kopanci.

"Zatracená špinavá bestie! Vždycky se motáš tam, kam chce člověk šlápnout!" zvolal Fraigus vztekle. Stvoření začalo poskakovat a vyluzovat bublavé zvuky. "Myslím, že se mu líbíš," poznamenal Fraigus. "Nechceš si ho vzít s sebou? Teď, když mám zpátky svého Pudmoxe, mi k ničemu není."

Malá příšerka začala po Fraigových slovech poskakovat ještě vzrušeněji. Kedrigern si dal jednotlivá fakta dohromady a zmocnilo se ho podezření. Přijal učitelovu nabídku. Pudmox strčil strašidlo do pytle, připevnil ho ke Kedrigernovu sedlu a Kedrigern vyrazil na cestu.

Přes zuřivé bubláni a úpění nevytáhl věc z pytle, dokud v Ponuré bažině nedojeli přesně na to místo, kde se setkal s nevděčným princem. Tam sesedl z koně, sňal pytel a vytřepal jeho obsah na pahorek. Pak o několik kroků ustoupil, založil si ruce na prsou a řekl: "Mám několik otázek a velice ti prospěje, když mi na ně odpovíš podle pravdy."

Zdálo se, že stvoření rozumí. Trochu se zachvělo, ale nevydalo žádný zvuk.

"Nemusíš mluvit. Pokud bude odpověď ano, zvedni jednu ze svých... no, pohni něčím dvakrát. Jedenkrát znamená ne. Rozumíš?"

Znetvořená končetina podobná pařátu se pohnula dvakrát.

"Předpokládám, že jsi bývalý krásný princ - a pozdější ropucha - který mne trefil kamenem do hlavy a ukradl mi koně. Mám pravdu?"

Věc se zatřásla. Váhavě dvakrát zamávala pařátem.

"Hm. Pak sis spletl cestu a dostal se k Fraigově chýši, kde sis vynucoval jídlo, nocleh a posluhování..., a když Fraigus odmítl poslouchat tvé rozkazy, urazil jsi ho a vyhrožoval mu. Je to tak?"

Nepopsatelná končetina se znovu dvakrát pohnula.

"A pak tě Fraigus proměnil v tohleto. Samozřejmě. Měl jsem to vědět hned. Fraigus nikdy neměl rád krásné prince."

Kedrigern se podíval na příšerku a potřásl hlavou. "A teď, předpokládám, budeš chtít, abych tě odčaroval."

Věc strnula. Část, která připomínala schlíplý lilek, se dvakrát zachvěla a pak ztuhla v očekávání.

"Víš sám, že si nezasloužíš ani za mák soucitu. Zasloužíš si být přesně tím, čím jsi... ať už to je cokoliv," řekl Kedrigern.

Ale v hloubi duše věděl, že nic na tomto světě si nezaslouží být tak ošklivý, a doufal, že tato zkušenost princovi udělila patřičnou lekci. Co se jeho týkalo, nebyl pomstychtivý, a Fraigus se té věci vzdal. S odevzdaným povzdechem řekl: "V pořádku, uvidíme, co bych pro tebe mohl udělat. Ale pamatuj si, teď - no tak, přestaň sebou házet - pamatuj si, teď se nedá přesně předpovědět, jak to dopadne. Byl jsi zaklet a odklet a znovu zaklet. To situaci značně komplikuje. Pokusím se z tebe udělat znovu krásného prince, ale nemohu ti zaručit, v co se proměníš, jenom že nebudeš tím, čím jsi teď."

Přijímáš?"

Věc dvakrát zamávala výrůstkem, odhodlaně a vděčně, a pak znehybněla. Kedrigern připravil pahorek, rozmístil kameny a prášky, načež ustoupil, aby přeřikal obecné transformační kouzlo. Tleskl rukama. Hladina se zachvěla pod úderem blesku a na okamžik zavládla tma. Obludná věc byla pryč. Kedrigern pohlédl na pahorek.

"Teď je z tebe aspoň krásná ropucha," řekl. "To taky není k zahoezení."

Ropucha se na něj podívala vypoulenýma očima. Nafoukla se, zase splaskla, pak seskočila z pahorku a zmizela v tmavé vodě.

Kedrigern lítostivě zavrtěl hlavou a vydal se ke svému koni. Poklepal ho po silné šíji a řekl: "To jsou ti princové, přáteli. Arogantní a nevděční za každé situace. Za všechnu tu práci mohl alespoň kváknout."

Pod zapadajícím sluncem zamířil k domovu. Zima se blížila. Než se dostal k úpatí Hor tichého hromu, začal padat sníh, a jen tak tak se mu podařilo dostat do domu dřív, než se strhla sněhová bouře. Někdy čas nebude na cestování ani pomyšlení, a dokud nebude moci cestovat, zůstane Princezna ropuchou.

Ale stejně, bylo hezké být zase doma.

< Čtyři >

Kýžené jméno

Na vilu se snesly zimní bouře, kvílely, burácely a metaly sníh a déšť proti jejím oknům, rvaly došky ze střechy a vyluzovaly nepříjemné zvuky v komíně. Jejich snaha však vyšla nadarmo. Uvnitř bylo příjemné teplo a útulno.

Kedrigern seděl v pohodlných trepkách u krbu a vděčně myslel na Voscona Otevřenou ruku, jehož vinice plodily víno, jež tak lahodně působilo na patra králů, císařů, a co bylo nejdůležitější, také jednoho žíznlivého a unaveného čaroděje. Plná číše Vosconova nejlepšího vína mu stála hned u ruky. Oheň v krbu praskal. Stíny tančily po místnosti. Kedrigern se líně natáhl po poháru.

"Jen do toho. Opěj se do němoty. Na mne se vůbec neohlížej," řekl tichý hlas.

Kedrigern ruku rychle stáhl "Myslím na tebe nepřetržitě, má drahá," řekl.

"Krásný způsob, jak to dokázat. Celý den jsi zamčený v pracovně, při obědě se mnou nepromluvíš ani slovo a sotva

dojíš, už se nemůžeš dočkat, aby ses zase začal opíjet vínem."

"Jeden maličký pohár přece není žádné 'opíjení'," bránil se Kedrigern ukřivděně.

"Kdyby ti na mně opravdu záleželo, pracoval bys ve dne v noci na mém odčarování," odpověděl tenký hlásek odměřeně.

Kedrigern se obrátil ke stolu, na kterém seděla ve zlaté míse na mechové podložce Princezna, v jejíž třpytivých očích plála světlýka. Bylo těžké určit její výraz, ale v jejím hlase Kedrigern zachytil netrpělivý podtón.

"Vrátil jsem se tak rychle, jak mi to okolnosti dovolily," namítl. "Další krok vyžaduje cestování a já si musím opatřit ještě nějaké informace, než se do toho pustím."

"Oceňuji, hodnotím a schvaluji, že jsi opatrný, důkladný a pečlivý. Jenom chci, abys byl trochu rychlejší, pohotovější a taky trochu víc sebou hodil."

"Jsem rád, že pokračuješ ve svých fonetických cvičeních, má drahá. Je dobře, že se tvá mysl má čím zaměstnávat."

Princezna si tiše povzdechla, ale neřekla nic, a tak Kedrigern pokračoval: "Opatrnosti není v našem případě nikdy dost: Je to velice složitá záležitost. Čím častěji byl někdo zaklet, odeklet, znovuzaklet a znovuodeklet, tím je citlivější na vedlejší účinky. Už jsem ti říkal, jak dopadl ten protivný princ, kterého jsem odekletl na cestě k Fraigovi. Nechceme přece, aby se něco takového přihodilo tobě. To by bylo opravdu strašné."

"Strašné už to se mnou je, Keddie. Jsem ropucha," řekla Princezna chladně.

"Pouze dočasně."

"To mi říkáš pořád. Zima už je skoro za námi, navštívil jsi Fraiga a já jsem pořád ropuchou. Kromě toho plýtváš magií na cizí, zatímco já sedím ve zlaté míse a čekám, až kolem poletí nějaká moucha."

"Panglunder není tak docela cizí, má drahá. A nikdo jiný mu pomoci nemůže. Věř mi, taky jsem z toho nebyl moc šťastný, ale nemohl jsem ho přece odmítnout."

Princezna odpověděla netrpělivým odfrknutím, které znělo vnímavému muži dostatečně výmluvně, než aby požadoval komentář. Kedrigern upřel oči do ohně a zamyslel se nad Panglunderovým problémem, který měl vyřešit. Asi to opravdu vypadalo, jako by odpočíval, ale ve skutečnosti kypěl hněvem nad tím, že se musel takovému případu věnovat zrovna teď, když byl v časové tísní kvůli vlastním potížím.

Kedrigern byl velice klidný muž, na čaroděje až neobyčejně klidný. Několik věcí však neměl rád a některé z nich přímo nenáviděl. Na předním místě mezi nimi bylo cestování, spěšné termíny a noční práce. Panglunderův problém přinášel hned všechny tři nepříjemnosti najednou.

Panglunder Neústupný, Svrchovaný pán Temného hvozdů, obýval ponurý hrad vzdálený devět dní velice nepříjemné cesty od útulné vilky v Horách tichého hromu. Kedrigern nebyl prací pro Panglundera nijak nadšen, ale dlužil mu laskavost, a Svrchovaný pán Temného hvozdů mu poslal kromě poselství, ve kterém žádal čarodějovu osobní přítomnost, i štědrý zálohu. Kedrigern pracoval ty tři dny, které uplynuly od poslova příchodu, velice tvrdě a v noci skoro nespál, ale výsledek nestál ani za řeč a poslovi už začínala docházet trpělivost.

Zamnul si bradu, protřel si oči a povzdechl si. Proč jen je ten Panglunder zároveň tak hloupý a neústupný? Kdyby jen trochu používal svou hlavu, nic takového by se mu nemohlo přihodit. Když se muž intimně přátelí s čarodějkou, neměl by se pokoušet o zasnubení s princeznou - ani když se jedná o krásnou, sotva zletilou princeznu s věnem, jehož výše přesahuje nejmělejší sny lakomce, a on je mocným pánem, který je zvyklý, že se vše děje podle jeho rozkazů. Čarodějky nepatří k těm, co přijímají sokyně s pochopením.

Navzdory své náladě se Kedrigern usmál. Případ měl i své zajímavé stránky, ačkoliv Panglunder je asi těžko ocenil.

Memanesha byla velice prohnaná a lstivá. Uvěznit princeznu Laloree za stěnu ohně bylo velice originální řešení.

Milenci si mohli vyměňovat povzdechy, horující slova a vášnivé pohledy, ale nic jiného. Kdyby se k sobě přiblížili na vzdálenost ruky, byli by sežehnuti. Geniální kousek mistrovského umění, pomyslel si Kedrigern skoro závistivě.

Protikouzlo už měl v hlavě připravené, ale byla to velice choulostivá a náročná záležitost. Afank, keltský vodní duch mohl proniknout ohnivou stěnou a vynést princeznu bez úrazu. Ale afankové byli odporní tvorové a snadno se rozrušili. Bylo třeba Laloree varovat, aby při pohledu na svého zachránce nezačala křičet. Ani tak nebyl výsledek zaručen. Panglunder bude muset ovládnout svůj temperament, kdyby afank nezacházel s princeznou příliš jemně. A nesmělo se zapomínat ani na Memaneshu. Kedrigern nestál o konfrontaci s kolegyní. Memanesha by mohla prostě uznat, že obchod je obchod; že zákazníkovi je třeba za jeho peníze vyhovět a že i čaroděj musí koneckonců z něčeho žít. Ale podle toho, co o Memaneshu věděl, se dalo jen těžko předpokládat, že přijme jeho protikouzlo takto velkoryse.

Zničeně zasténal. Byl unaven a nebylo mu dovoleno, aby si odpočinul. Příliš mnoho věcí najednou. Lehkomyslné bylo už to, že se pouštěl do kouzla - osidného a dosud nevyzkoušeného kouzla - když rozhodně nebyl na vrcholu svých sil. Vypadá to, že mu s takovou velice brzy přibudou další potíže.

"Jsi v pořádku, Keddie?" zeptala se Princezna.

"Ano. Jen přemýšlím."

"O čem?"

"O kouzlech. Odeklinadlech. Krásných princeznách."

"Taky jsem byla krásná princezna... kdysi," poznamenala Princezna trpce.

"A zase budeš. Když jsem se s tebou poprvé setkal, byla jsi ropuchou, ale předtím a pak, když jsem tě odčaroval..."

Kedrigern ztichl a s hořkým povzdechem znovu obrátil zraky do plamenů. Zamračil se.

"Keddie? Nespi!"

"Jen mne něco napadlo. Je to zvláštní, že jsem na to nikdy dřív nepomyslel."

"Co je to?"

"Byla jsi původně krásná princezna, že ano? Chci říct, není možné, že bys byla na krásnou princeznu proměněna až dodatečně, ale původně..."

"Narodila jsem se jako krásná princezna!" zvolala Princezna rozhořčeně. "Jak vůbec můžeš uvažovat o nějaké jiné možnosti! To je strašné!"

"Má drahá, musím být nezaufatý. Je to věc profesionálního přístupu. Odčarovat někoho, pokud neznáš celé pozadí, může vést k nepřekonatelným potížím. Pamatuji se, jak -"

"Neodbočuj! Drž se věci."

"Budu, má drahá. No dobře, byla jsi krásná princezna do svých jednadvacátých narozenin, kdy -"

"Osmnáctých. Svých osmnáctých narozenin," opravila ho Princezna ostře.

"Ach, ano, osmnáctých narozenin. Tehdy smutná okolnost prokletí močálové víly Berty způsobila, že ses proměnila v ropuchu a zůstala jí až do doby, kdy jsem z tebe kletbu sňal."

"Částečně."

"Byla to velice komplikovaná kletba. A v krátkém čase jsem tě dokázal dát do pořádku."

"Ano," připustila Princezna. "Ale i tak jsem prožila dost dlouhou dobu, jako krásná princezna, která kvákala jako ropucha."

"Už jsem říkal, že to bylo komplikované zakletí. Močálové víly jsou metodické a zlomyslné. Tak či tak, nakonec jsi byla odekleta," zakončil svou řeč Kedrigern.

"Bohužel jen velmi krátce."

Po této poznámce se rozhostilo hluboké ticho, ve kterém Kedrigern zvedl svou číši a upil vína. Nakonec si Princezna povzdechla a řekla: "Ach, kdybychom jen nešli na ten Čarocon."

"Nemá cenu brečet nad rozlitym mlékem, má drahá. Takhle se nikam nedostaneme," odpověděl Kedrigern a postavil pohár na stůl. "Koneckonců, alespoň se pořád ještě spolu můžeme bavit."

Princezna se na něj podívala ze zlaté misky s vlhkým mechem, ve které seděla. Na ropuchu byla velice pohledné stvoření. Nepohnula se a její výraz se nezměnil takovým způsobem, aby to Kedrigern poznal, ale v oku se jí objevila velká slza.

"Už mi to všechno tak šlo... cvičila jsem si výslovnost... učila se magii..." řekla tichým smutným hlasem.

"Opravdu jsi dělala velké pokroky."

"Bylo mi lépe, když jsem měla tělo krásné princezny, i když jsem kvákala jako ropucha. Alespoň jsem mohla číst. Ted' nedokážu ani obracet stránky."

"Spot by ti s tím mohl pomoci."

"Nemohl. Příliš ho to rozčiluje. Vytrhává listy a pojídá je."

"Zapomněl jsem. Trol zůstane trole." "

"Co na tom záleží? K čemu je ropuše dobrá bohatá slovní zásoba?"

"Můžeš mluvit, má drahá."

"Kdo by poslouchal ropuchu?"

"Já. A možná, že by tvá magie mohla být ještě účinnější... v tvé současné podobě."

Princezna si povzdechla, ale neřekla nic. Kedrigern, jehož optimismus už byl vyčerpán, seděl zticha. Venku zuřila bouře. Polena v krbu praskala a podmalovávala tím domácí atmosféru.

"Raději bych byla zpátky v močálu, zvláště když je taková noc jako dnes," zamumlala Princezna. "V močálu jsem aspoň měla spoustu přátel, i když jsem byla ropucha."

"Byla jsi velice krásná ropucha," přisvědčil Kedrigern.

"Nesnaž se mě utěšovat. Je to dost zlé i bez toho, že mě utěšuješ."

"Jen se tě snažím povzbudit."

"Rozdíl mezi velice hezkou ropuchou a krásnou princeznou je evidentní, Keddie. Krásní princí se nevydávají na nebezpečné výpravy a ani udatní rytíři nezabíjejí draky a nemrzačí se v soubojích navzájem, aby získali úsměv velice hezké ropuchy. Dokonce ani vlastní manžel se pro svou ženu nepřetrhne, když je ropuchou."

"Má drahá, sbírám informace. To vyžaduje čas."

"Samozřejmě," přisvědčila Princezna zatrpkle.

"Fraigus mi řekl jenom, kde mám hledat. Neřekl mi žádná jména. A cestovat nazdařbůh, navíc v tomto počasí..."

"Ty cestuješ nerad v každém počasí."

"V tom máš pravdu," přisvědčil, "ale v takovémto počasí to považuji za zvlášť odpuzující. Ani psa by tam člověk nevyhnal."

Sotva to Kedrigern dořekl, ozvalo se hlasité zabušení na dveře. Kedrigern a Princezna se po sobě podívali.

"Kdo to může být?" zeptala se Princezna.

"Pravděpodobně se nějaký obr lidožrout chce zeptat na cestu. V takovém počasí nemají obři lidožrouti stání a jsou na tom mizerně s orientací."

"Obra lidožrouta v domě nechci, Keddie," řekla Princezna a Kedrigern se zvedl z křesla a uhladil si šaty.

"Nebudu ho zvat dovnitř, má drahá. Jen mu ukážu cestu a pošlu ho pryč."

Sotva však Kedrigern došel ke dveřím, vtrhl do místnosti domácí trol a začal vzrušeně poskakovat, vyrážaje při tom dychtivě: "Ja, ja!"

"To je v pořádku, Spote. Já tam půjdu," řekl Kedrigern.

"Ja?"

"Mohl bys hodit do ohně další poleno. Ale opatrně, prosím tě. Neházej ho zase přes celou místnost."

Kedrigern rychle udělal krátkodobé sebeochranné kouzlo pro všeobecné použití a zvedl závoru. Bušení se ozvalo znovu a nebylo to bušení pěstí, ale dřeva na dřevo. Zatracení obři lidožrouti, pomyslel si, kousek vychování nemají.

Pak si však uvědomil, že se dveře nechvějí pod údery kyje. Někdo bušil něčím lehčím, pravděpodobně holí. Kedrigern

otevřel dveře doširoka. Náraz větru s vlhkým sněhem ho oslepil a jen tak tak unikl tvrdému úderu hole do čela.

"Bess! Pojď dál, Bess," řekl promočené a větrem ošlehané postavě, která stála na prahu s násadou koštěte v ruce, napřažené k dalšímu zabušení.

"Ach, díky, Keddíe, není nejlepší počasí na to zůstat venku. Většinu cesty jsem se držela nad bouří, ale přistání bylo hrozné. Bojím se, že jsem ti zničila několik ostružinových keřů," odpověděla Bess.

"Co tě sem přivedlo v takovou noc? Počkej, vezmu ti koště."

"Není třeba, Keddíe," odpověděla Bess. Pak postavila koště na zem a přikázala mu: "Počkej na mne v koutě. A nezapomínej na slušné vychování."

Koště se zachvělo, obrátilo se a zamířilo do rohu předsíně, kde se opřelo o zeď. Na podlaze pod ním se začala tvořit louže.

"Nevadí ti to, Keddíe? Nerada nechávám v takovém počasí koště venku. Provlhlo by a špatně by se potom ovládalo."

"S tím se netrap, Bess. Pojď dál. Princezna bude nadšená, že tě vidí. Má ráda společnost."

"Myslíš to vážně nebo to říkáš jen tak ze zdvořilosti? Pochopila bych, kdyby se na mně hněvala a vinila mne z té své nehody."

"Neviní tě, Bess. Klidně pojď dál."

"No, nesu dobrou zprávu, Keddíe. Poptávala jsem se po okolí a konečně se mi podařilo zjistit něco užitečného. Proto jsem přiletěla rovnou sem," oznamovala Bess, zatímco následovala Kedrigerna ke krbu. "Slyšel jsi něco o starém čaroději jménem Arlebar?"

"To jméno mi nic neříká. Jaký je jeho obor?"

"Osmdesát let už je na odpočinku. Předtím trochu vyučoval - transformační kouzla," řekla Bess s úsměvem.

"Aha. A kde toho Arlebara najdu?"

"Čeká tě dlouhá cesta, Keddíe."

"Nevede snad cesta k Arlebarovi přes Pusté pohoří, Ponurou bažinu, skrz Temný les, přes Řeku utrpení a Pustinu ztracených králů až k hospodě Na Vnější konci a do samotného srdce Dračích hor?"

Bess se překvapeně zarazila. "Právě tam! Ale říkal jsi, že toho muže neznáš!"

"Neznám. Neznal jsem jeho jméno, když jsi ho vyslovila, ani jsem nevěděl, že jde o čaroděje. Dokonce jsem si ani nebyl jistý, jestli se jedná o lidskou bytost. Ale věděl jsem, že někde tam musím hledat pomoc pro Princeznu."

"Zjistils to snad nějakým zvláštním kouzlem?"

"No, vlastně mi to spíš někdo řekl. Byl jsem navštívit svého starého učitele Fraiga."

"Fraiga Temného?"

"Osobně. Pojď dovnitř, Bess, nebo nám promočíš koberec."

"Fraigus Temný," zopakovala Bess a pomalu zavrtěla hlavou. "Myslela jsem, že ten ubožák zemřel a byl pohřben před dobrými třiceti lety."

"Drží se docela dobře," odpověděl Kedrigern, když vstupovali do pokoje. "Princezno, je tady Bess, lesní čarodějnice, a přinesla nám dobré zprávy."

"Vítám tě, Bess. Udělej si pohodlí," řekla Princezna sladkým hlasem.

"Ach, to je od tebe moc hezké, drahoušku, potom, co ti stará Bess způsobila."

"Nemluv tak, Bess, drahá. Keddíe, nabídní Bess židli."

"Posaď se ke krbu a osuš se, Bess," vyzval ji čaroděj.

"Pokud ti to nebude vadit, lásko, zůstanu raději tady a osuším se drobným kouzlem. V blízkosti ohně se necítím ve své kůži. Znervózňuje mě."

"Jistě, Bess." Kedrigern jí přesunul židli ke vzdálenému konci stolu, zatímco Bess se zahalila do obláčku páry. S hlubokým povzdechem pak klesla do židle, natáhla si nohy, podívala se na Princeznu, na Kedrigerna a pak zase na Princeznu. Mateřsky se usmála.

Nové přiložené poleno pomalu dohořovalo a světlo v místnosti sláblo. Bess se celá proměnila. Její větry a dešti ošlehané tváře, které měly barvu vyčinené volské kůže, ve světle ohně změkly. Bradavice a chlupy, které jí dodávaly zjev letitého kocoura, byly stěží vidět, a vystouplé žíly na jejím krku a rukou zmizely úplně. Dokonce ani nos už se jí tolik neleskl. Vypadala jako stará vesničanka, ponořená do starostí o svou rodinu.

Bez jediného varování Bess náhle vymrštila ruce do vzduchu a propukla v chraptivý smích. Kedrigern poskočil na židli a rychle se podíval směrem k zlaté míse.

"Tak ty jsi o Arlebarovi celou tu dobu věděl. Jsi čertovský chlapík, Keddíe, jen co je pravda," řekla.

"Moc jsem toho nevěděl, Bess. Opravdu ne."

"Že ne? Mně to připadá, jako kdybys dokázal najít jeho dům i potmě."

"To těžko. I kdybych se nějak dostal do hospody Na Vnější konci, Arlebarův dům je ještě o pěkný kus nebezpečné cesty dál. Ani nevím, o jak dlouhý kus."

"Najdeš ho, Keddíe. Ty to dokážeš. Arlebar je ten muž, který může pomoci princezně."

"Jak si tím můžeš být tak jistá?"

"Stará Bess hodně mluvila s lidmi a moc se jich vyptávala. Ti dva mladí mameluci, kteří nám to na Čaroconu tak zavařili, studovali oba nějaký čas transformační kouzla u Arlebara," řekla Bess, chytrácky mrkla a dotkla se prstem špičky svého nosu.

"Pak bude Arlebar vědět, jaké kouzlo na mně bylo použito, a Keddíe ho bude moci zrušit bez nebezpečí vedlejších účinků!" vykřikla Princezna šťastně.

"Výborně, Bess," řekl Kedrigern. "Tohle dokončím dnes v noci a zítra mohu vyrazit na cestu do..." Odmlčel se a pak se zeptal: "Bess, víš něco o vzývání vodních duchů?"

"Je to jedna z částí mého vzdělání, kterou jsem úplně vypustila. Je mi líto."

"Jen mě to tak napadlo. Panglunder z Temného lesa naléhavě potřebuje vodního ducha, a jelikož přes Temný les stejně musím, až půjdu k Řece utrpení... No nevádí, budu na tom pracovat po cestě."

"Kdy vyrazíme?" zeptala se Princezna vzrušeně.

"Já odjedu zítra. Sám. Vůbec mne nenapadlo, že bych tě měl vzít s sebou, má drahá. Je to příliš nebezpečné."

"Můžeš nás oba chránit svou magií."

"Nejsem továrna na magii. Když ji všechnu spotřebuji na naši ochranu cestou, nezůstane mi žádná, až najdu Arlebara."

"Nespotřebuješ ji o nic víc, když budeš chránit nás oba, než když budeš chránit jenom sám sebe," namítla.

"To je tak, má drahá: když budu cestovat sám, mohu riskovat tak, jak bych si nikdy nedovolil, kdybys byla se mnou.

Kromě toho, tady jsi úplně v bezpečí. Nebudu se o tebe muset bát. Budu se moci soustředit na jiné věci."

"A na co se budu soustředit já, až tady budu sedět v misce s vlhkým mechem?" zeptala se Princezna. "Nemyslíš, že já se o tebe bát budu? Co když se ti něco stane?"

"Alespoň jeden z nás zůstane naživu."

"Jeden z nás zůstane ropuchou!" zaječela Princezna. "Keddie, buďto mne vezmeš s sebou, nebo se vrátím do močálu."

"Má drahá, buď rozumná."

"Ona je rozumná," řekla Bess. "Chce raději jít s tebou, než aby příštích pár měsíců seděla v misce a čekala."

Princezna neřekla nic, ale z mísy se ozvalo rozhořčené šplouchnutí. Kedrigern se zvedl a několikrát přešel po místnosti. Pak rozhodil ruce a zabědoval: "Ale to bude nebezpečné. Copak to vůbec nechápete? Velice nebezpečné!"

"Na to ona nedbá, Keddie," řekla Bess tiše.

"Nech ji, ať za sebe mluví sama," odsekl Kedrigern.

"Nezáleží mi na tom, jestli je to nebezpečné. Chci prostě s tebou," ozval se z mísy odvážný tenký hlásek.

"Tady to máš," zasmála se Bess.

Kedrigern se sesunul na židli a upřel oči do prázdna. "A jéje," řekl tiše. "A jéje."

"Takže je všechno domluveno. Vydám se na cestu domů. Předpokládám, že ráno budete chtít vyrazit brzy."

"Jo," odrušil Kedrigern dutým hlasem.

"Nechod' do té fujavice, Bess. Zůstaň přes noc tady a ráno můžeš odjet spolu s námi," navrhla jí Princezna.

"To je od tebe milé, drahoušku, ale mám něco na ohni a neměla bych to nechávat moc dlouho bez dozoru," odpověděla Bess a zvedla se ze židle.

"Mohla bys ráno vyrazit hodně časně."

"Čert ví, co bych doma našla, kdybych se nevrátila do hodiny. Je příšerné počasí na létání, ale nedá se nic dělat, lásko."

"Přinesu ti koště," nabídl se Kedrigern.

Šel do předsíně, kde Bess zanechala své koště. V koutě byla kaluž, ale koště nikde neviděl. Kedrigern si všiml vlhké stopy vedoucí do kuchyně. Sledoval ji až ke komůrce na smetáky. Dveře byly pootevřeny a zevnitř se ozývalo šeptání, doprovázené hihňáním.

"Vylezte odtamtud; všichni," nařídil čaroděj a otevřel dveře dokořán.

Ozvalo se tlumené šuškání a šustění a pak se objevilo Bessino koště následované poněkud rozčuchaným smetákem.

Za nimi se táhlo staré opotřebované pometlo a tvářilo se velice zklamaně.

"Hezky se to chováte," řekl Kedrigern vyčítavě. "Mělo jsi pro sebe pěkný suchý kout a teď jsou mokré cestičky po celé podlaze -" Smeták se pokusil louže setřít. Kedrigern ho zarazil: "A ještě mi rozvracíš domácnost. Ne že by se tomu moc bránili," dodal a smeták se rychle uchýlil do bezpečné blízkosti starého pometla. "Teď pojď za mnou, Bess čeká. A vy dva, zpátky do komory."

Koště se odšouralo přes kuchyň do předsíně. Při pohledu na Bess, která tam stála se založenými rukama a hrozivým výrazem ve tváři koště zpomalilo a drželo se u stěny, dál z jejího dosahu.

"Už s tím zase začínáš?" zeptala se.

Koště se skrčilo v koutě, třásl se a snažilo se vypadat co nejmenší. Bess žhnula vzteky. Kedrigern, který stál po jejím boku, si ho měřil chladným neschvalujícím pohledem.

"Bylo v komoře, co?" zeptala se Bess.

"Ano."

Bess se obrátila ke koštěti a pokárala ho: "Copak nevíš, jak se máš chovat v slušném čarodějnickém domě? To tě nemůžu nechat ani deset minut o samotě? Stydím se za tebe. Běž ven a čekej na mne. A ne, ať se celé zmáčíš!"

Kedrigern pootevřel dveře a koště jimi vyklouzlo ven. Když dveře zase zavřel, řekla Bess lítostivě: "Když ho řídím, je to to nejlepší koště, jaké jsem kdy měla. Létá hladce a rychle. V takovou noc, jako je tahle, bych se na jiné koště spolehnout nemohla. Ale když někde vidí mladý smeták..."

"Nikomu neublížilo, Bess. Jen tak flirtovalo."

"Možná, že máš pravdu, ale kvůli němu si vůbec nemohu dovolit mít doma jiný smeták nebo koště. Jen si to představ!"

"Dovedu si představit, jak je to trapné."

Bess si povzddechla a přikývla. Pak se rozzářila a řekla: "Má to ale své výhody, Keddie. Teď mě odnese domů dvakrát tak rychleji než obvykle, aby mi dokázalo, že svého chování lituje, a zatímco budu spát, zamete celý dům. Někdy se vyplatí ukázat pevnou ruku."

"To určitě."

"Takže odjíte zítra, ty a Princezna?"

"Ano. Ale byl bych opravdu klidnější, kdybych věděl, že zůstane v bezpečí. Možná, kdybys jí řekla -"

"Nic takového," přerušila ho Bess rozhodně. "Její srdce touží být s tebou a já proti tomu nic nez můžu."

"Ale to nebezpečí!"

"Ach Keddíe, jsi velký čaroděj, ale o ženách nevíš vůbec nic. Nechce být v bezpečí, když ty pro ni musíš čelit nebezpečí. Žádná žena by něco takového nechtěla."

"Opravdu?"

"Opravdu. A pamatuj si, Keddíe. Princezna není jen obyčejná princezna. Ovládá už pořádný kus magie. Můžeš být rád, že bude s tebou."

"Na to jsem nepomyslel," připustil Kedrigern.

"Taková už jsou muži. A je tady ještě jedna věc, kterou bys měl mít s sebou," řekla Bess a vytáhla z pod svého rozedraného přehozu láhev. "Slina bahenní zmije. Čerstvá várka."

"Opravdu si nemyslím, že bych měl," řekl Kedrigern, zvedl ruce v obranném gestu, zavrtěl hlavou a ustoupil.

"Možná že tam, kam míříte, bude zima a vlhko a pak ti doušek Sliny bahenní zmije zahřeje srdce. A není nic lepšího, když chceš rozdělat oheň," dodala a vtiskla mu láhev do ruky. "Jen si dávej pozor, aby ti neukápla na nechráněnou kůži."

"Budu opatrný. Díky, Bess."

Čarodějnice mu zamávala, zakroužila kolem domu a pak zmizela. Kedrigern se otřepal a vrátil se do teplé místnosti.

Princezna spala na své posteli z vlhkého mechu a v domě vládli klid.

Smutně se podíval na pohár Vosconova nejlepšího vína, kterého se sotva dotkl. Ale kouzlo pro Panglundera vyžadovalo ještě mnoho práce a práce na kouzlech vyžadovala čistou hlavu. Navíc na něj ještě čekalo balení. Princezna mu v tom pomoci nemohla a Spot by všechno zničil.

A zítra ho čeká cesta.

< Pět >

Když milenci jsou k sobě nelaskaví

Pod zářícím sluncem a modrým nebem nebyl přechod Pustého pohoří nijak zlý; ke Kedrigernově zklamání by se skoro dalo říct, že byl docela příjemný. Cestičky byly suché a nezasněžené, větry byly mírné a počasí osvěžující. Kedrigern tudíž neměl jedinou příležitost k nadávce nebo stížnosti.

V nížinách to bylo něco úplně jiného. Lesní vzduch byl těžký a vlhký a páchl odcházející zimou. Rokliny byly plné tajícího sněhu a převalovala se v nich studená mlha. Z černých stromů kapala voda a brzy měl promočené šaty i sedlovou deku. Cestičky byly rozbahněné a kluzké.

"Není to krása?" zeptala se Princezna ze svého hradu na Kedrigernově rameni.

Odpověděl jí neurčitým zabručením.

"Je to prostě nádherné, cestovat. Cestovali jsme příliš málo, Keddíe. Pomalu se z nás začali stávat peciválové."

Na tohle neodpověděl vůbec.

"Jen vdechni ten vzduch!" jákala Princezna dál.

Kedrigern už se neudržel a vykřikl: "Je to to nejmizernější místo, na kterém jsem kdy byl, a tohle je ten nejmizernější čas na cestování vůbec! Měli bychom sedět doma u příjemného ohně, sušit si šaty a podívej se, kde jsme místo toho!" Princezna chladně odvětila: "Ty bys doma mohl sedět u ohně a sušit si šaty. Já bych dřepěla na kusu vlhkého mechu a snažila se nemyslet na mouchy. Přála bych si, abys prokázal trochu pochopení, Keddíe."

"Má drahá, celou tuhle zatracenou cestu vykonávám jen proto, že tě chápu. Což nemění nic na tom, že je to nejhorší možné období na cestování."

"Podle tebe je na cestování nejhorší každé období."

"A je to pravda. Ale konec zimy je ještě o něco horší. Všude je vlhko. A bláto," řekl čaroděj a zaklel.

"A co je špatného na vlhko a bláto? Někteří z nás si myslí, že je báječné."

"Pro každého není, má drahá."

"Ale pro mne je, dokud nebudu odčarována, a řekla bych, že to bude trvat ještě hodně dlouho. Proč nemůžeme jet rovnou k Arlebarovi? Proč se musíme zastavovat u Panglundera?"

"Máme to při cestě. Nezdržíme se tam dlouho. Jenom vysvobodím Lalloree z plamenů a příštího dne můžeme zase vyrazit na cestu. Bude to úleva vyspat se zase jednou pod střechem."

"Možná pro tebe."

"Postarám se, abys dostala hezkou mísu s mechem."

"Děkuji pěkně," odpověděla Princezna.

Chvilí pokračovali mlčky, až dojeli na kraj Ponuré bažiny. Vzduch byl mrazivý a mlžný. Holé stromy se kolébaly ve větru jako kosti oběšených.

"Keddíe, zastavme tady na chvíli. Chtěla bych se trochu vykoupat a zvlhčit si kůži," řekla Princezna.

"Jistě, má drahá. Báječná myšlenka. Já se nasvačím a trochu se tu porozhlédnu, než se vykoupáš."

Kedrigern opatrně sesedl z koně, aby neshodil Princeznu z ramene, a pak se sklonil, aby mohla seskočit na zem.

Zamířila přímo do močálu, kde se začala cákat jako dítě ve vaně a vydávat tiché zvuky čiré oboživelnické radosti.

Kedrigern se usadil na relativně suchý kousek země, vytáhl z vaku kousek chleba a zakousl se do něj. Princezna byla hezká, pohledná ropucha, úplně jiná než obyčejná stvoření, která posedávala nehybně na okraji močálu. To byli obyčejní plebejci. Urozenost se zřejmě nezapře ani u ropuch.

Když dojedl svou svačinku, vstal a protáhl se a pak se začal pomalu procházet kolem močálu. Z vody vykukovaly ropuchy všech velikostí a vyluzovaly tiché zvuky, jimiž dávaly najevo strach a nevoli. Kedrigern se na ně usmál a našlapoval velice opatrně, aby žádné z nich neublížil.

Došel ke známému pahorku a tam se zastavil. Na pahorku seděla velká ropucha a poulila na něj oči.

"Dobrý den, ropucho," řekl čaroděj přátelsky. Když se mu nedostalo jiné odpovědi než strnulého a chladného pohledu, pokračoval: "Vybrala sis pro svůj odpočinek historické místo, ačkoliv si myslím, že o tom vůbec nevíš. Právě na tomto pahorku jsem osvobodil krásnou princeznu z kletby, která z ní udělala ropuchu. A zrovna na podzim jsem udělal totéž s krásným princem."

Ropucha se nepohnula ani nevydala žádný zvuk. Jen upírala oči na Kedrigerna a nehnutě seděla.

"Ubohý princ," řekl čaroděj a soucitně si povzdechl. "Nedávno jsem ho musel proměnit zpátky v ropuchu. A to si ještě polepšil. Kdybys jen viděla, co z něj udělal Fraigus -"

Když vyslovil Fraigusovo jméno, vyrazila ze sebe ropucha vztekle "kváák!" a začala na pahorku divoce poskakovat. Kedrigern ztichl údivem, ale pak to najednou pochopil.

"Princi! Ubohý příteli, nechtěl jsem ti to připomínat. Ach jo," řekl Kedrigern ropuše, která s posledním rozzlobeným "kváák!" skočila dlouhým obloukem do trávy u cesty, kde se pásł Kedrigernův černý kůň. Kedrigern se pokusil ropuchu vyhledat, ale nenašel po ní ani stopy. Zavrtěl smutně hlavou a vydal se k místu, kde zanechal Princeznu.

Vyskočila z močálu, aby ho pozdravila, a její dobrá nálada trochu zlepšila i tu jeho. O nešťastném princovi se nezmínil.

"To bylo prostě báječné! Tak osvěžující!" jákala. "Musím uznat, Keddie, že i život ropuch má své světlé stránky. Moci se tak krásně vybahnit, zaplavat si a zaskotačit si - to je prostě skvělé."

"Princezny se přece také mohou vykoupat a zaskotačit si. Dokonce i vybahnit, když o to stojí."

"Ach, ne, samozřejmě, že nemohou. Princezny si nemohou jen tak skočit do vody a vykoupat se. Princezny ani neplavou, ony se smáčejí. Je to obřad s přísnými pravidly. Mívala jsem spousty hlídačů, kteří zajišťovali, že se nikdo nekouká, ženy, které mi pomáhaly se svlékáním, a jiné, které mne mydlily a osušovaly ručníky, a ještě jiné, které mne potom navoněly, rozčesaly mi vlasy a oblékly mne."

"To zní velice přepychově," poznamenal Kedrigern.

"Ano, jistě, přepychově to bylo. Ale bylo to vždycky tak davové. Je hezké mít trochu soukromí."

"Soukromí jsi měla v naší vile," zdůraznil.

"Ale to bylo ve vaně, Keddie. To není stejné jako v močále."

"Pověz mi, drahá, co si ještě pamatuješ z dob, kdy jsi žila ve svém království?" zeptal se.

"No, pamatuji se na koupání. A pamatuji se na své osmnácté narozeniny. Na ty hned tak nezapomenu. A na žongléry, které otec pozval na oslavu."

"Víš, má drahá, nikdy jsi o své rodině nemluvila. Myslím, žeš mi ještě neřekla ani jméno svého otce."

Princezna se na chvíli ponořila do hlubokého ticha, až konečně řekla tlumeným hlasem: "Abych pravdu řekla, Keddie, pořád jsem si ještě nevzpomněla."

"A co jméno tvé matky?"

"Nemohu si vzpomenout ani na to. Dokonce si nemohu vybavit, ani jak vypadali."

"Královsky?" zeptal se.

"Jistě. Ona byla... velice krásná a on... on měl černé vousy. Tolik si pamatuji. Husté černé vousy. Ale kdyby sem teď přišli, nepoznala bych je."

"Oni by zřejmě zase nepoznali tebe."

"Keddie, ztratila jsem snad paměť navždy? Je to součást zakletí?" zvolala Princezna vyplašeně.

"Ne, má drahá. Transformační kouzla nemívají vliv na paměť. To by znehodnotilo celý jejich účinek."

"Možná došlo k nějaké chybě. Nebo za to možná může to množství magie, kterému jsem byla vystavena. Všechno se to nějak zamíchalo a takhle to dopadlo."

"Netrap se tím. Na tvé paměti můžeme začít pracovat hned, jak zase získáš svou náležitou podobu," uklidňoval ji Kedrigern.

Princezna si však nepřála být uklidňována. "Dost špatné je už to, že jsem ropuchou, ale ropuchou bez paměti..." zavzlykala.

"Nezapomněla jsi přece na všechno. Včera v noci jsi poznala Bess."

"To je pravda."

"A musíš si pamatovat na Tristavera. A Grodze. A Conhoona a Buroka a Rhyse ap Gwalltera. Přece jsi nemohla zapomenout na Rhyse ap Gwalltera?"

"Na ty všechny se pamatuji. Vzpomínám si i na den, kdy jsi přišel do bažiny, a jak smutně a osaměle jsi vypadal, když jsem tě poprvé uviděla. Nevěděla jsem, kdo jsi, ale byla jsem přesvědčena, že jsi velice příjemně vyhlížející muž."

"Ach, ano, to jsi celá ty," řekl Kedrigern potěšeně.

"Nijak zvlášť ustrojený nebo elegantní, řekla bych," pokračovala. "Pokud si vzpomínám, měl jsi na sobě stejné šaty jako dnes. Ale máš poctivý a příjemný obličej."

"Tvoje paměť je naprosto dokonalá, má drahá."

"Ale nesaáh moc daleko. Před tebou si pamatuji jenom močál."

"Podíváme se na to, až budeš odčarovaná," ujistil ji Kedrigern. "Jsi připravena k další cestě?"

"Opustíme už močál?"

"Několik dní budeme cestovat po jeho okraji. Budeš si moci zaplavat, kdykoliv budeš chtít."

Skočila do jeho napřažené dlaně a pak na jeho rameno, a když se tam pohodlně usadila, nasedl na koně. Cesta se dál poněkud zvedala a byla trochu sušší a pevnější. Kůň držel stabilní cval. Kedrigern ani Princezna po nějakou dobu nepromluvili a pak čaroděje něco napadlo.

"Jak dlouho bys řekla, že jsi byla v močálu, má drahá?" zeptal se.

"Ach, to muselo být... no, nějaký čas to bylo určitě. Možná i víc než rok. Možná několik let."

"Nemohlo to být déle?"

Na okamžik se zamyslela a pak řekla: "Možná, že mohlo. V močálu je každý den stejný jako ostatní. Proč se ptáš?"

"Jenom ze zvědavosti, má drahá."

Takto putovali až k vnější části močálu a Kedrigern se stále víc přesvědčoval o stereotypu místního života. Po několika dnech měl pocit, jako by tam strávil polovinu života čekáním, že se něco zajímavého stane. I když močál nabízel možnost vodních radovánek pro Princeznu, nebylo to v žádném případě místo, které by si oblíbil nebo zamiloval. Nakonec opustili Ponurou bažinu a vstoupili do Temného lesa, který sice taky nebyl nijak veselý, ale ve srovnání s močálem byl přece jen změnou k lepšímu. V noci spali v suchu, pod ochranou varovného kouzla, jež pokrývalo prostor několika stovek sáhů. Kolem cest rostla svěží zelená tráva pro jejich koně a byla tam hojnost čistých potůčků, ze kterých si mohli doplňovat své zásoby pitné vody a které sloužily Princezně k osvěžení. Bohatá půda byla hojným zdrojem užitečných bylin. Stezky byly pohodlné a cestování po nich skoro příjemné. Žádné nebezpečí jim nehrozilo, nesetkali se ani s jeho nejmenším náznakem. Přesto se Kedrigern i Princezna cítili po celou dobu jaksi nesví. Zahlédli několik ptáků, ale nezaslechli zpěv. Ani jediná veverka se nemihla na kmeni stromu a nenašli ani žádné jiné stopy animálního života nebo člověka. Ticho začalo být nepříjemné a časem se stalo nesnesitelným. Kedrigern se pokusil recitovat verše, aby zapudil zlé myšlenky, ale jeho hlas zněl v okolním tichu skoro pohřebně, a tak toho nechal po první sloce 'Veselého žongléra'. Potom zůstali oba dlouho tiše.

"Keddie, jak daleko je to do Panglunderova hradu?" zeptala se Princezna, když odpočívali po obědě.

"Už to není daleko. Mohli bychom tam být zítra o tomto čase."

"Díky bohu za to. Je to pochmurné místo. Jako bych cítila smutek, který visí ve vzduchu," řekla Princezna a lehce se zachvěla.

"Je tu poněkud neveselo," přisvědčil Kedrigern. "Před několika lety to tu vypadalo jinak. Stálo by tě to život, kdyby ses v těch dobách pokusila cestovat přes Temný les. Bylo tu plno zlodějů, banditů, lupičů, divých mužů, psanců, barbarů... celé rodiny trolů... obří lidožrouti... všichni toho nejhoršího druhu."

"Aspoň se tu něco dělo."

"To jistě. Vraždy, loupeže, znásilňování, mučení, drancování, plení, orgie a masakry... jediný den v Temném lese se bez toho neobešel. Pak tomu Panglunder učinil přítrž."

"Připadá mi, že učinil přítrž všemu."

"Panglunder je velice důsledný muž."

Chvilí jeli tiše a pak Princezna řekla: "Připadá mi to jako něco víc než jen nepřítomnost zvuků a tvorů. Zdá se mi, že celé tohle místo je ponořeno do smutku, deprese a neštěstí."

"Je zvláštní, že to říkáš. O Temném lese se vypráví pověst. V tomhle kraji se vypráví pověsti o všem."

"Co je to za pověst?"

"Obvyklý příběh. Pohledný král, půvabná královna a zlá kletba seslaná na jejich jediné dítě; zoufalství, smutek - nakonec se všechno zhroutí a nezůstane nic než vítr, kvílající v troskách vši naděje a snah. Však to znáš."

"Mohl by ses pokusit projevít trochu citu," řekla Princezna káravě.

"Má drahá, podobný příběh dneska slyší člověk všude. Projedeš-li kolem rozpadlé stodoly, můžeš si být jistá, že se poblíž najde nějaký sedlák, který z toho bude vinit zlé kouzlo. Někdy je to jednoduše otázka špatné konstrukce nebo mizerné práce, ale o tom se v pověstech nikdy nemluví. Za všechno vždycky mohou čarodějové nebo mágové a jejich zlé kletby."

"A proč si myslíš ty, že je Temný les tak pochmurné místo?"

Kedrigern se nad její otázkou zamyslel. Zvedl se a uhladil si plášť, chvíli se zamyšleně mračil a pak poklekl a vzal Princeznu. Nasedl na koně a vyrazil, stále mlčky.

"No?" zeptala se.

"Pravděpodobně za to může nějaká zlá kletba," řekl.

Udiveně se na něj podívala, ale pohled jeho sklopených očí nezachytila.

Na noc se utábořili na malém návrší a příštího dne se vydali po neustále se svažující stezce. Po poledni uviděli na vršku na severu Panglunderův hrad.

Byla to pochmurná, strohá hromada temného kamení, hranatá a nevzhledná a z každého jejího rohu se zvedala strážní věž. Jako pevnost byla nedobytná; jako příbytek třeba jen pro jedinou noc však působila velice nehostinně, dokonce i podle Princeznina mínění.

"Vypadá to jako místo, kam by člověk poslal lidi, kdyby se jich chtěl zbavit," poznamenala.

"Není to žádný letohrádek postavený pro zábavu, má drahá."

"To je vidět. Nedovedu si představit, co je ten Panglunder zač."

"Úctyhodný muž. Možná trochu neuhlazený, ale jinak dobrý chlap."

"Jako bych už ho viděla. Brunátný obličej, masivní tělo, celý vlasatý a chlupatý, krk veškerý žádný. Pořád kleje. Pivo chlastá z vědra a po nocích propěvuje oplzlé písničky a válečnické odrhovačky o mrtvých přátelích někde v dáli. Nechutné."

"Tak takhle to vypadalo na hradě tvého otce?"

"To od tebe nebylo hezké, Keddie," odpověděla mrazivým hlasem.

"Popisovala jsi to tak živě, má drahá. Přisahal bych, že mluvíš z vlastní zkušenosti."

Princezna si velice povýšeně odfrkla a pak byla dlouho tiše. Když pak znovu vjeli na lesní cestu a Panglunderův hrad jim zmizel z očí, řekla: "Ve skutečnosti jsem popisovala jednoho našeho souseda, strašně surového chlapa. Kdykoliv se na mne táta zlobil, vyhrožoval mi, že mě za něj provdá."

"Zdá se, že se ti paměť vrací docela hezky, má drahá."

"Neřekla bych. Nedokážu si vzpomenout ani na jeho jméno."

"Nemyslím, že by ti na tom moc záleželo."

"O to přece nejde."

"Ne. To jistě ne. Ale nemusíš se bát, že se s někým takovým setkáš u Panglundera. Myslím, že budeš příjemně překvapena."

"Budu příjemně překvapena, už když bude mít krk," odpověděla Princezna.

Když přijeli na mýtinu, na které stál Mon Chagrin, Panglunderův hrad, zdál se jim ještě nehostinnější. Kedrigern zajel na svém statném černém koni až na okraj lesa. Chvilu si hrad prohlížel pouhým okem a pak se na něj podíval přes Hledáček pravdivého vidění ve středu svého medailonu. Nakonec medailon schoval zpátky pod halenu a dál si nedůvěřivě prohlížel hrad.

"Něco není v pořádku. Věděla jsem to," řekla Princezna.

"Ne, to bych neřekl. Je to divné, ale ne špatné."

"Co je divné?"

"Vypadá... hm, vypadá úhledně. U brán jsou květiny v kořenáčích. Hrad je nově vymalovaný. Základy zdi jsou vyspravené. Teď hrad vypadá skoro příjemně."

"Možná má nového majitele."

"To není možné. Ne tak rychle. Poselství od Panglundera jsem dostal před třemi týdny a teď se podívej... co to jen může..." Kedrigern znovu sáhl do haleny a vytáhl medailon.

"Co se stalo?"

"Dva Panglunderovi muži mi přátelsky mávají. Musím říct, že se Panglunderovo chování od mé poslední návštěvy opravdu změnilo. Je to velice zajímavé."

"Očividně vliv ženské ruky," prohlásila Princezna afektovaně.

Vyrazili po široké příjezdové cestě k hradu. Stěží vyjeli ze stínu lesa, když se před nimi objevila postava na koni a s nadšeným máváním jim jela v ústrety.

Kedrigern mávání oplatil. "To je Panglunder. Přijíždí nás přivítat osobně," vysvětlil.

"Raději se schovám do tvé kapuce."

"Není třeba, má drahá. Panglunder tě rád uvidí."

"Keddie, nevypadám zrovna nejlíp."

"Chápu. Řeknu mu -"

"Keddie, jsem ropucha! Nechci se setkat s nikým, dokud jsem ropucha!" zaječela a skočila do kapuce čarodějova pláště.

"Jak si přeješ, má drahá."

"A neříkej mi, že jsem s tebou," dodala Princezna tlumeným hlasem.

Paglunder se v oblaku prachu zastavil po jeho boku a Kedrigern si v duchu přál, aby Princezna aspoň vykoukla, protože vypadal úplně jinak než hrubián bez krku, kterého očekávala. Jedněm byl znám jako Neústupný, jiným jako Svrchovaný pán Temného hvozdu, který vyčistil od banditů a lupičů; tak či tak Panglunder byl impozantní postavou. Byl malý a lehce stavěný. Ruce měl krátké a jeho prsty byly dlouhé a jemné. Oči měl modré a trochu nesmělé. Jeho vlasy nedefinovatelně hnědé barvy byly na bocích nezvládnutelné a na temeni řidnoucí. Měl dlouhý, úzký a klenutý nos a trochu malou bradu. Když se to vezme kolem a kolem, nevypadal příliš jako mocný válečník, ale bylo nepravděpodobné, že by mu to někdo řekl do očí.

Jeho přivítání bylo srdečné a přátelské: "Je to fajn, že tě zase vidím, Kedrigerne, starý brachu!" zvolal hlasem, který se rozlehl po celé mýtině a ozvěnou se odrazil od stěn hradu. "Jaké báječné překvapení! Co tě přivádí do Temného lesa, příteli?" Než Kedrigern mohl odpovědět na toto překvapivé uvítání, Panglunder dodal šeptem: "Ani slovo o tom, že jsem pro tebe poslal. Prostě jsi jel náhodou kolem, to je vše," a pak zahlaholil: "Musíš zůstat na večeri. Zůstaň přes noc, slovutný mistře! Zůstaň do léta! Jsem rád, že tě vidím!"

I přes prach zviřený Panglunderem Kedrigern viděl, že se k nim blíží další kůň. Rozeznal i jezdce, ženu v důstojném posedu. Připadala mu povědomá, ale prach silně ztěžoval výhled.

"Memanesha?" zeptal se.

"Jo. Nemusí nic vědět," zašeptal Panglunder a pak zase zahlaholil. "To je to nejpříjemnější překvapení, jaké mne letos potkalo! Co tě sem přivedlo, mistře?"

"Jen jsem tak jel kolem," odpověděl Kedrigern hlasitě. "Vydal jsem se za řeku, abych navštívil jednoho muže a poradil se s ním v záležitosti kouzel. Jak se ti daří, Panglunder?"

"Báječně. Prostě skvěle. Nikdy se mi nevedlo lépe."

"Jsem rád, že to slyším."

"Ach ano, všechno se daří. Není to snad tak, má drahá Memanesho?" řekl Panglunder ženě, která se k nim připojila.

"Docela ano, Pannie," odpověděla Memanesh. Upřela na čaroděje své tmavé oči. "A věřím, že se všechno bude stejně dobře dařit i nadále, pokud se někdo nezačne plést do našich záležitostí."

"Žádný strach," odpověděl Panglunder srdečně.

"Doufám. Vypadáš docela dobře, Kedrigerne. Pořád se ještě specializuješ na odeklinadla?" zeptala se sladce.

"Čas od času nějaké to menší odeklinadlo připravím, lady Memanesho. Tu a tam. Víte, jak to chodí."

"Tady?" zeptala se důrazně. "Teď?"

"Ach ne, ani tady ani teď. Cestuji z čistě osobních důvodů. Hledám starého čaroděje, který bydlí někde za hospodou Na Vnější konci."

"Ach tak. Jen projíždíš," řekla Memanesh.

"Jistě má paní, jen projíždím."

"Potom musíme zařídit, aby ses u nás po dobu své krátké zastávky cítil co nejpohodlněji a vyrazil na další cestu odpočatý. Pojď, Pannie," řekla čarodějka.

Obrátila svého oře k bráně. Panglunder vyjel po jejím boku, předtím však stačil spiklenecky mrknout na Kedrigerna, který je následoval na Mon Chagrin tiše.

Po horké koupeli a posilující svačině, ve vykartáčovaných šatech a vyleštěných botách, byl Kedrigern připraven na báječnou večeři doplněnou vínem, které mohlo co do kvality soupeřit s Vosconovým. Seděl u dlouhé tabule spolu se svým hostitelem a hostitelkou a shledal je jako velice půvabný pár. Staletí byla k Memaneshe shovívavá. Její pleť nebrzdila jediná vráska, postavu měla štíhlou, její bohaté vlasy se leskly jako jantar a zlato. To jediné, co ukazovalo na její dlouhý a pohnutý život, byly její žhnoucí černé oči. Muž, který se do nich zahleděl, byl navždy ztracen. Dokonce i Kedrigern, který věděl, oč jde, a měl patřičnou ochranu, tvrdě pocíťoval každý její pohled a dělal, co uměl, aby se jim vyhnul. Tím víc se bylo nutno obdivovat Panglunderovi.

Nevypadal hrozivěji, než když vital svého hosta; samozřejmě, kožešinový plášť mu byl příliš velký a vypadal v něm spíš jako dítě en dishabille než jako někdo, kdo byl dříve charakterizován jako 'Neústupný'. Ale neústupný docela jistě byl. Co řekl, že udělá a dalo se udělat, to zaručeně udělal.

Musela to být síla jeho charakteru, pomyslel si Kedrigern, co ho učinilo tak atraktivním pro ženu jako je Memanesha, jež byla svého času manželkou králů. Panglunder imponoval i jiným ženám - například již zmíněné princezně Laloree. Určitě to byl jeho charakter, čímž jim imponoval, pomyslel si Kedrigern. Těžko by se to dalo svést na jeho vzhled nebo schopnost duchaplné konverzace.

Během poklidné rozmluvy po jídle se jeho myšlenky obrátily k Laloree. Její jméno stále ještě nepadlo a to mlčení mu připadalo strašné. Možná, že Memanesha nedokázala zvládnout své kouzelné plameny a z nešťastné dívky zbyla jen hromádka popela. To bylo velice nepříjemné pomyšlení, zvláště ve světle srdečné nálady, která na hradě vládla.

Paglunder byl sice neústupný, ale rozhodně nebyl bez srdce.

Možná však, že Memanesha jednoduše vymazala všechny vzpomínky na mladičkou princeznu z Panglunderovy myslí. Ale proč by potom Svrchovaný pán nabádal Kedrigerna k mlčení? Bylo to opravdu velice záhadné.

"Pannie a já jsme spolu mluvili o tvé cestě, Kedrigerne. Říkal jsi, že hledáš čaroděje?" přerušila náhle jeho úvahy Memanesha.

"Ano. Potřebuji radu ohledně jednoho kouzla, které musím zařídit."

"Říkal jsi, že ten čaroděj sídlí někde za hospodou Na Vnější konci?"

"Říkal. Nevím přesně kde, ale snad se doptám v hospodě."

"Poslyš, Kedrigerne, co je to zač, ta hospoda?" vmísil se do hovoru Panglunder.

Čaroděj a čarodějka si vyměnili obezřetné pohledy lidí ze stejné branže. Memanesha přikývla, ponechávajíc odpověď na Kedrigernovi, a ten řekl vyhybavě: "Je to velice... zajímavé místo. Žádná obyčejná hospoda."

"Chceš snad říct, že je v ní čisto?" zeptal se Panglunder a nahlas se zasmál vlastnímu vtipu.

"Velice čisto," ujistila ho Memanesha.

"Má divné jméno, hospoda Na Vnější konci. Na vnějším konci čeho? Konec světa je stovky mil odtud. To vím.

Jednou jsem se setkal s mužem, který ho viděl. Skoro tam spadl. Na konci čeho je ta hospoda?"

"Určitým způsobem je na konci... věcí," odpověděl Kedrigern rozpačitě.

"Jakých věcí? Skal? Řeky?"

"Ne, ničeho takového."

"Pak tedy lesů? Hvozdu? Je snad na konci moře?"

"Je na konci reality," řekl Kedrigern. Když Panglunder zamrkal trochu zmateněji, než bylo jeho zvykem, dodal: "Je to něco jako křížový bod toho, co je, a toho, co mohlo být, ale nebylo, a toho, co nebude a ani být nemohlo."

"A toho, co se nikdy stát nesmí," doplnila ho Memanesha.

"Ano. A co by se stát mohlo."

"To tedy vypadá na velice podivné místo," uznal Svrchovaný pán Temného lesa.

"Někdy je. A jindy je to jen pěkná čistá hospoda uprostřed Pustiny ztracených králů na cestě k Dračím horám. Ale za jistých okolností tam dochází k neobvyklým věcem. Byl jsem tam jednou ještě jako student. To už je hrozně dávno.

Ach ano, hrozně dávno to je," řekl Kedrigern a nostalgicky se zadíval do temného kouta místnosti. "Ještě s jedním studentem jsme se rozhodli, že půjdeme a sami se přesvědčíme, jestli všechny zkazky, které jsme o tom místě slyšeli, jsou pravdivé. Ubohý starý Derrigash. Neviděl jsem ho už celé roky."

Kedrigern se odmlčel. Po chvilce napjatého ticha Panglunder vybuchl: "Jak to dopadlo?"

"S Derrigashem? Neměl štěstí, ubožák. Čarování mu nikdy doopravdy nesešlo. Začal z nich být nervózní a vzýval bytosti, se kterými se nikdy nezamýšlel setkat. Nemohl za to, samozřejmě, to ty jeho nervy. Myslím, že se nakonec dal k alchymistům."

"Myslel jsem s tou hospodou. Co vás potkalo v té hospodě?"

"Ach, v hospodě. Vlastně nic zvláštního. Nějaký chlápek v hale prohlašoval, že poslední čarodějná bitva krále Artuše na západě byla vybojována jedné noci v této místnosti a jeden z číšníků se u snídaně změnil ve sklo, ale to bylo všechno. Každý říkal, že jsme přišli ve zvlášť klidném období."

"Změnil se ve sklo? Opravdové sklo?"

"Ano. Bohužel, jeden z jeho kolegů do něj zrovna strčil a on spadl na dlážděnou podlahu," poznamenal Kedrigern smutným hlasem. Zavládlo pietní ticho.

"Co je to za čaroděje, kterého hledáš?" zeptala se Memanesha po patřičné době.

"Znám jenom jeho jméno. Je to Arlebar."

"Ach ano. A je důležité, abys ho našel?"

"Velice."

Memanesha ho obdařila úsměvem, který by srazil sochu na kolena a přinutil ji vrhnout blahem a pak se s přesným duplikátem toho úsměvu obrátila na Panglundera: "Pannie, myslím, že jsem našla řešení našeho drobného problému," řekla.

"Myslíš... to nešťastné dítě?"

"Přesně to myslím, Pannie." Obrátila se opět k čaroději. "Víš, Kedrigerne, já Arlebara znám. Naše známost byla sice krátká, ale... vělá," řekla a stydlivě sklopila oči. "Jsem si jistá, že na mne stále chová něžnou vzpomínku a bude laskavý ke každému, kdo za ním přijde s mým doporučujícím dopisem."

"Má paní Memanesho, ani nevím, jak vám za takovou laskavost poděkovat," odpověděl Kedrigern.

"To ti mohu snadno říct. Máme tu na Mon Chagrinu mladou dámu - vlastně dítě, stěží dospělé děvče - které se musí vrátit ke své rodině. Sidlí v údolí jižně od Dračích hor. Je pravděpodobné, že tě tvá výprava zavede do blízkosti jejich sídla, takže bys ji mohl předat jejím rodičům a získat si tím patřičnou odměnu," řekla čarodějka.

"Je Arlebarův dům blízko jejich království?"

"Bohužel, neznám přesnou polohu Arlebarova současného bydliště o nic lépe než ty. Už je to nějaký čas, co jsme byli... co jsme spolu naposledy mluvili a on občas putuje. Ale přibližně tam někde by měl být."

"Prokážeš nám tím velkou službu," řekl Panglunder.

"Oba ti budeme hluboce vděčni," dodala pak Memanesha.

"Pomůžeme ti, jak budeme moci. Koně. Ozbrojenou stráž proti banditům," nabízel Panglunder ochotně.

"Dám ti ochranné kouzlo na průchod Pustinou," dodala Memanesha.

"To je od vás velice laskavé," řekl Kedrigern opatrně. "Rád bych vám pomohl. Opravdu. Ale -"

"Budu štědrý, Kedrigerne. A její otec na to děvče nedá dopustit. Dá ti její váhu ve zlatě. Možná i v diamantech."

"A to není málo. Ta dívka má docela hezky... zaoblenou postavu," zdůraznila Memanesha.

"Jak už jsem řekl, rád bych vám pomohl. Ale je to myslím trochu zacházka. A mne čeká dlouhá cesta."

"Ta zacházka nemusí být nepřijemná," řekla Memanesha a spiklenecky se na čaroděje usmála. "Najdou se i takoví, kteří to dítě považují za jistým způsobem půvabné a na dlouhé cestě -"

"Tak počkat!" ozval se tenký, nahněvaný hlas z Kedrigernovy kapsy. O chvíli později na stůl vyskočila Princezna. "Už toho mám dost!"

"Co to má znamenat? Vždyť je to ropucha!" otrásla se Memanesha odporem.

"Slušnost mi brání vyslovit, co jste vy, madam, ale skutečnost je taková, že jsem princezna, toho času zakletá, a také Kedrigernova manželka."

"Ach, tak... Gratuluji vám oběma," řekl Panglunder otupěle. Skrčil se na židli a rychle se rozmrkal.

Memanesha chvíli hleděla na Princeznu a pak se podívala na Kedrigerna, který na potvrzení jejích slov přikývl.

Čarodějčina tvář se rozzářila sladkým úsměvem a nadzemsky líbezným hlasem řekla: "Má drahá, promiň mi to! Netušila jsem to. Škoda, že se mi Kedrigern ani nezmínil. Ale mysleli jsme to dobře. Muž jako Kedrigern se přece musí oženit a neexistuje lepší žena pro čaroděje než krásná princezna."

"To je jistě pravda," odpověděla Princezna důstojně.

"Samozřejmě, má drahá. A přesto se většina z nich honí za krásnými princí a čekají, že s nimi budou šťastné až do smrti. Přitom všichni víme, jak to s krásnými princí chodí. Beznadějně," povzddechla si.

"Myslíte?" řekla Princezna.

"Absolutně, má drahá. Přiznám se, že jsem se pokoušela trochu si zapletichařit. Ale teď, když se ukázalo, že Kedrigern se už s princeznou oženil, je zase všechno v nejlepším pořádku."

"Opravdu?" zeptal se Kedrigern trochu zmateně.

"Zmizel poslední možný důvod k námitkám. Teď bude vše tak, jak má být. Princezna Laloree se domů vrátí s patřičným dozorem, v doprovodu manželského páru."

Kedrigern tak dostal odpověď alespoň na nejnaléhavější otázku: Laloree tedy byla naživu a schopna cestování.

Zůstávala už jen otázka, zda k tomu bude ochotná.

"Mohl bych si s mladou dámou promluvit?" zeptal se.

"Ne hned, obávám se," odpověděla Memanesha. "Je pohroužena do magického spánku za oponou kouzelného ohně. Z důvodu její vlastní ochrany."

"Ale je v pořádku."

"Dokonale. Je to velice osvěžující způsob odpočinku."

"A chce se vrátit ke své rodině."

"Naprosto. Skoro by se dalo říct dychtivě. Jediný problém představoval vhodný doprovod. Nemohli jsme přece tu maličkou poslat jen tak samotnou. A Pannie a já jsme tak zaneprázdněni záležitostmi kolem Temného lesa, že se absolutně nemůžeme uvolnit na delší cestu. Proto jsem ji uložila k magickému spánku - abych jí ulehčila čekání."

"Jak se sem Laloree vůbec dostala?" zeptal se Kedrigern.

Paglunder zbledl a začal působit dojmem náhlé nevolnosti. Memanesha po něm bleskla očima, pak obdařila čaroděje jedním ze svých nejvíce odzbrojujících úsměvů a vesele se zasmála: "Ach můj milý Kedrigerne, všechno je to tak zapletené! Někdy ti budu celý ten příběh vyprávět, ale myslím, že dnes jsi unaven cestováním a zítra chceš vyrazit časně..." Graciózně vstala ze židle. "Pannie tě zavede do tvého pokoje. Je to tak v pořádku?"

"Ach, ano. Jistě," odpověděl Kedrigern a zvedl se.

"A vy, Princezno - mohu vám něčím pomoci? Třeba umyvadlo s bahnem? Nebo nějaké mouchy?" zeptala se čarodějka. Princeznin tenký hlásek mrazil jako led: "Nic. Děkuji vám, madam."

"Jak báječné to musí být mít tak skrovné potřeby," řekla Memanesha sladce, když odcházela z místnosti. Sotva se za ní zavřely dveře, naklonil se Panglunder přes stůl, stiskl Kedrigernovi ruku a chraptivě zašeptal: "Kedrigerne, odveď odsud tu princeznu, prosím. Takhle už to zůstat nemůže!"

"Co se vlastně stalo?"

"Je to celé nedorozumění. Ten sňatek měl být čistě politický čin, ale zkus to vysvětlit čarodějce. Ted' nevím, co mám dělat. Sám ji zpátky do Brindomu odvést nemohu a nemohu ji tu ani držet věčně."

"Proč ne? Je přece v transu," podotkla Princezna.

"Těžko říct, čeho je vlastně Memanesha schopná. Může nechat Laloree zestárnout na starou bábu. Nebo ji proměnit v... v něco odporného."

"V ropuchu! On chtěl říct 'v ropuchu!'" zaječela Princezna vztekle.

"Ne! Chtěl jsem říct 'v obludu'. Ropuchy mám rád. Máme tady spousty ropuch, kolem Mon Chagrinu."

"Žádnou jsem neviděla."

"Jsou stydlivé."

"Žádáš toho ode mne příliš, Panglunder," řekl Kedrigern. "Vydali jsme se na dlouhou a nebezpečnou výpravu a starat se přitom o vdavekchtivou princeznu, které se stýská po domově, to by celou záležitost značně ztížilo."

"Ujišťuji tě, že Laloree není ani trošku vdavekchtivá, starý brachu. A je docela dobrá cestovatelka. Zná stovky písniček. Hádanky. Slovní hříčky. Je samá zábava a legrace. Cesta s ní vám uběhne, ani nebudeš vědět jak."

"A jak ta zábavná Laloree vypadá?" zeptala se Princezna.

"Je... pohledná, řekl bych, svým dětským způsobem."

"Hezky zaoblená" řekla ta tvá přítelkyně, když mému manželovi nabízela láskování en route. Tak se většinou neoznačují děti."

"Má drahá," řekl Kedrigern ukřivděným hlasem, "určitě sis ani na okamžik nemohla myslet, že bych mohl... Princezno, bolestně mi křivdiš."

"Když žena náhle zjistí, že je malá a zelená, Keddie, nesnaží se příliš o to, aby její manžel cestoval ve společnosti mladé a hezky zaoblené princezny. Nikoho neobviňuji. Nechci nikomu křivdit. Jenom -"

"Můžeš ji nechat v transu!" zajásal Panglunder. "To je ono! Prostě ji zabalíme tak, aby měla dost vzduchu, a žádné problémy s ní nebudou. Dám ti k ní lístek."

"Jsem čaroděj a ne doručovatel," odpověděl Kedrigern důstojně.

"Tak ji odsud odčaruj! Udělám pro tebe, co bude v mých silách, přísahám. Každému z vás dám dva své nejlepší koně, ozbrojený doprovod a měšec zlata. Memanesha tě bude chránit svými kouzly, dokud nedorazíš do hospody."

Kedrigern se zamyšleně poškrábal na bradě. Vyzvedl si Princeznu na rameno, aby si mohli promluvit soukromě a řekl jí:

"Skoro bych to vzal. S tím děckem žádné problémy nebudou, opravdu, a Memaneshino kouzlo mi ušetří magii. Kromě toho, dlužím Panglunderovi laskavost."

"Jeho přítelkyni nedlužíš nic, Keddie. Já jí nevěřím."

"Ani já ne, ale věřím Panglunderovi. Koně i měšec zlata se můžou hodit."

"No... když myslíš," připustila Princezna váhavě.

"Ano. A s Laloree si hlavu nedělej, má drahá. V tuto chvíli mne žádná žena, ať je jak chce hezky zaoblená a zábavná, ani trochu nezajímá."

< Šest >

Pustina ztracených králů

"Devětadevadesát rytířů vyjelo na cesty;

tu krásnou dámu potkali,

s útlou nožkou půvabnou a rudými rty

a zlatými vlasy.

Sedmdesátý třetí rytíř smělý ji takto oslovil,

silným a zvučným hlasem oslovil ji řka:

Ach krásná, krásná panno,

budeš-li paní má?

A hejsa hej! a lala - lala - la,

A la-la-la-la celý den!"

"A většinu noci jakbysmet," dodala Princezna hořce "Nezmlkla, co jsme odjeli z Mon Chagrinu."

"Přetlak mládí, má drahá. Nezapomínej, že byla celé týdny v transu," odpověděl Kedrigern.

"Ted' už je mi jasné, proč," zamumlala Princezna.

"Devětadevadesát rytířů vyjelo na cesty;

tu krásnou dámu potkali,

s útlou nožkou půvabnou a rudými rty

a zlatými vlasy.

Sedmdesátý čtvrtý rytíř smělý ji takto oslovil,

silným a zvučným hlasem oslovil ji řka:

Ach krásná, krásná panno,

budeš-li paní má?"

Lallore se obrátila na ozbrojence, kteří je doprovázeli, a káravě je napomenula: "Říkala jsem vám, abyste se k refrénu připojili, ale vy vůbec nezpíváte."

"Došel nám dech, madam," řekl nejbližší z nich. "Zpívali jsme s vámi prvních šedesát refrénů."

"Ano, a zpívali jsme i celý věčejšek a v noci," dodal muž po jejím druhém boku.

"S vámi není žádná legrace. V království mého otce zpívají všichni celé dny," řekla Lallore a pohodila hlavou.

Kedrigerna její prohlášení zděsilo. V duchu si představil šťastné venkovany, se zářícíma očima a růžovými obličejí, jak chodí na robotu s hejsa hej a lala - la na rtech, zatímco dobrý král Brindom celý září, lišácky mrká a vytřukává svým žezlem rytmus, dvořané tleskají rukama a podupávají střevíčky do taktu. Byla to úděsná představa. Pociťil soucit s Panglunderem a dokonce - i když velice slabě - i s Memaneshou.

"No dobře, když tedy se mnou nechce nikdo zpívat, budu zpívat sama," řekla Lallore a spustila své hejsa hej a lala - lala - la s novou energií. Ozbrojenci si vyměnili zoufalé pohledy a začali se pomalu sesouvat ze sedel.

Princezna je chvíli pozorovala a nakonec řekla: "Keddie, měj s těmi muži trochu soucit. Uveď ji zpátky do magického spánku."

"To by nebylo praktické."

"No dobře, ale tohle se už nedá vydržet. Zalezu si do tvé kapuce a zkusím tam najít trochu klidu."

Když však Lallore začala zpívat o sedmdesátém sedmém smělém rytíři, Kedrigern nevydržel. Zavolal na ni:

"Mohl bych si s tebou promluvit, slečno?" a zajel se svým koněm k ní.

"Samozřejmě, že můžeš, strýčku Keddie. Pak si můžeme zazpívat spolu."

Čaroděj ignoroval tlumený smích, který se ozval z jeho kapuce, a řekl: "Za chvíli se utáboříme a z důvodu zachování bezpečí se teď budeme muset chovat tiše."

"To znamená, že nesmím zpívat?"

"Bojím se, že ne. Mohlo by to upoutat pozornost různých živlů."

"Vždyť máme ozbrojence na ochranu."

"Jen šest mužů, Lallore. Neubráníme se ozbrojené tlupě banditů. Musíme být zticha." Obrátil se k ozbrojencům a zeptal se: "Je to tak?"

Unavení vojáci mu sborově vyjádřili souhlas. Kedrigern se výmluvně podíval na schlíplou Lallore a pokrčil rameny.

"Mohl bys nás zaštitit svou magií," namítla.

"Magii si musím šetřit. Mohla by nám později chybět. Žádný zpěv, Lallore."

"Ale je tu taková nuda, když nemohu zpívat," postěžovala si.

"Můžeš pozorovat ptáky a luční květiny."

"To je nudné."

"Nebo si v duchu počítat příklady."

"Ugh."

"Procvičovat si časování a skloňování."

"To všechno je tak nudné, strýčku Keddie! Já ráda zpívám a poslouchám příběhy o udatných rytířích a krásných princích, jak putovali až na kraj světa a vystavovali se hrozným nebezpečím a umírali příšernou smrtí jen proto, aby získali laskavý pohled krásné princezny."

"Proč si tedy sama nevymyslíš nějaký takový příběh, aby ti cesta lépe uběhla? Jen to dělej tiše, v duchu."

"To je strašně těžké," zaúpěla.

"Je mi líto, Lallore, ale nic se nedá dělat."

"Budu zpívat velice tiše. Budu si zpívat jen pro sebe a kromě nás to nikdo neuslyší."

"Ne," řekl Kedrigern pevně.

Po nějaký čas jeli a Lallore byla zticha, ani se nepodívala na čaroděje, který jel po jejím boku. Nakonec řekla: "Nebudu zpívat, když mi něco povíš."

"Co to je?"

"Ta malá žába, která ti občas sedí na rameni - je to opravdu tvoje žena?"

"Ano."

"A skutečně byla krásná princezna?"

"Byla a zase bude."

"A proč je žábou?"

Z Kedrigernovy kapuce se ozval tenký, ale jasný hlas: "Protože jsem neuměla poznat, kdy mám být zticha."

Lallore vytřeštila na čaroděje oči. Kedrigern vážně přikývl. Dál jeli v požehnaném tichu.

Panglunderovi ozbrojenci je opustili u velkého klenutého mostu přes Řeku utrpení. Poté, co ho přejeli, se tři cestovatelé utábořili na druhém břehu. Princezna si šla zaplavat, zatímco si Kedrigern zdímal a Lallore se procházela po cestičce a vypočítávala, co všechno je kolem nudné.

Její stížnosti nebyly tak docela neoprávněné. Pustina ztracených králů byl velký půlkruh nehostinné roviny, který sahal od severních mlžných údolí až po úpatí Dračích hor na jihu. V porovnání s ní byl Temný les zábavním parkem. Lalloreiny povzdechy a stezky se nesetkaly s žádným ohlasem. Princezna se šťastně cákala v mělčině u břehu řeky, zatímco Kedrigern dřímá ve stínu stromu. Náhle však Princezna vyskočila z vody a s křikem skákala k táboru.

Kedrigern rychle vstal a zmateně se rozhlížel, ze kterého směru se na ně řítí nebezpečí.

"Keddie, to je kouzlo! On je začarovaný! Promluvil na mne!" ječela Princezna vzrušeně.

"Kdo? Kde? Kdo promluvil?"

"Ropucha! Velká ropucha! On!" zvolala Princezna, když odkudsi vyskočila velká zelená ropucha a zastavila se asi pět kroků od nich.

"Tenhle že na tebe promluvil?" zeptal se Kedrigern.

"Ano. Požádal mne, abych mu pomohla."

"A to je důvod, proč tak vyvádíš?"

"Překvapilo mne to. Člověk nečeká, že se s ním pustí do řeči ropucha," řekla Princezna důstojně. "Moje situace je přece mimořádná."

Než mohl Kedrigern odpovědět, skočila ropucha proti němu a zvukným hlasem řekla: "Kedrigerne, velký čaroději, mistře vznešeného umění, pomoz mi, prosím tě." Hlas byl Kedrigernovi jaksi povědomý.

"My už jsme se někde viděli," řekl Kedrigern.

"Samozřejmě, že ano, slovutný mistře. Jednou ses nade mnou slitoval a osvobodil mne z hrozného prokletí. Avšak běda, byl jsem nevďěčný -"

"Krásný princ z Kallopane!" zvolal Kedrigern.

"Krásný princ? Kde?" zeptala se Laloree s náhlým zájmem.

"Právě tady," odpověděl Kedrigern a ukázal.

Laloree přispěchala, podívala se naznačeným směrem a pak se odvrátila s grimasou povzneseného znechucení: "Vždyť je to ropucha."

"Býval to krásný princ."

Laloree se zamyslela a pak se zeptala ropuchy: "Je to pravda?"

"Samozřejmě, že ano, krásná mademoiselle. A za pomoci umění a soucitu velkého čaroděje Kedrigerna se jím snad zase stanu," odpověděla ropucha sytým barytonem.

Laloree se obrátila na Kedrigerna, její modré oči zaplály vzrušením a její rysy ožily: "Ach, strýčku Keddie, udělej to, prosím! Proměň ho zpátky! Ach prosím, prosím, proměň ho zpátky!"

"To není možné, mé dítě," odpověděl čaroděj.

"To je ten krásný princ, kterého jsi potkal, když jsi jel navštívit Fraiguse Temného?" zeptala se Princezna.

"Právě ten."

"Prosím, strýčku Keddie. Ach prosím!"

"Ne! Když jsem ho posledně změnil na krásného prince, pokusil se mi vyrazit mozek z hlavy."

"Ach laskavý čaroději, milosrdný mágu, odpust mi ve své moudrosti a velkorysosti. Byl jsem rozrušený a zmatený.

Dlouho jsem byl ropuchou. Člověk snadno zapomene na společenské chování, když je ropuchou," řekl někdejší krásný princ.

"To je pravda, Keddie," přisvědčila Princezna. "Je to strašně těžké zůstat společenský. Vím to podle sebe."

"Ty ses mi netrefila kamenem do hlavy. Neukradla jsi mi koně, jídlo a vodu. Neurazila jsi čaroděje," připomněl jí Kedrigern.

"Možná jsem byla lépe vychována."

"Bezpochyby, má drahá. Zatímco ten -"

"Prosím, strýčku Keddie! Prosím, prosím, prosím! Nebudu zpívat. Nebudu si ani broukat. Budu si v duchu vymýšlet příběhy, jak jsi říkal, všechny o laskavém, šlechetném a skvělém čaroději, který najde začarovanou ropuchu a promění ji v krásného prince, jenž -"

"Zpátky v krásného prince," opravila ji ropucha u jejích nohou.

"Ach ano, ano, zpátky v krásného prince a ten se setká s krásnou princeznou a je omámen jejím šarmem a líbezným hlasem, takže ji doprovodí do království jejího otce, aby požádal o její ruku, a čelí při tom hrozným nebezpečím a musí vykonat hrdinské činy, ale nakonec vše dobře dopadne a všichni jsou šťastní," řekla Laloree a odmlčela se, aby se znovu nadechla.

"Laloree, mé dítě, dovol, abych ti objasnil několik věcí," řekl čaroděj. "Posaď se. Udělej si pohodlí. Poslouvej." Když se Laloree pohodlně usadila pod stromem a princ - ropucha - po jejím boku, Kedrigern řekl: "Předně musíš vědět, že zodpovědný čaroděj neodčarovává lidi jen proto, že ho o to požádají. Některá kouzla mají protivné vedlejší účinky a nerozvážné odekletí může přinést nepříjemné překvapení. Princ už si je toho faktu velice dobře vědom."

"Ovšemže jsem, šlechetný a moudrý čaroději. Varovals mne a já jsem ti za to nanejvýš vděčný," odpověděla nynější ropucha.

"Za druhé, nikdy si nesmíš myslet, že taková kouzla jsou jednoduchou záležitostí. Nejsou. Kdybych dokázal odčarovat začarovanou ropuchu několika slovy a mávnutím rukou, byla by má žena už dávno zase krásná princezna," pokračoval Kedrigern. "Za třetí, na této výpravě nemám v úmyslu plýtvat svou magii s výjimkou bezprostředního ohrožení, protože ji budu všechnu potřebovat, až se dostanu do hospody Na Vnější konci a dál. A za čtvrté, moje žena má přednost před všemi ostatními. Jestli tady bude někdo odčarován nebo odeklet, bude to v první řadě Princezna."

"Ale nemohl bys z něj prosím přece jenom udělat krásného prince, strýčku Keddie, prosím? Mohl by nás chránit proti lidožravým obrům a banditům a vykonávat velké činy a -"

"Laloree, mé drahé dítě, poslední věc, o kterou na této cestě stojím, jsou hrozná nebezpečí a hrdinské činy. Jsou hlučné a zabírají příliš mnoho času. A vždycky při nich někdo přijde k úrazu."

Laloree inu půvabný obličej posmutněl. Sklonila hlavu a její dlouhé zlaté lokny zakryly její tvář. Ramena se jí rozechvěla v tichém pláči. Kedrigern se k ní sklonil, zvedl ji bradu a podíval se do jejích modrých očí, ve kterých se teď leskly slzy.

"Ale no tak, Laloree... neplač, neplač... no tak, nech toho," konejšil ji.

"Prosím, strýčku Keddie. Jenom trošku magie," řekla tichým hlasem a její půvabně tvarovaná brada se roztřásla.

"V tuto chvíli je to nemožné, Lalloree. Ačkoliv..."

"Ano? Co?" zvolala a rozzářila se tak rychle, jako letní nebe po bouři.

"No, možná, až bude naše výprava u konce, Princezna bude zase sama sebou a ty v bezpečí doma, možná, že bych třeba i mohl udělat něco pro toho nešťastného prince. Pamatuj si, že nic neslibuji. Je to všechno velice -"

"Ach ty to dokážeš, strýčku Keddie, já vím, že to dokážeš! Řekni mi, je opravdu krásný?"

"Pokud si pamatuji, má docela souměrnou postavu, harmonické rysy... smělý pohled, hranatou bradu, zlaté vlasy... no a tak podobně."

"Můj nejhlubší a nejsrdečnější dík, šlechetný mágu," řekla ropucha.

"Ještě jsem nic neudělal."

"Dal jsi mi naději a já jsem za ni nekonečně a bezmezně vděčný, dobrý čaroději. Také jsi velice věrně vyličil můj vzhled."

"Může jet se mnou, strýčku Keddie, na mém rameni, tak jak Princezna jede na tvém. Mohu mu udělat maličký plášť ze svého šátečku a hnízdečko z listí, a v noci může spát na mých -"

"V noci bude spát v mém sedlovém vaku. Dohlížím na tebe, Lalloree, a záležitosti týkající se tvého spánku jsou v mé kompetenci," řekl Kedrigern pevně.

"Udělám, co poručíš, šlechetný mistře," řekla ropucha a povzddechla si. "Na spánek v sedlovém vaku jsem si už zvykl. Jsou horší věci."

Kedrigern si ho zamyšleně prohlédl. "Tak takhle ses sem dostal. Když jsem se s tebou setkal v Ponuré bažině... sedlový vak..."

"Byl to okamžitý nápad, můj velkomyslný dobrodinče. Když jsem tě zahlédl u močálu, chtěl jsem tě požádat o odpuštění a poprosit tě o pomoc, ale v rozhodném okamžiku mě má odvaha - a můj hlas - zradila. V zoufalství jsem se uchýlil do tvého sedlového vaku."

"Duchapřítomné rozhodnutí. Dobrá práce."

"Děkuji, šlechetný Kedrigerne."

"Jak se jmenuješ? Pokud spolu máme cestovat, měli bychom se znát jménem."

"Jsem všude známý jako krásný princ z Kallopane. Jméno jsem nikdy nepotřeboval."

"Tak tedy 'Krasavec'. Tak dobře, Krasavče, tohle je Lalloree, dcera krále Brindoma. A dovol, abych ti představil svou ženu, Princeznu."

"Je mi ctí, mé dámy," řekl Krasavec a galantně se uklonil, nakolik mu to jeho současná podoba umožnila.

"Není skvělý, strýčku Keddie?" zajásala Lalloree a zatleskala rukama.

"Od doby, kdy jsme se setkali posledně, se jeho chování značně zlepšilo," připustil Kedrigern, pak vstal a protáhl se.

"A teď, myslím že bude nejlépe, když vyrazíme. Je už poledne a čeká nás ještě dlouhá cesta."

V Pustině ztracených králů se zdálo, že všechno trvá strašně dlouho a dny ubíhaly pomalu. Sotva cestovatelé zamířili na východ a řeka se jim ztratila z dohledu, přešla je chuť k mluvení a dál putovali v mrzutém tichu. Pozdě odpoledne, když se na horizontu objevily trosky pobořených zdí, zastavil Kedrigern svého koně. Princezna opustila své útočiště v jeho kapuci a posadila se mu na rameno a Lalloree se postavila vedle nich.

"Je to tu všechno tak pusté. Příšerně bezútěšné," řekla Princezna.

"To místo má velice smutnou historii, má drahá," Kedrigern se rozhlédl po ponuré rovině a smutně potřásl hlavou.

Několik stromů, které rostly na dohled, bylo pokroucených a bez listí a připomínaly spíš zchátralé šibenice než stromy. Přímě před nimi se nacházely rozpadlé ruiny pobořených zdí. Nikde neviděli jedinou známku života. "Velice smutnou historii," opakoval čaroděj.

"Historie je tak nudná," prohlásila Lalloree.

"Nic o tom sice nevím, ale když to říkáte vy, považuji to za fakt, sličná dámo," řekl Krasavec.

"Trocha historie je vždy poučná, zejména pro ty, kdož se pyšní královskou krví," prohlásil Kedrigern pevně. Pobídl svého koně a zatímco cválali k troskám, pustil se do vyprávění příběhu. "První z takzvaných Ztracených králů byl Karl Lhostejný. Vládl šestnáct let a nevykonal za tu dobu nic, co by stálo za zmínku. Jeho syn, Jak-jen-se-jmenoval Netečný vládl ještě déle a vykonal ještě méně. Byl to jediný známý král, jehož jméno bylo jeho potomky dokonale zapomenuto. Když si konečně všimli, že zemřel, převzali trůn postupně další jeho příbuzní. Žádné zlepšení stavu věci však nepředstavovali. Hruňk Bezvýznamný byl nahrazen Hruňkem Neschopným a pak svým synem Hruňkem Zmateným. Když celá rodová linie vymřela, nevládl dalších jedenáct let nikdo. I toho si však stěží kdo všiml. Nakonec koruna přešla na vzdáleného bratrance Edwarda Vyděšeného, ale v tu dobu už z království nic nezůstalo, jen pustina, kterou vidíte. Poddaní, kteří ještě neutekli, pomřeli hladu."

"Na muže, který se vůbec nezajímá o politiku, o tom víš překvapivě hodně," poznamenala Princezna.

"Politika s tím nemá nic společného. Teď by to nikdo neřekl, má drahá, ale kdysi to býval hezký kousek země... plodný, bohatý, plný šťastných poddaných, kteří pracovali a bavili se..."

"Zpívali?" zeptala se Lalloree dychtivě.

"O tom nic nevím. Dávali přednost tanci. Sotva kdy minul týden, aby se nekonala nějaká veselá oslava." Kedrigern si zhluboka povzddechl a udělal bezmocné gesto. "A podívejte se, jak to vypadá dnes."

"Co se jim přihodilo, mocný mistře mezi moudrými? Pověz nám, před čím bychom se měli mít na pozoru. Budeme ti za to neskonale vděční," řekl Krasavec.

"Strhla se tu válka magie. Karl Lhostejný se sice nestaral o státní záležitosti, ale měl rád magii. Sezval na svůj dvůr velké množství čarodějů, věštců, mágů, čarodějnic a zaklínačů a ti všichni se předváděli v kouzlech pro jeho pobavení a uznání. Přidáte-li si k tomu běžnou profesionální rivalitu a obvyklé dvorské intriky, je to jen otázka času, než se začnou

sypat ošklivá kouzla a kletby jako kroupy. Jelikož v té době vypotřebovali všichni svou magii na soupeření, nezbylo jim nic na obranu. Kraj byl zamořen. Byly na něj svolány všechny možné kletby, démoni ze všech koutů země. Ještě dnes se tu a tam nacházejí magické anomálie. Pořád se mluví o poutnících, kteří tu buďto beze stop zmizeli, nebo byli proměněni v něco nepříjemného. Je to ošklivá záležitost," povzdychl si Kedrigern znovu.

Nějaký čas jeli mlčky a zamyšleně, oči upřené na své vlastní stíny, které se plazily před nimi. Náhle Kedrigern vyhrkl: "Občas mne napadne, že s tím vším skončuji - zlomím svou hůl, spálím knihy, vyčistím svou pracovnu - a pustím se do něčeho pozitivního, jako je řezbářství nebo psaní poezie."

"To je tedy skvělé," rozohnila se Princezna. "Ty si klidně necháš magie a co bude se mnou? Byla jsem zakleta a odekleta tolikrát, že už nikdo nedokáže říct, v co se vlastně můžu proměnit. A co bude s ubohým Krasavcem? A co bude s tebou?"

"Jak to myslíš?"

"Je ti sto šedesát let, Keddie."

"Má drahá, na čaroděje je to v podstatě jinošství."

"A co když přestaneš být čarodějem? Co se s tebou stane?"

Po krátké odmlce řekl Kedrigern stíněným hlasem: "Na to jsem nepomyslel."

"Tak se nad tím raději zamysli."

"Stejně bych se ale chtěl věnovat spíš něčemu, při čem bych neměl tak velkou moc ubližovat lidem."

"Až o něčem takovém uslyším, dám ti vědět, Keddie," řekla Princezna. "A do té doby - co kdyby ses prostě snažil být dobrým čarodějem?"

Kedrigern už o zanechání čarodějnické živnosti nemluvil a ostatním nebylo z tísnivého okolí do řeči vůbec. Na noc se utábořili ve stínu rozbořeného zdi. Kedrigern všechny zaštitil malým ochranným kouzlem, které mělo odradit různý hmyz, myši a ostatní drobné škůdce. Víc magie použít nechtěl. Ohledně ochrany proti větším tvorům a rezidentním kouzlům spoléhal na slibovanou Memaneshinu ochranu. Z důvodu úspory magie dokonce vlastnoručně rozdělal oheň a postavil stan pro Laloree. Stan byl sice vratký a poněkud asymetrický, ale proti nočnímu chladu chránil docela uspokojivě.

Malá skupinka cestovatelů jedla mlčky a zamyšleně, zatímco se na ně snášela bezměsíčná noc. Když se Laloree odebrala do svého stanu a zašněrovala za sebou vchod, strčil Kedrigern Krasavce do sedlového vaku. Sám se pak uložil poblíž hezké kaluže, ve které se mohla pohodlně vyspat Princezna, ztlumil oheň a usnul.

V noci se dvakrát probudil znepokojujícími zvuky, ale ozývaly se z příliš velké dálky a nijak se nepřibližovaly. Před úsvitem se země chvěla jako pod úderý nějakých obřích nohou, ale vibrace pozvolna ustaly. Ať už se kolem potulovalo cokoli, šlo to dál svou vlastní cestou. Než se Kedrigernovi podařilo znovu usnout, rozpršelo se. Chvilí se to pokoušel ignorovat, ale nakonec se znechuceně vyhrabal z příkrývek.

Zdálo se, že dobře nespál nikdo. Kolem nich bylo víc nočních zvuků a podivných jevů, než si zprvu uvědomoval - tichý zvuk dechu, zlovoný smích, třepotání neviditelných křídel, slova a fráze pronášené na samé hranici slyšitelnosti, vlhké pleskání, ostré chroustání a jiné zvuky, mnohem nesnadněji popsatelné - takže na další cestu vyrazili rozespalí a špatně naladěni. Kedrigern se stále ujišťoval, že jsou pod Memaneshinou ochranou, a že se jim tedy nemůže nic zlého stát, ale na mysl mu to moc nepřidalo. Napadlo ho, kolik takových nocí ještě budou muset vydržet, než se dostanou k hospodě Na Vnější konci.

Po nějaké době zastavili u pokřiveného zakrslého dubu. Stál o samotě a zjevně byl jediným stromem široko daleko.

"Mám z tohoto místa zvláštní pocit, strýčku Keddie," řekla Laloree přidušeným hlasem, sotva se nohou dotkla země.

"Já taky, Keddie," připojila se k ní Princezna.

"Je to pravděpodobně jediný kousek stínu, který dnes uvidíme. Važte si ho," poradil jim čaroděj, zatímco sundával sedlové vaky.

"Ale je zvláštní. Něco je ve vzduchu."

"Možná se schyluje k dešti, Laloree. Před úsvitem trochu mrholilo."

Laloree ani Princezna neodpověděly, ale ani jedna z nich se nezdála být jeho vysvětlením uklidněna. Zatímco Kedrigern rozdělával malý ohýnek z nevelkých zásob dřeva, přihopsal k němu Krasavec a usadil se po jeho boku.

"Mýlím se, nebo je na tomhle místě opravdu něco zvláštního, velký čaroději?"

"Něco zvláštního je na každickém kousku Pustiny," odpověděl Kedrigern nevrle. "Pravděpodobně je to jen počasí. Nelámej si s tím hlavu. Memaneshino kouzlo nás bude ochraňovat, dokud nedorazíme do hospody."

Zvedl se řídký proužek kouře a Kedrigern se jal oheň opatrně přiživovat. Když se k němu sehnul, ozvalo se ostré zaječení a on málem upadl nosem do pečlivě vystavené hraničky. Sotva se mu podařilo vstát, uviděl velkou šedo zelenou ruku, která vyčnívala ze země kousek před Laloree. Vzápětí se ze země vynořila druhá ruka a pak třetí.

Laloree stála ochromená hrůzou a ječela, zatímco rukou kolem ní přibývalo. Kedrigern horečnatě odzátkoval láhev s vodou a jal se jednotlivé končetiny kropit, mumlaje při tom fráze zaklínadla.

Ruce strnuly. Jejich prsty sebou zašklubaly a pak znehybněly. Před zraky vyděšených poutníků se paže proměnily v kmeny, prsty ve větve a na místě, kde dříve stál jeden dub, jich nyní stálo několik, všechny stejně zprohýbané a zakrslé.

"Už je to v pořádku, Laloree. Pouhé rezidentní kouzlo. Nějak jsi ho musela probudit," řekl tichým, konejšivým hlasem.

"To bylo hrozné!"

"No, nikomu se nic nestalo," řekl a stiskl Laloree chvějící se ruku. "Ale zajímalo by mě, proč - a jéje!"

Země pod jejich nohama se náhle zvedla. Kedrigern ucouvl a strhl Laloree s sebou, zatímco z trhlíny vyrazil čadivý černý kouř, rozpínající se a oslepující, který zhoustl a zformoval se do gigantické postavy zrůdné lidských tvarů. Její nohy byly pahýlovité a křivé, ruce obrovské a lopatovité, zakončené velkými rudými drápy. Její tělo bylo masivní a

nekorunovala ho lidská hlava, ale jakýsi hrb, rozeklaný zubatou a slintající tlamou. Na jeho vrcholu bylo několik malých, nepravidelně rozmístěných červených očí.

Kedrigern rychle udělal pohotovostní ochranné kouzlo pro sebe a své společníky, pak se postavil před Lalloree a zvedl ruce, aby obrátil pozornost obludy na sebe.

"Jak se odvažuješ znepokojovat pocestné chráněné kouzlem!" zvolal. "Zmiz, nebo okusíš hněv čaroděje!"

Temná postava se trochu přihrbila, pozorně si ho prohlédla a pak upěla několik svých rudých očí na Lalloree.

Kedrigern stál klidně s rukama složenýma na prsou. Netvor se rukama opřel o zem, předklonil se a civěl mu do obličeje.

Kedrigern si vybral největší oko a rozhněvaně na něj zaměřil svůj pohled. "Nebudu ti to říkat dvakrát," dodal výhrůžně.

"Žádná ochrana. Teď malé kouzlo. Žádné kouzlo, když jsem přišel," řekla shrbená postava. Její hlas byl hluboký a pomalý, dech páchl po síře a byl horký jako kovářská výheň.

"To není možné. Memanesha mi slíbila, že..." Kedrigern náhle zmlkl. Uvědomil si, v jakém postavení se se svými společníky nachází. Memanesha je oklamala a on nic netušil.

"Žádné kouzlo. Žádná ochrana," řekla kouřovitá, slintající a rudooká stvůra, která se k nim hladově skláněla.

To byla vážná změna situace. Kedrigernovo rychlé ochranné kouzlo bylo jen lehčího druhu, určené k podpoře Memaneshiny mocnější magie. Ale nebylo co podpírat a samo o sobě by Kedrigernovo kouzlo zadrželo nanejvýš menšího ďasa nebo podřadnějšího démona. Nebyl čas pouštět se do mocnějšího zaklínání. Utéci se nedalo. Úplatek nepřicházel v úvahu. Kedrigern se kousl do rtu a začal horečnatě uvažovat. Náhle ucítil na rameni lehký dotek ruky.

Když se obrátil, uviděl Lalloree. V její tváři se zračilo pobavené očekávání.

"Teď ho necháš zmizet, že ano, strýčku Keddie?" zeptala se. Její hlas zněl tak klidně, jako by mluvila o jednoduchém salonním karetním kouzlu.

"Ne tak docela, dítě. Ale důvěřuj mi," odpověděl. Pak se obrátil k obludě a řekl: "Předpokládám, že máš v úmyslu nás sežrat."

Démon mu odpověděl zaburácením hlasitého, páchnoucího a horce sálajícího smíchu. Mlsně se olízl.

"No dobře," řekl Kedrigern. "Je tu však jedna věc, kterou ti nesmím dovolit. Nesmíš sníst můj medailon. Bylo by ti z něj hrozně špatně."

"Medailon?" zaburácel zloduch, pečlivě pracuje na každé slabice toho slova.

"Ano. Je zdrojem mé moci a moudrosti, ale tobě by moc dobře neudělal. Raději na něj vůbec nemysli." Sáhl si do haleny, vytáhl cechovní medailon a vystavil ho na odiv. Pak poklekl, vyhrabal v zemi mělký důlek, vložil do něj medailon a zase ho zahrabal. Když zase vstal, oprášil se a řekl: "Tak. Nesmíš se ho ani dotknout, rozumíš? V žádném případě tě nesmí ani napadnout, abys ho polykal."

Démon na něj upřel většinu svých očí. "Nepolknu medailon. Polknu tebe," řekl.

"Ještě okamžik. Ty opravdu nechceš spolknout můj medailon?"

"Říkal jsi, že by mi z něj bylo hrozně špatně."

"Musíš věřit všemu, co řeknu?"

"Čarodějové jsou vždycky samá lest," zabručel démon podezíravě.

"Je všechno v pořádku, strýčku Keddie? On je tu pořád," zašeptala Lalloree.

"Samozřejmě, že je všechno v pořádku. Ta věc je prostě úplně pitomá, to je všechno, neboj se," odpověděl Kedrigern a snažil se udělat, co mohl, aby ji uklidnil, a zároveň spočítat, kolik času by mu zabralo patřičné kouzlo. Náhle dostal nápad. "Zpívej, Lalloree! Zaspívej píseň o devětadevadesáti rytířích! Rychle, zpívej, a nahlas!"

Lalloree začala zpívat. Její hlas byl sladký a zvučný a velice procítěný:

"Devět a devadesát rytířů vyjelo na cesty;
tu krásnou dámu potkali,
s útlou nožkou půvabnou a rudými rty
a zlatými vlasy.
Tu první rytíř smělý ji takto oslovil,
silným a zvučným hlasem oslovil ji řka..."

Zjevení na ni obrátilo všechny své rudé žhnoucí oči a strnulo jako ochromené. Jakmile se Kedrigern přesvědčil, že nebude rušen, sáhl do kapes a váčků a začal pracovat na zaručeně působícím protidémonickém zaklínadle, zatímco Lalloree zpívala pořád dál.

Pracoval rychle. Než se Lalloree dostala k čtyřicátému prvnímu smělému rytíři, bylo zaklínadlo hotovo. Utřel si ruce do pláště a naznačil dívce, aby přestala. Sotva zmlkla, zjevení zahřmělo a obrátilo se zase na něj.

Kedrigern se snažil být spravedlivý i vůči démonům.

Zvedl ruku, aby si sjednal jeho pozornost: "Musím tě varovat, že teď jsme pod ochranou kouzla, které dokáže být velice nepříjemné pro každého, kdo by se nás pokusil sežrat. Měl jsi příležitost, ale promeškals ji. Navrhují ti, aby ses na další tisíciletí nebo dvě uchýlil pod zem a vzal si z toho ponaučení. Dneska tu z toho pro tebe nic dobrého nekouká," řekl.

Démon zařval a napřáhl svou dlouhou ruku zakončenou rudými drápy. Kedrigern, který se v jednání s démony vyznal, neustoupil. Na tváři se mu objevil nehnutý výraz.

"Sežeru! Všechno sežeru!" řvala obluda.

"Nebud' tak tupý. Nepřišli jsem sem, abychom se nechali sežrat."

Věc zavětila a řekla: "Velké kouzlo teď. Silná ochrana."

"Přesně tohle jsem ti říkal."

"Dneska nesežeru," řekl démon smutně.

"Věděl jsem to. No tak, zmiz už konečně," řekl čaroděj a mávl rukou, jako když zahání obtížný hmyz.

Věc se změnila v beztvary dým, v jehož středu žhnula rudá světýlka, podobná ohnivým jiskrákům. Se zklamaným řevem se démon vsákl do země.

"To bylo báječné, strýčku Keddie!" zvolala Lalloree a potěšeně zatleskala rukama.

"To jistě bylo," řekl čaroděj a setřel si pot z čela. "Jenom doufám, že se na cestě do hospody nesetkáme s mnoha jeho přáteli a příbuznými. Přišel bych o všechnu magii, než bychom se dostali do poloviny cesty."

"A je už opravdu pryč?" ozval se tenký hlásek z blízké kaluže.

"Samozřejmě, má drahá. Jsi v pořádku?"

"Ano. Skočila jsem tu, když se ta věc objevila. Stejně tak Krasavec, řekla bych," odpověděla Princezna. "Ach Keddie, kdyby se ti něco přihodilo..."

Další hlas z louže dodal: "Drahý mistře, dávej na sebe pozor - už kvůli nám."

"Bojím se, že mám špatné zprávy," řekl Kedrigern svým společníkům. "Byli jsme podvedeni. Memanesha za námi nevyslala ochranné kouzlo. Neudělala pro nás vůbec nic - což znamená, že nás čeká dlouhá a nebezpečná cesta."

"Budeš nás chránit svou vlastní magií, že ano, strýčku Keddie?"

Kedrigern se posadil, opřel se zády o strom a unaveně si protáhl ruce. "Mé drahé dítě, jestliže každý den vynaložím tolik magie jako dnes, vyplývám ji všechnu dřív, než se dostaneme k hospodě," řekl. "A to jenom když budeme mít opravdu štěstí. Pravděpodobně o ni přijdu ještě před tím."

"Ale jsi přece čaroděj! Jsi přece velký čaroděj!"

"To je sice pravda, ale ani ten největší čaroděj nečerpá magii z bezedné studny. Spíš by se to dalo přirovnat k cisterně. Musí se jí dopřát čas, aby se doplnila."

Princezna a Krasavec vyskočili z kaluže. Vyměnili si s Lalloree znepokojené pohledy. Všichni tři se přimkli blíž k čarodějovi.

"Můžeme jet celou cestu k hospodě klusem. To by nám mohlo ušetřit čas," navrhla Princezna.

"Báječný nápad, má drahá. Jen mi dovol, abych si několik minut odpočinul a -"

"Strýčku Keddie, koně - jsou pryč!"

Kedrigern se podíval k místu, kde se pásli koně, a žalostně záupěl. Koně se v hrůze utrhli a odběhli i s většinou jejich výstroje. Zůstala jim jen mošna s jídlem, kterou měl čaroděj u sebe, a dvě láhve vody.

"Nemohl bys je přivolat pomocí magie?" zeptala se Lalloree.

"Ne, pokud to bude možné zařídit jinak. Nerad používám magii na koně. Jsou potom příliš divocí," odpověděl čaroděj a vyskočil na nohy.

Sáhl si do západky a vytáhl medailon cechu. Pozvedl ho k oku a podíval se skrz Hledáček pravdivého vidění, pak se pomalu otočil a rozhlédl se po pustině. Nakonec se zamračil a medailon zase schoval. Hřbetem ruky si protřel oči.

"Není po nich ani stopy," zabručel. "Pravděpodobně je něco sežralo."

"Ach, strýčku Keddie, začíná to být opravdové dobrodružství!" zvolala Lalloree, zatleskala rukama a šťastně se usmála.

"Nemusíš nad tím tak jásat," řekl Kedrigern kysele.

"Převleču se za chlapce! Nemyslíš, že je to báječný nápad? Ušpiním si tvář a schovám si své zlaté vlasy pod rozedranou čepici, a nikdo nebude mít ani tušení -"

"Nic takového neuděláš," přerušil ji Kedrigern mrzutě. "Takové triky fungují maximálně tak v divadle a to ještě jen pokud děvče vypadá jako chlapec. Tak ty nevypadáš. Ty bys neoklamala nikoho, Lalloree."

"Jak pak ale ochráním svou ctnost?"

"V tuto chvíli jí nehrozí žádné nebezpečí. Věci, se kterými se tady setkáme, se o tebe budou zajímat jako o zpestření jídelničky a ne jako o objekt násilného laškování. Ale částečně máš pravdu. Jakmile se dostaneme k hospodě, může se stát..."

Zmlkl, chvíli si zamyšleně třel bradu a pak se melancholicky usmál a zavrtěl hlavou. Ostatní ho napjatě pozorovali, až se Princezna nakonec zeptala: "O čem přemýšlíš?"

"O Imberwickovi, má drahá. O jednom čaroději, se kterým jsem se kdysi setkal," odpověděl nepřítomně.

"Nepamatuji se, že by ses o něm kdy zmiňoval."

"O Imberwickovi se toho moc říct nedá. Byl úzce specializován na jedinou věc, ve které byl skutečným odborníkem: proměňoval krásné mladé panny v ošklivé tlusté starce."

"Po jeho službách asi není velká poptávka, co?"

"Teď už naštěstí ne, ale během Války šesti knížat měl Imberwick víc práce, než dokázal zvládnout. V těch časech krásné mladé panny nebyly ani trochu bezpečné, zatímco oškliví starci ano. Samozřejmě, když válka skončila... Víte, to kouzlo bylo nevratné a zdá se, že se Imberwick nikdy neobtěžoval vysvětlit to starostlivým rodičům předem."

Kedrigern se zase pohroužil do myšlenek, ze kterých ho vytrhl Lalloreein bojácný dotaz. "Strýčku Keddie... nechceš mne proměnit v ošklivého tlustého starce, že ne?"

"Samozřejmě že ne, dítě. Vymyslím něco jiného, až budeme v hospodě. V tuto chvíli spočívá náš hlavní problém v -"

"V tomhle!" zaječela Princezna a jedním skokem se přenesla do louže, kam ji Krasavec okamžitě následoval.

"Co? Kde? Snad ne další démon!"

"Tam, strýčku Keddie!" řekla Lalloree a ukázala k oblačnému nebi.

Kedrigern uviděl pár vzdálených bodů, které kroužily a kličkovaly způsobem, jenž navozoval představu hry. Žádnou hrozbu neviděl. Ale právě ve chvíli, kdy dospěl k tomuto úsudku, se vše rázem změnilo. Létající předměty zamířily rychle a přímo jako šípy k čaroději a jeho společníkům.

< Sedm >

V hospodě Na Vnější konci

"Utíkej, Keddie! Schovej se!" vykřikla Princezna vyděšeným hlasem.

Když se čaroděj nehýbal, doskákala zpátky k němu a pak tak dlouho vyskakovala do vzduchu, až dlouhým obloukem přistála v jeho kapuci.

Zatímco Princezna znepokojeně poskakovala kolem, vytáhl Kedrigern medailon a podíval se přes Hledáček pravdivého vidění. Pohyb v kapuci mu sice trochu stěžoval zaostřování, ale nakonec přece jen získal čistý obraz. Vesele se zasmál a začal mávat rukama.

"Keddie, co to děláš? Buď tiše, nebo nás uvidí!" křičela Princezna.

"To je v pořádku, má drahá. Jednoho z nich znám."

"Jednoho z nich? Kolik jich tam je? A koho vlastně?"

"Draky. Jenom dva."

"Draci! Ach, to je opravdové dobrodružství!" zajásala Laloree. "Kdyby tu jen byl krásný princ, aby je mohl zabít!"

"Naštěstí se jediný dosažitelný krásný princ schovává v kaluži. Jeden z těch draků je můj starý známý. Vytáhl jsem mu šíp z pařátu."

"Ale teď jsou tu dva," poukázala Princezna.

"Ta druhá je samice. Myslím, že se starý Fingard usadil," řekl Kedrigern a znovu divoce zamával na draky, kteří se hnali přímo k nim.

"Keddie, draci jedí princezny!"

"Strýčku Keddie, nedovol, aby nás snědli!" zabědovala Laloree, když jí došel tento nepříjemný aspekt jejich báječného dobrodružství.

"Dámy, váš strach je neopodstatněný. Draci nemají v princeznách žádnou zvláštní zálibu."

"Ale já jsem o tom četla, strýčku Keddie! Když lidé chtějí připoutat pozornost nějakého draka, přikovají ke skále pannu a drak si pro ni přijde!"

"Laloree, mé dítě, pannu přikovávají ke skále, aby přilákali davy. Je to dav, co přitahuje pozornost draků. Nemusíte se ničeho bát."

"Keddie, já mám strach! Ještě nikdy jsem draka neviděla."

"Tak zůstaň v kapuci a buď zticha. Budeš tam stejně bezpečná jako pod ochranou kouzla."

"A co já, strýčku Keddie?" zeptala se Laloree, jejíž nadšení už značně opadlo. "Co mám dělat já? Mám zpívat?"

"V žádném případě. Zůstaň u mne. Chovej se nenápadně."

"A co Krasavec?" zašeptala, ačkoliv draci byli stále ještě mimo doslech.

"V louži je bezpečný."

Henžení v Kedrigernově kapuci ustalo. Stál a jednou rukou mával vstříc, zatímco k druhé se mu úzkostně tiskla

Laloree, bledá, modré oči vytřeštěné hrůzou a posvátnou bází. Na přilétající draky byl působivý pohled.

Fingard a jeho družka zakroužili kolem a pak se snesli na zem, přičemž s posledním mávnutím elegantně složili svá mohutná křídla. Jejich přistání bylo tak ladné a umné, že stěží zvěřili prach.

"Jsem rád, že tě zase vidím, Fingarde," přivítal Kedrigern většího draka. "Vypadáš báječně. Co tvůj pařát?"

Drak zaburácel:

"Čaroděj dokázal divy,

zahořil zranění způsobené zlosynem.

Spár můj je zase silný,

dokonalejší než dřív."

"To rád slyším, Fingarde. Představíš mne své kouzelné společnici?"

Fingard vypjal hruď, mávl křídly a hrdě řekl:

"Čaroději, mám to potěšení představit ti svou paní,

spanilou, štíhlou Ti Lung,

nejdražší a nejroztomilejší mezi draky.

Má milá, mám tu čest představit ti čaroděje,

dělajícího divy,

dovedného a dobrotivého Kedrigerna,

milosrdného muže a mocného mága."

Kedrigern se hluboce uklonil a řekl: "Je mi ctí, že vás poznávám, krásná Ti Lung."

Ti Lung byla štíhlá a půvabná, kůži měla pokrytou drobnými měňavými šupinami barvy světlého zlata, které se při pohybu oslnivě leskly. Její jemná elegance byla v kontrastu s objemnou mohutností jejího manžela a její lesk vedle jeho matně bronzového těla ještě víc vynikal. Sklonila hlavu a nesměle na Kedrigerna pohlédla smaragdově zelenýma očima.

"Mistr čaroděj je příliš šlechetný k mé bezvýznamné osobě," řekla hlasem křišťálových zvonků rozhoupáných nejjemnějším jarním vánkem. "Veškerá čest je plně na její straně, neboť ji svou pozorností poctil ten, jehož jméno chválí všichni na než svítí slunce a padá déšť."

Z Kedrigernovy kapuce se ozvalo tiché netrpělivé odfrknutí. Čaroděj si odkašlal, aby zvuk překryl, a řekl: "Ti Lung je

stejně šarmantní jako půvabná. Mohu vám představit princeznu Laloree? Doprovázím ji zpět do království jejího otce na jihu."

Laloree se zmohla na poněkud křečovitou úklonu a rozechvělým hlasem řekla: "Těší mne."

Oba draci se zdvořile uklonili a Kedrigern pokračoval: "Musím ti pográtulovat k tvému štěstí, Fingarde, a popřát vám, abyste spolu žili šťastně aspoň tisíc let. Je z vás velice půvabný pár."

"Živlem mé choti je voda:

Bublavé bystřiny, rychlé řeky,

lochy, laguny a jasná jezera;

zná jak způsobit znamenité záplavy,

půvabné povodně, pravé potopy.

Ovšem Fingard si oblíbil oheň,

dechem svým dští dusivý dým,

plameny promění vše v popel.

Spolu tvoříme skvělou dvojici."

"To si dovedu představit. Ale žádný oheň ani záplavy poblíž lidských obydlí, doufám. Slíbils mi to, Fingarde."

"Fingard je svázán svým slovem,

jež veden vděčností vyřkl.

Slib svůj, jenž složil čaroději,

přisahu poctivě plní."

"Velice dobře, Fingarde. To svědčí o tvé silné vůli. Jsem na tebe velice hrdý."

Draci si vyměnili významné pohledy. Pak si Fingard povzdechl a dodal:

"Občas opomenou oheň ovládat,

však chrabrá choť chopí se díla chutě -

záplava zažehlý oheň zadusí,

rychle a rázně."

"Říká se, že protiklady se přitahují," poznamenala Laloree a nervózně se usmála.

"Další důvod k radosti z vašeho manželství, Fingarde. A můj hluboký dík bdělé Ti Lung, za všechna hořlavá stvoření z celého světa," řekl Kedrigern a uklonil se zlaté dračici. Po tomto dvorném úvodu se znovu obrátil na Fingarda: "Co vás přivedlo do Pustiny ztracených králů? Líbánky? Návštěva příbuzných?"

"Fingard vzal Ti Lung na výlet,

na vyhlídkovou výpravu -

prohlédnout si podivuhodná pohoří,

velkolepé vodopády, rychlé řeky,

kouzelné krásy jihu."

"Jih? Vy míříte na jih? K hospodě Na Vnější konci?" zeptal se Kedrigern vzrušeně.

Ti Lung odpověděla tichým hlasem: "Slovutný mistře, tato nehodná osoba se již dlouho toužila seznámit s bájnou krásou tvé země a nyní je zcela omráčena půvaby pustiny, ve které se nacházíme. Šlechtný manžel jí přislíbil spatřit ještě větší divy vzdálené jen jeden den letu na jih a ona bezvýznamná osoba se již nyní chvěje očekáváním, co její oči spatří."

"Ujišťuji tě, že zklamaná nebudeš, drahá Ti Lung. Jih skýtá mnohé impozantní scenérie. Myslím, že Dračí hory se ti budou líbit a zajímalo by mě, jestli... ach ne, nesmím zneužívat vaší laskavosti," řekl Kedrigern a zvedl ruce v odmítavém gestu.

"Čehokoliv si čaroděj žádá

oba mu ochotně obstaráme -

pověz své přání příteli Fingardův."

"No, víš, my také míříme na jih, do hospody Na Vnější konci, a potkala nás malá nehoda," začal Kedrigern. Pak se pustil do líčení jejich dobrodružství, přičemž Laloree doprovázela jeho slova horlivým přikyvováním a jinými procítěnými projevy souhlasné povahy. "Krátce řečeno, Fingarde, velice bychom potřebovali svězt, a jelikož náhodou míříte stejným směrem... kdyby vám to nevadilo... kdybychom nebyli v takové tísní, ani ve snu by mne nenapadlo tě obtěžovat..."

Drak majestátně odpověděl:

"Pasažéři nejsou problém.

Fingard je vděčný,

za příležitost pomoci příteli."

"Pasažéři," zopakovala Lalloree slabým hlasem a podívala se na čaroděje očima naplněnými hrůzou. Ve stejnou chvíli ucítil Kedrigern pohyb ve své kapuci. Věděl, že musí jednat rychleji, než u Lalloree a Princezny pomine první šok a odmítnou se hnout z místa.

"Jen se sbalíme a můžeme okamžitě vyrazit," řekl. Pak vzal Lalloree stranou a tišeji nařídil: "Výlov Krasavce z louže a vezmi si ho do kapuce. Řekni mu, aby byl zticha, a v žádném případě nesmíš prozradit, že je to krásný princ. Draci nemají krásné prince v lásce. Tak běž a zaříd' to." Potom si sáhl do kapuce a zašeptal: "Uklidni se, má drahá. V hospodě budeme ještě před obědem."

"Keddie, umřu strachy," odpověděl stísněný hlásek.

"Není se čeho bát. Jen zůstaň v kapuci a měj oči zavřené."

"Princezny nelétají!"

"Draci ano a velice dobře."

"Co když spadneme?"

"Nespadneme."

"Ale co když ano?"

"Fingard nás chytí, než dopadneme na zem. Viděl jsem ho létat, má drahá. Je jeden z nejlepších."

Princezna už nic nenamítala, ale Kedrigern cítil, jak se v jeho kapuci chvěje. Lalloree se vrátila od louže a otírala si ruce do pláště. Krátkým kývnutím Kedrigerna ujistila, že s Krasavcem je vše v pořádku. Nic jiného k balení neměli a důvod k dalšímu setrvání také ne. Kedrigern podal Lalloree jednu láhev s vodou, druhou si ponechal a oznámil, že jsou připraveni k odjezdu.

Ti Lung udělala ze svých předních pracek pohodlnou sedačku a Lalloree se v ní pohodlně uhnízдила, snažíc se při tom vypadat míň vyděšeně, než doopravdy byla. Kedrigernovi připomínala dítě v kolébce. Sám toužil po lepším výhledu, a tak se posadil na Fingardova záda, poblíž drakovy hlavy, do úžlabiny mezi dvěma velkými hrboly zádočných svalů. Fingard rozevřel křídla. Několikrát jimi mocně mávl a už se vznášeli v oblacích prachu k šedivému nebi. Kedrigern zatajil dech a pevně se chytil jednoho rohovitého výrůstku na Fingardově lebce.

Pustina se ztratila hluboko dole. Před nimi se otevřely obzory. Vpravo Kedrigern zahlédl Řeku utrpení, která klikatě mířila k jihu; za ní se rozkládala nesmírná masa Temného lesa, lemovaná chladnou šedí Pustého pohoří. Daleko před nimi, na jejich straně řeky, se táhl dlouhý pás nízkých horských hřbetů, známý jako Dračí hory. Domov Lalloree ležel za nimi a on ji tam bude muset zavést. Ale Princezna je přednější a Lalloree bude muset počkat, dokud nenajdou Arlebara. Výhled byl tak uchvacující a cesta sama tak povznášející, že Kedrigern brzy zapomněl na všechny starosti a nespoutaně se radoval z letu. V době svého mládí už několikrát letěl, ale s tímhle se to vůbec nedalo srovnat: byly to jen krátké přelety od místa k místu v podobě sokola nebo poštolky za účelem demonstrace vlastního transformačního umění. Nyní se mohl volně těšit ze vzdušného živlu a to se mu velice líbilo. Až bude jejich výprava u konce, sliboval si, musí se spolu s Princeznou vydat na delší cestu. Běžné cestování sice nenáviděl, ale letět vzduchem - to bylo něco jiného. Mohli by se proměnit v něco velkého a vznešeného. Možná v párek albatrosů. Nevyžadovalo by to příliš mnoho magie a byl by to skvělý způsob, jak poznat cizí kraje.

Myšlenky na transformaci ho znovu přivedly k Princezně. Nyní ho čeká práce. Její problém musí vyřešit dřív, než se vydají kamkoliv, a mohlo se stát, že jeho odstranění zabrání jeho ženě v jakýchkoliv následných změnách podoby. Být proměněn z krásné princezny do ropuchy, pak zpátky do krásné princezny a teď zase do ropuchy - to bylo na pováženou. A on sám by ji před tím měl z pozice své moudrosti a zkušenosti varovat. Asi bude lépe, když na to zapomene. Kdyby lidé měli létat, měli by křídla.

Z jeho kapuce se už nějaký čas neozýval žádný zvuk a ani v ní necítil žádný pohyb. Kedrigern otočil hlavu a zeptal se:

"Jsi v pořádku, má drahá?"

"Už jsme přistáli?" odpověděl mu tenký vystrašený hlásek.

"Ještě ne tak docela. Ale už brzy."

"Zeptej se mě, až přistaneme."

Kedrigern si uvědomil, že jeho záliba v létání není sdílena. Samozřejmě, cestovat v kapuci není zrovna vrchol pohodlí a může to neblaze působit na potěšení z letu a znemožnit krásnou vyhlídku na svět dole. Proto se zeptal: "Díváš se ven, má drahá?"

"Ne!"

"Prožívala bys to úplně jinak, kdyby ses dívala, věř mi."

"Cítím se odporně."

"Je to skutečné úchvatné. Báječný rozhled."

"Nechci se dívat dolů a vidět, jak jsem vysoko. Dávám přednost vlhké zemi. Nemohl bys Fingarda popohnat?"

"Letí tak rychle, jak jen může. Už to nebude dlouho trvat."

A netrvalo. Sotva to Kedrigern dořekl, zahlédl dým stoupající z komína hospody Na Vnější konci. Fingard a Ti Lung se zvolna snesli k zemi u hlavní příjezdové cesty k hospodě. S prozíravostí u draků tak řídkou, kterou Kedrigern přisuzoval blahodárnému vlivu Ti Lung, se při kroužení vyhnuli stájím, a ušetřili tak jejich obyvatelům mnohý nepříjemný moment.

"Díky, Fingarde. Byla to nádherná cesta," řekl Kedrigern, jakmile se nohama dotkl země.

"Dosti díky; s družkou svou Fingard přátelům pomohl s potěšením."

Kouzlům známému Kedrigernovi,
i půvabné princezně."

Laloree lehce seskočila na zem a hned se otočila, aby svého oře políbila na zlatě šupinatou tlamu se slovy: "Díky ti, Ti Lung. To bylo báječné!" Pak se obrátila k Fingardovi, jako by ho chtěla obdařit stejnou pozorností, ale při pohledu na jeho ostnatou, pichlavou a štětinatou kůži se omezila na přátelské poplácání po okraji jeho křídla. Drak, rozpačitý z takových projevů vděčnosti, řekl:

"Čas na cestu se dát,
zase zamířit na jih
ke krásám kouzelných krajů."

"Tato bezvýznamná osoba překypuje radostí, že mohla posloužit takovým vzorům moudrosti a krásy," dodala Ti Lung. "A teď je čas, aby se naše maličkosti zvedly a vydaly se obdivovat krásy přírody."

Bez dalšího se vznesli do vzduchu, opsali velký půlkruh a zamířili k horám na jihu. Kedrigern a Laloree jim zamávali a pak se vydali k hospodě Na Vnější konci.

Bylo to prostorné zařízení s velkou hlavní budovou a několika vedlejšími, všemi pečlivě udržovanými. Přes všechny pověsti, které se o ní šířily, vypadala hospoda až překvapivě obyčejně a velice klidně. Zatímco obyčejnost Kedrigerna uklidnila, klid ne. Měl za to, že s kterýmkoliv místem, kde právě přistane párek draků, vyloží pasažéry a zase odletí, aniž by alespoň vykoul ze stáje zvědavý pacholek, není něco v pořádku. Měl by být opatrný, pomyslel si, dokud se lépe neseznámí se situací.

Jeho úvahy přerušil Laloreein sladký hlas: "Strýčku Keddie, proč mluvili tak divně?"

"Divně? Kdo, draci?"

"Ano. Mluvili směšně, nemyslíš?"

"Ne na draky. Ti Lung se vyjadřuje zdvořileji než většina lidí, které jsem kdy potkal, ale myslím, že na tom není nic směšného."

"Ale Fingard směšně mluvil."

"Myslíš asi ty jeho aliterace. Je ze severu."

"Na severu tak mluví všichni?"

"Jen draci a básníci."

"Už jsme dole? Je to šťastně za námi?" zeptal se tenký hlásek z Kedrigernovy kapuce.

"Ano, má drahá, jsme v bezpečí a na zemi. Hospoda je přímo před námi," odpověděl. "Spala jsi?"

"Omdlěla jsem," odpověděla Princezna důstojně.

"Omlouvám se za nepohodlí, které jsi musela vytrpět, má drahá. Konečně, už je to za námi a jsme v bezpečí na místě.

Podívám se po nějakém jídle a místě na přespaní. Budeme také potřebovat koně. A výstroj."

"Já bych ráda dostala nějaký vlhký mech," řekla Princezna.

Tlumený Krasavcův hlas z Laloreeiny kapuce dodal: "Já taky."

"Udělám, co bude v mých silách, abych vše zařídil co nejpohodlněji pro nás všechny," řekl Kedrigern. "Myslím, že nejlépe bude, když řeknu pravdu, ale zase ne tak úplně celou."

"Byla bych ráda, kdyby ses o mně nezmiňoval. Nerada bych se setkávala s dalšími lidmi, když vypadám takhle," řekla Princezna.

"Já jsem na tom stejně," dodal Krasavec.

"V pořádku. Tak zůstaňte v kapucích a nemluvte. Řeknu hostinskému, kdo jsem, a řeknu mu, že doprovázím tuto mladou dámu, která se po tragickém zasnoubení vrací zpět ke své rodině. Snaž se vypadat tragicky, Laloree."

"Pokusím se, strýčku Keddie," řekla a oslnivě se usmála.

"Začni s tím raději okamžitě. Pak řeknu, že bych se rád setkal se svým slavným kolegou Arlebarem, když už jsem se dostal do blízkosti jeho příbytku. Někdo tady určitě bude znát cestu. Tak si pamatujte: ticho a tragický výraz a všechno bude v pořádku."

Hospodský nijak nepřekypoval ochotou. Jmenoval se Harry a byl to holohlavý, vousatý a zachmuřeně vyhlížející muž s nosem jako tykev. S uctivým zájmem vyslechl čarodějovo líčení cesty, přičemž v patřičných intervalech přikyvoval nebo vydával souhlasné zvuky. Když Kedrigern skončil, zammul si Harry bambulovitou špičku nosu mezi palcem a ukazováčkem a poznamenal: "Obtížnou cestu jsi měl, mistře Kedrigerne."

"Byla poněkud rušná," připustil čaroděj.

"Ach ano, rušná. Jistě byste po takové cestě přivítali čisté a pohodlné postele a něco dobrého k jídlu."

"Na nic jiného jsme nemysleli."

"Ach ano. Přál bych si, abych vám mohl pomoci."

"V tak rozsáhlém zařízení, Harry, jistě..."

"No, víš, mistře Kedrigerne, je zrovna sezóna výprav. Mám tady spoustu různých výprav, skupin a tlup, nemluvě ani o těch, co přicházejí z jiných míst. A některé pokoje se nám objevují a zase mizí. Věřte mi, není to snadné provozovat místo, jako je tohle."

"Nežádám si zrovna apartmá, Harry. Jestliže najdeš patřičné ubytování pro mladou dámu, spokojím se sám s něčím docela skromným."

"Uvidíme, co pro vás budu moci udělat, mistře Kedrigerne. Kdyby se jednalo o kohokoliv jiného než o velkého

čaroděje, jakým jsi ty, nabídl bych mu hromadu slámy ve stáji, nebo nic," řekl hostinský. "Ale nemyslím, že by bylo rozumné takto jednat s čarodějem."

"Máš pravdu, Harry. To by nebylo rozumné," odpověděl Kedrigern a mile se na něj usmál.

"Já se tedy po něčem podívám a zatím byste mohli jít dovnitř a dát si něco dobrého k jídlu. Dnes je zaječí guláš, horký a kořeněný. Všechny ingredience jsou přírodní, žádná magie. Chléb máme čerstvý. Nejlepší pivo na východním břehu řeky."

"Skvělý nápad, Harry. Půjdem se navečeřet a počkáme si, co pro nás najdeš."

Kedrigern s Laloree vešli do velké jídelny malými bočními dveřmi a jejich příchodu si tudíž všimlo jen málo přítomných hostů. Čaroděj zavedl Laloree ke stolu v temném koutku a posadil ji na místo, kde byla co nejvíc ukryta před zvědavými pohledy. Svou židli si postavil tak, aby měl pod kontrolou celou jídelnu.

Osazenstvo jídelny bylo neobyčejné a pestré. Většina z nich byly normální lidské bytosti - bojovníci s luky nebo meči, dřevorubci, zloději, žoldnéři a několik postav zahalených v pláštích, ve kterých Kedrigern rozeznal kolegy, ačkoliv nikoho neznal osobně. Tu a tam, obklopeny lehkou září nebo chvějícím se vzduchem, však seděly bytosti už ne tak obvyklé.

Kedrigernova obhlídka spolustolovníků byla přerušena tenkým šepotem z jeho kapuce. "Vůbec ses nezeptal na Arlebara," řekla Princezna.

"Všechno má svůj čas, má drahá," odpověděl tiše.

"Jistě, ale to je přece jediný důvod, proč jsme sem šli, nebo ne? Chci říct, proč jsme se sem plahočili celou tu cestu, když se teď na něj ani nezeptáš?"

"Když jednáš s čaroději, vím obvykle sám nejlépe... Laloree, nedívej se tam tak upřeně!" řekl Kedrigern ostře.

Laloree se otočila, oči stále ještě rozšířené úžasem. "Strýčku Keddie... ta... ta stvoření..." vykoktala omámeně.

U stolu poblíž krbu konverzoval živě muž oděný do modravého plamene se žlutou kostrou zahalenou v hnijícím hedvábí. Mezi nimi seděl svalnatý obr s hrubou hnědou kůží, zelenými vlasy a vousy a pozorně naslouchal. Na jeho rameni trnula asi tak píd' vysoká průsvitná dáma s duhovými křídly. Kolem její hlavy se mihotala a vířila jiskřivá světélka.

"To je jen nějaké putující společenstvo. Jak říkal Harry, je právě vrchol sezóny výprav."

"Ale oni jsou divní."

"Možná uvidíš divnější věci, než odtud odejdeme. Tohle místo hraničí s nemožností a na mnoha místech se s ní kříží."

"Strýčku Keddie, já mám strach."

"Neboj se, krásná panno," ozval se tenký rozhodný hlásek z její kapuce. "I když jsem ropucha, má síla a oddanost jsou ti k službám."

"Ne tak nahlas, Krasavče," napomenul ho Kedrigern.

"Chtěl jsem jen, aby dáma věděla, že tu není bez oddaného hrdiny."

"To je od tebe kavalírské, Krasavče, ale není to třeba. Žádné nebezpečí Laloree nehrozí, pokud nebude civět na cizince, vyvaruje se výkřiků údivu a s nikým se nebude pouštět do řeči."

"Ale co mám dělat, strýčku Keddie?" zamumlala. "Budu se nudit."

"Hned jak dostaneš pokoj, půjdeš tam a zůstaneš uvnitř. Zamkneš za sebou dveře. Kdyby ses nudila příliš, můžeš si zpívat."

Číšnice před ně postavila kouřící misky se zaječím gulášem, bochník chleba a džbán piva. Vrhli se na to okamžitě. Guláš byl báječný, chléb křupavý a ne víc než jeden den starý, pivo skvělé a jejich chuť k jídlu obrovská. Podle Kedrigernovy zkušenosti byla dobrá večeře v hospodě řídkým zjevem; pro Laloree bylo jídlo ve veřejném zařízení naprosto novým zážitkem; krátce řečeno, jedli mlčky a jejich pozornost se plně soustředila na misky před nimi.

Sotva Kedrigern dojedl svou porci, zeptala se Princezna sotto voce: "A co my? Co budu jíst já a Krasavce?"

"Schoval jsem trochu chleba. Pak ti ho nadrobím."

"To mi nepřípadá jako hostina."

"Nemohu si přece objednat misku much. Nebud' netrpělivá. Jakmile budeme mít svůj pokoj, nalovíš si much, kolik budeš chtít."

"Harry říkal, že žádné pokoje nemá."

"Neboj se. Něco pro nás najde," zašeptal Kedrigern přes rameno. Rozhlédl se po jídelně a zahlédl známou postavu, jak se k nim prodírá mezi stoly. "Už přichází. Teď bud' zticha, dokud zase nebudeme sami."

Harry se zastavil před jejich stolem a chvíli si mlčky masíroval nos. Kedrigern mu nabídl, aby se připojil k nim, ale hospodský odmítl. "Ach, děkuji, mistře Kedrigerne, ale mám příliš mnoho práce. A mám problémy s pokoji pro vás."

"To není dobré, Harry."

"Ale myslím, že jsem našel něco vhodného pro mladou dámu," dodal hostinský rychle.

"To už zní líp."

"Je to krytý vůz, který tu stojí už od podzimu. Skvělé ubytování pro dámu, opravdu. Patřil krásné princezně, která byla unesena ifřitem. Přece jsi o tom musel slyšet, když jsi čaroděj a tak."

"Neslyšel jsem o tom ani slovo, Harry. Novinky putují Temným lesem pomalu. Ifřít, říkáš? Vyskytují se tu často?"

Harry si přitáhl židli, posadil se, nahnul se ke svému zákazníkovi a začal spiklenecky tichým hlasem: "Byl to první ifřít, kterého tu kdy kdo viděl, mistře Kedrigerne. Zřejmě ho tu přivolali během Války čarodějů, ale nikdy ho nepoužili a pak na něj zřejmě zapomněli. Ubohá princezna seděla zrovna tamhle u okna, když k tomu došlo. Náhle se tam objevil velký ifřít a mlsně si ji prohlížel - zaplnil skoro celou místnost, jak byl velký - a pak oba zmizeli."

"Podivuhodné. Nikdo se ji nesnažil přivést zpátky?"

"Byl tady jeden mládenec, který se o to pokusil, ale neměl moc štěstí. Vlastně by se dalo říct, že na to doplatil."

"A jéje."

"Potom jsem všechny další zájemce raději odradil. Člověk by ani neřekl, kolik horkokrevných mladíků se dneska zabývá čarováním. Tak či tak, mistře Kedrigerne, ten krásný krytý vůz, ve kterém cestovala, ten nezmizel. Její sluhové se v panice rozprchlí a vzali si k tomu i koně, ale vůz jsme odtáhli dozadu do stodoly a udržovali ho hezky čistý, jen tak pro případ, že by se vrátila, ale osobně si nemyslím, že bychom ji ještě kdy viděli."

"Není to moc pravděpodobné. Ifritové jsou umínění, co se týče vlastnictví."

"No, tak jsem si myslel, že by se tam mohla mladá dáma ubytovat. Je velice pohodlný a útulný jako rukavička."

Kedrigern se obrátil na Laloree: "Půjdem se na ten vůz podívat, mylady?"

"Jak si přeješ, strýčku Keddie," odpověděla princezna skromně.

"Další dobrá vlastnost toho vozu je," informoval je Harry, zatímco kráčeli do stodoly, "že má pěkný velký kozlík, celý vypoštěřovaný a se stříškou. Má dokonce i záclony proti dešti. Kdyby vám nevadilo spát venku, mohl byste být mladé dámě nablízku a mít jistotu, že bude přes noc v bezpečí."

"Uvidíme, Harry," odpověděl čaroděj opatrně.

Hostinský se zastavil u baru, aby rozsvítil lucernu. Pak se vydal v čele svých hostů přes prostorný dvůr. Když procházeli kolem stájí, zahlédl Kedrigern uvnitř pěkné jezdecké koně. Zeptal se Harryho, jestli by si je mohl prohlédnout zblízka.

"Nádherná zvířata, mistře Kedrigerne," řekl hostinský zjehle a pozvedl svítilnu. "Náleží Conradu Coeurovi du Fer de la Tour Brisée. Všichni tihle koně jsou jeho."

"Myslíš, že by se sir Conrad uvolil pár nám jich prodat?"

"Ach to ne, mistře Kedrigerne. Je na velké výpravě, ten sir Conrad. Přišel tady před několika dny, se svým panošem a kuchařem, pěvcem a bojovníkem. Potřebuje ještě tři další lidi, aby doplnil svou skupinu, a shání se po nich každý den. Až ji bude mít pohromadě, bude potřebovat všechny tyhle koně."

"To je zlé. My bychom koně potřebovali."

"Kdybyste se vydali na výpravu se sirem Conradem, koně by vám dal."

"Už na jedné výpravě jsem, Harry, a je pro mne velice důležitá. Možná, že by se tady dali sehnat nějakí jiní koně."

"Jo, je tu spousta koní, ale žádný na prodej."

"V tom případě tady asi nějaký čas zůstanu. Kde je ten vůz?"

Vůz nešťastné princezny se ukázal být kouzelným vozidlem, tak umně zkonstruovaným, že se zdál být zevnitř dvakrát tak velký než zvenčí. Byl udržován v dokonalém pořádku a čistotě. Polštáře byly měkké, ložní prádlo čisté a v křišťálové váze na malém toaletním stolku byly čerstvé květiny. Laloree jím byla nadšena a ihned to dala najevo.

Kedrigern ji nechal, aby se uvnitř trochu porozhlédla, a spolu s Harrym se vydali obhlédnout kozlík. Byl bezesporu nezvykle prostorný, pohodlný a dobře chráněný před nepřízní počasí.

"Není to špatné, Harry," řekl čaroděj, "ale pokoje by byly přece jen lepší."

"Nesmíš si myslet, mistře Kedrigerne, že bych ti ho chtěl pronajmout. Čaroděje jako ty samozřejmě ubytují bezplatně."

"Hm. A co když se princezna vrátí? Nebo hůře, co když se ifrit vrátí pro vůz? Je to riskantní."

"Můžeš vůz zaštitit kouzlem, které vás oba spolehlivě ochrání, mistře Kedrigerne. Pro tebe je to přece maličkost."

"Možná, že bych opravdu mohl."

"Prokázal bys mi tím velkou čest, mistře. Pošlu vám sem jídlo, když ten vůz vezmete."

"Pivo také?"

"Kolik budete chtít."

"Ujednáno," řekl čaroděj a napřáhl ruku.

Zatímco si muži potřásali rukou na znamení uzavřeného obchodu, ozývaly se z Laloreeina příbytku překvapené výkřiky. Když Harry odešel, nakoukl Kedrigern dovnitř. Spatřil Laloree zářící nadšením a všude kolem ní hromady nejrozličnějších robů. V míse na nočním stolku seděl Krasavec.

"Ach, strýčku Keddie, podívej se na všechny ty krásné šaty! A tady je celá zásuvka báječných střevíků a prádelník plný plášťů! Jaké skvělé místo jsi to našel! Je to tisíckrát krásnější, než ten starý ponurý Mon Chagrin! Děkuji ti, strýčku Keddie!" švitořila Laloree a přebíhala od jednoho stolku k druhému, tu zvedla šaty, zase je položila, aby vzala druhé, pak se vrátila k těm prvním a znovu je odložila, vytáhla ze zásuvky pár střevíků, které se k nim hodily; pak se zase začala probírat pláště a vůbec vyváděla jako dítě na obzvlášť zdařilých narozeninách.

Princezna vyskočila Kedrigernovi na rameno, chvíli celou scénu pozorovala a pak si smutně povzddechla.

"Běda! Budu ještě kdy krásná princezna?" zeptala se.

"Než se naděješ, má drahá. Ráno se začnu vypyptávat na Arlebara. Co kdyby ses ještě pěkně vyšplouchala a pak jsme šli všichni spát?"

"Nepochybují o tvé moci, moudrý čaroději," řekl Krasavec, "ale co jestli se ifrit opravdu rozhodne vrátit pro vůz?"

"Jestli se ifrit nebo kdokoliv jiný odváží přiblížit k vozu, pak on, ona, ono nebo oni poznají, zač je toho loket. Spolehni se na mne, Krasavče, a pořádně se vyspi. Ty a já budeme nocovat na kozlíku a dámy necháme, aby se těšily ze soukromí tohoto vozu. Tak hop, chlapče."

< Osm >

Bojovník, obr, panoš, rytíř, pěvec, černokněžník, zmetek a skřítek

Laloree měla v úmyslu strávit další den prohlížením obsahu vozu, jehož každíčka součást se zdála být šita na její míru, což jí působilo nemalou radost. Kedrigern ji tam donesl bohatou snídaní, dva pěkné kusy vlhkého mechu pro Princeznu a Krasavce a nechal trio ve voze pod ochranou kouzla. Jeho čekala práce.

Hospoda byla až překvapivě rušná. Zdála se mnohem plnější než včera, ačkoliv Kedrigern nezpozoroval, že by v noci

přišel někdo nový. Když se rozhlédl pozorněji, uviděl, že noví návštěvníci nebyli toho druhu, jejichž příchod by doprovázelo zvonění podkov nebo skřípání kol. Všichni byli z Jiných míst.

S duchy příliš problémů nepřibýlo. Způsobovali zimniční chvění, když procházeli kolem, nebo když někdo procházel jimi, ale byli nehmotní, a tak nezabírali žádné místo. Skřítci, elfové a šotci byli malí zdvořilí človičkové, ale jejich zmenšená velikost vyžadovala od ostatních hostů neustálou pozornost, aby na některého nešlápli. Kolem hlavy se mu zase vzduchem mihaly víly, ale brzy zjistil, že si jen tak hrají a nebezpečí srážky nehrozí. Přestal si jich všimnat a brzy ho nechaly na pokoji.

Zelenovlasý obr a jeho pavučinová přítelkyně seděli sami v rohu. Kostru a hořícího muže nikde neviděl. Ostatní stoly byly obsazeny obyčejnými lidmi. Kedrigern si proklestil cestu přeplněným výčepem k baru, kde Harry plnil velké džbány pivem.

"Dobré ráno, mistře Kedrigerne," řekl hostinský a na chvíli zanechal práce. "Doufám, že ses vyspal dobře."

"Byla to velice posilující noc, Harry. Vidím, že máš dnes plné ruce práce."

"To tedy mám. Tihle obři dokážou mít žízeň," řekl Harry a položil další džbán do okénka, kde se ho okamžitě zmocnily obři ruce. "Tvrdí, že v pivu utápějí smutek, jak říkají."

"Člověk vidí zřídka, že by obři byli sentimentální," poznamenal Kedrigern.

"Tuhle partu potkala těžká rána," řekl Harry a vzal další džbán. "Ztratili někoho, kdo jim byl velice blízký."

"To je smutné."

"Ta nevděčnice!" ozval se dunivý hlas z druhé strany okénka a jiný, rovněž basso profundo, se k němu přidal:

"Bezcitná, nevděčná, krutá bestie!"

"A to zase Sněhurka je," přisvědčil hostinský rozhořčeně. "Vykašlala se na ně po tom všem, co pro ni udělali. Ujali se jí, když jí šlo o život, to udělali; ukryli ji před zlou macechou a na oplátku nežádali nic, jen aby se jim sem tam postarala o domácnost. Troška toho čištění, zametání a umývání, nějaké to vaření a spravování, tu a tam nějaká práce na zahrádce - to přece není nic, co by zdravé děvče nezvládlo. Ale ona tvrdila, že jí udržování domácnosti pro sedm obrů zabírá všechnen čas a kazí jí vzhled. Tvrdila, že nemá jedinou volnou chvíli, aby se mohla poohlédnout po krásném princovi, a i kdyby se už čirou náhodou stalo, že by se s nějakým setkala, určitě by se na ni ani nepodíval, jak je od práce pořád ušmudlaná a rozedraná."

Kedrigern potřásl hlavou a nesouhlasně zabručel: "To je největší problém s princeznami. Všechny očekávají, že si pro ně přijde krásný princ, ožení se s nimi a budou spolu šťastní až do smrti."

"Jo, to je čistá pravda, mistře Kedrigerne."

"Na druhé straně, pěkní nešťastníci se najdou i mezi těmi princy. Slyšel jsem o jednom královském synu, který políbil krásnou princeznu a uvrhl ji tím i s celou domácností do hlubokého spánku. Nakonec někdo poslal pro čarodějnici a ta pak píchala každého do prstu větvenem, aby je probudila. Ten princ pak měl ostudu po celém okolí. Ubohý hoch raději utekl a stal se poustevníkem. Krásní princy už nejsou, co bývali, Harry."

"To je pravda. A princezny taky ne. Ta Sněhurka - říkala prý, že půjde a usadí se u sedmi trpaslíků."

Kedrigern pozvedl obočí a zamyšleně řekl: "To jí tedy rapidně ubude práce."

"Jistě. To je jasné, že je snadnější udržovat domácnost sedmi trpaslíkům než sedmi obrům, mistře Kedrigerne, ale stejně mi to připadá jako strašná nevděčnost," řekl Harry a postavil další džbán na okýnko. "Tak už to dneska chodí. Každý myslí jen na sebe."

"Bojím se, že je to tak, Harry."

"A ta bezohlednost. Člověk by nevěřil, co je všude kolem bezohlednosti. Strašný svět."

"To tedy je. O důvod víc, aby k sobě lidé byli navzájem laskaví. Což mi připomíná, Harry, nevíš, jak bych se dostal k Arlebarovu domu?"

"Arlebar?" opakoval hostinský zmateně.

"Arlebar, ctihodný čaroděj. Žije někde tady na jihu a jelikož máme zrovna cestu kolem, řekl jsem si, že bychom se mohli zastavit a trochu si popovídat."

"To je od vás hezké, mistře Kedrigerne. Moment, musím si vzpomenout. Arlebar... nevěnuje se ten Arlebar transmutacím na bázi kovu?"

"Jsem si skoro určitě jistý, že ne. Těmi věcmi se zabývají výhradně alchymisté. Arlebar je úctyhodný starý čaroděj. Velice starý."

"Nevyvolává duchy?"

"Pokud vím, ne. Naposledy jsem o něm slyšel, že se odebral na odpočinek a občas někoho vezme do učení. Hlavně na transformační kouzla."

Harry si zamyšleně zamnul špičku nosu. "Arlebar... Starý čaroděj Arlebar. Transformační kouzla," opakoval a přitom se mračil v hlubokém soustředění.

Kedrigern zaznamenal, že někdo stojí blízko něj. Obrátil se a pohlédl z očí do očí podsaditému zamračenému muži v zaprášeném cestovním plášti. Muž o krok ustoupil a s rukama v bok přešel pohledem z čaroděje na hostinského a pak upřel oči zpátky na čaroděje. Když se jeho plášť trochu rozevřel, všiml si Kedrigern jeho bohaté vyšívané kazajky a rukojeti dýky.

"Zaslechl jsem jméno Arlebar," řekl cizinec hlasem, jako by vznášel obvinění.

"Ano, můj pane, to je pravda," odpověděl Harry opatrně.

Kedrigern si vsunul ruku pod kazajku, jen tak pro všechny případy se dotkl medailonu a řekl: "Zajímám se o Arlebara. Je to snad tvůj přítel?"

"Nikdy v životě jsem ho neviděl. Ovšem doufám, že již brzy ho uvidím. Kdo jsi?"

Podezřele zvědavý chlapík, pomyslel si Kedrigern. Už už měl na jazyku britkou odpověď, ale ovládl se. Muž ho nijak

záměrně neurazil - je jen nevychovaný. A pokud věděl něco o Arlebarovi, nemělo smysl si ho popudit.

"Jsem Kedrigern z Hor tichého hromu," oznámil.

Mužova reakce byla úžasná. Z jeho tváře ihned zmizel zamračený výraz a vystřídal ho potěšený úsměv. "Kedrigern... mistr Kedrigern... velký černokněžník z Temného lesa!" zajásal.

"Přesně řečeno čaroděj," opravil ho Kedrigern.

"Ale to je přece totéž co černokněžník, ne?"

"Je to dost podobné."

"Mistře Kedrigerne, omluv mé předchozí chování. Je toho na mne v posledních dnech nějak moc. Mohl by sis pro mne najít chvíli času?"

"Samozřejmě," odpověděl čaroděj.

Následoval cizince do kouta místnosti, kde mohli mluvit nerušeně. Sotva usedli, přidal se k nim svalnatý bojovník s širokými rameny a vyholenou hlavou.

"Rospax dohlédne, aby nás nikdo nevyrušoval," vysvětlil muž.

"O tom nepochybuji," řekl Kedrigern a přešel pohledem po obrovském meči, který vězel v jednoduché pochvě na bojovníkových zádech. Byl skoro tak dlouhý jako on.

"Jsem Conrad Coeur du Fer de la Tour Brisée a jsem na výpravě. Hledám Kouzelnou mouchu."

Kedrigern se poškrábal na bradě. "Nemyslím, že bych kdy slyšel... Kouzelná moucha, říkáš?"

"Správně, mistře Kedrigerne. Vlastně to není žádná moucha, ale jedna má vzdálená sestřenice, toho času zakletá. Je to velice krásná a urozená dáma. Musím ji nalézt a osvobodit ji."

"Jistě."

"A slyšel jsem, že čaroděj Arlebar zná kouzlo, které ji osvobodí."

"Zvláštní souhra náhod, Conrade. Já rovněž hledám Arlebara."

"Pak se připoj k mé výpravě!" řekl Conrad, natáhl se přes stůl a sevřel Kedrigernovu ruku srdečným stiskem.

"Docela rád bych jel, ale nevím, jestli ti budu nějak užitečný, když Arlebar ví -"

Conrad Kedrigerna umlčel rozhodným zavrtěním hlavy. "Budeš, mistře Kedrigerne. Potřebuji tě jako část výpravy. Je to součást kouzla, která se nedá změnit."

"Možná, kdybys mi blíže vysvětlil..."

"Podle podmínek zakletí musí být má sestřenice Lazica vysvobozena osmičlennou výpravou, skládající se z bojovníka, obra, panoše, rytíře, pěvce, černokněžníka, skřítky a zmetka," řekl Conrad, vypočítáváje jednotlivé tituly na prstech. "Já jsem samozřejmě rytíř a mám svého panoše. Můj kuchař je našťěstí pěkný zmetek. Rospaxe znám z našich dřívějších podniků, kdy jsem spolu bojovali bok po boku, takže on je mým bojovníkem. V den, kdy jsme odjížděli, se u mé brány objevil pěvec, který hledal práci." Conrad se na chvíli odmlčel a pak dodal: "Není to moc dobrý pěvec, ale měl jsem málo času."

"Výprava tedy začala dobře."

"Problémy začaly hned potom. Je mnohem snadnější najít bojovníka nebo pěvce než obra, skřítky a černokněžníka. Putoval jsem celé týdny, hledal jsem všude a už jsem začínal být zoufalý. Pak jsem potkal starého přítele, který mi pověděl o hospodě Na Vnější konci. Říkal, že tady najdu vše, co potřebuji."

"A našels?"

"Zrovna včera jsem tu zahlédl obra a skřítky a teď mám i černokněžníka."

"Přesněji řečeno čaroděje," opravil ho Kedrigern.

"To je dost podobné. A jelikož hledáš Arlebara, mohli bychom si pomoci vzájemně."

"Víš, kde Arlebar sídlí?"

"Dostal jsem přesné instrukce, jak najít jeho dům."

"Říká se, že se často toulá po okolí."

"Ale vždycky se vrací domů."

Kedrigern přikývl. Chtěl získat čas, aby si mohl návrh řádně zvážit. Conrad, který si jeho váhání všiml, se k němu naklonil a řekl: "Můj kuchař je sice zmetek, ale ve vaření se opravdu vyzná. Budeš jíst jako princ. A máme nejlepší koně z šesti království."

"Viděl jsem je. Skvělá zvířata."

"Můžeš si vybrat, kterého chceš - kromě mého vlastního, samozřejmě."

To byla svůdná nabídka. Conrad správně poukázal na to, že mají oba stejný cíl. Znal také směr a měl koně. A vybavení a dobrého kuchaře. Kedrigern však stále ještě váhal.

"Nejprve musím vyjasnit několik věcí, Conrade," řekl. "Až nalezneme Arlebara, ukáže se možná, že budu muset vaši výpravu opustit a vydat se svou vlastní cestou."

"To není problém. Zakletí říká, že musíme v plné sestavě vyrazit. Co bude dál, neurčuje."

"Dobře. Pak je tu ještě otázka princezny Laloree. Slíbil jsem, že až má výprava skončí, doprovodím ji bezpečně do království jejího otce."

Conrad mávl nedbale rukou: "Co uděláš, až výprava skončí, je tvoje věc."

"Ano, ale ona je tady v hospodě a musí dál cestovat se mnou."

"Princezna? Na mé výpravě?"

"Občas se to stává."

"Ale ne Conradu Coeurovi du Fer de la Tour Brisée, v žádném případě!"

"Je to docela malá princezna. Stěží víc než dítě. Krásně zpívá. Je ohromně zábavná," řekl Kedrigern.

Conrad poněkud zjhl. "Říkáš, že zpívá?" zeptal se.

"Nepřetržitě. A jak sladce."

"Mám rád ženský zpěv," řekl Conrad zasněně.

"Pak tě Laloree učiní šťastným. Je dobré mít na výpravě princeznu, Conrade. Muži se v její přítomnosti chovají mnohem lépe. Častěji se myjí a tak. Je to pro dobro všech."

"V pořádku, mistře Kedrigerne. Může se připojit."

"Můžeš ji poskytnout koně a stan?"

"Koně ano. Stan ne."

"Musí mít soukromí, Conrade."

"Ale já stan nemám."

Chvilí nad tím problémem mlčky hloubali. Kedrigerna ta drobnost, která ohrožovala jinak dokonalý soulad, velice mrzela. Nikdy neměl slibovat, že doprovodí Laloree domů. A Conrad měl na stany pamatovat. Co je to za chlapa, že se vydává na dlouhou výpravu bez stanů? Co asi přehlédl ještě?

"Vůz se zásobami! Mohli bychom předělat zásobovací vůz, aby se v něm mohla princezna Laloree ubytovat. Co na to říkáš?" navrhl Conrad.

"To by mohlo být. Ano, to bude stačit, Conrade."

"Výborně, pak jsme domluveni. Všechno ostatní už je v pořádku?"

"Ještě její ropuchy."

"Ropuchy?"

"Strašně k nim přilnula."

"Copak princezny chovají ropuchy? Co je ta Laloree vlastně zač? Připadá mi to nějaké divné," řekl Conrad neklidně.

"Je to velice milá bytůstka. Má ráda zvířátka, to je vše."

"Já mám taky rád zvířátka, ale ropuchy... A co když některá z těch ropuch slupne Kouzelnou mouchu?"

"Plně ručím za jejich chování. Jsou velice skromné a čistotné. Mají chování prince a princezny."

"V pořádku, mistře Kedrigerne, když na tom trváš. Mohu tedy předpokládat, že se k nám připojíš?"

"Ano. Kdy odjíždíme?"

"Jsi poslední, koho jsem potřeboval. Jsem připraven vyrazit zítra ráno, jestli vám to vyhovuje."

"Dokonale. Nemá smysl marnit čas. Budu mít před odjezdem možnost seznámit se s ostatními?"

Conrad se poškrábal na své nakrátko ostříhané hlavě. "Jistě. Rospax je zrovna tady. Moc toho nenamluví, ale neznám lepšího bojovníka. Gylorrel a Anlorel jsou tamhle u toho stolu v rohu. Zajdeme tam a já tě představím. Spolu už se známe. Takže zbývá Ponttry, Maheen a Smeak. Ponttryho teď potřebuji, aby dal do pořádku mé věci, a Smeak dohlídí na výstroj... pošlu Maheena, aby ti pomohl se zavazadly. Co říkáš?"

"Velice šlechetné, ale já cestuji nalehko. Skutečně to není třeba."

"Jak myslíš. Kdyby sis na něco vzpomněl, rád ti ho pošlu. Stačí říct," řekl Conrad a zvedl se. "Teď tě představím Rospaxovi."

Na Conradův příkaz se Rospax, který stál na stráži, obrátil. Se svalnatýma rukama složenýma na svých širokých prsou, shlížel na čaroděje s profesionálním antagonismem. Oči měl chladné, tvrdé a bezcitné jako kámen a Kedrigerna z nich nepříjemně mrazilo.

"Rospaxi, tohle je Kedrigern, velký čaroděj z Hor tichého hromu. Půjde na výpravu s námi. Je to přítel," řekl Conrad pomalu.

"Přítel," opakoval Rospax dutým hlasem, kývaje zjizvenou, vyholenou hlavou.

"Odnaučil jsem ho potřásat rukou. Bylo to nutné. Dřtil při tom lidem prsty," vysvětlil Conrad.

Při těchto slovech se v bojovníkových chladných očích na okamžik zableskla nostalgie, ale neřekl k tomu nic. Otočil se na Kedrigerna a řekl: "Když kdokoli ublíží mým přátelům, zabiju ho jednou ranou."

"Díky, Rospaxi. Budu si to pamatovat pro případ, že by se naskytla vhodná situace," odpověděl Kedrigern a usmál se.

"Potěšení je na mé straně," zavrčel Rospax.

Po cestě k rohovému stolu Conrad prohodil přes rameno: "Myslím, že se Rospaxovi líbíš. Málokdy někomu nabízí hned při prvním setkání, že pro něj bude zabíjet."

"To jsem sám rád. Obvykle s bojovníky moc jednat neumím."

"Nic to není - jen nesmíš ukázat strach. A jsme tady," řekl Conrad a zastavil před rohovým stolem, kde seděl zelenovlasý obr s vílou na rameni. "Gylorrel a Anlorel, dovolte abych vám představil Kedrigerna, velkého čaroděje. Připojil se k naší výpravě."

Jelikož sedící obr měl oči ve správné výšce, nevstával. Víla vzlétla z bidýlka jeho ramena a zakroužila kolem nich, zanechávajíc za sebou jiskřivou záři. Pak se vrátila na své místo a řekla sladkým zvonivým hlasem: "Těší nás, že poznáváme čaroděje Kedrigerna."

"Potěšení je na mé straně, paní."

Víla se stříbrně rozesmála a obr se k ní burácivě připojil: "To není paní, to je moje víla. Jmenuje se Anlorel a pro účely výpravy je skřítkem," řekl hlubokým hlasem. "Já jsem Gylorrel, pro účely výpravy obr. A ty jsi jistě černokněžník výpravy."

"Ano. Přesněji řečeno, jsem čaroděj, ale pro účely této výpravy jsem černokněžník." Nastalo zdvořilé ticho, v jehož průběhu se všichni čtyři na sebe rozpačitě usmívali, a které přerušil až Kedrigern: "Mohu se zeptat, co se stalo s těmi dvěma gentlemany, se kterými jste se bavili včera večer?"

"Vydali se na výpravu za elfím zlatem. Snažili jsme se jim to vymluvit, ale s kostlivci není žádná řeč. A ohniví muži jsou ještě horší. Myslí si o sobě, že snědli všechnu moudrost světa, ti ohniváci," řekl Gylorrel.

"Hlavně ti modří," dodala Anlorel.

"Elfimu zlatu bych se raději vyhnul," poznamenal Kedrigern. "Je to vždycky ošidná záležitost."

"Přesně to jsme se snažili říct těm dvěma. Ale copak nás poslechli?" stěžoval si Gylorel.

"Stejně tak by jeden mohl učit trola slušnému chování," přisvědčila Anlorel.

Conrad si zamnul ruce a řekl: "Tak výborně, přátelé. Jsme tedy domluveni. Odjíždíme zítra. Sejdeme se za úsvitu na dvoře."

"Dobře. Tohle místo je moc malé," řekl Gylorel.

Conrad a Kedrigern odešli společně. Když procházeli kolem baru, všiml si čaroděj, že Harry je pořád ještě zaměstnaný plněním džbánek, které mizí z okénka, sotva je tam postaví.

"Měl jsi štěstí, že ses setkal zrovna s Gylorelem. Na obra je velice slušný," řekl čaroděj Conradovi.

"Jistě. Ti ostatní jsou moc velcí. Jen si představ, že bych je musel krmit! A trvali na tom, že budou pracovat jedině ve skupině - chtěli, abych jich najal všech sedm. To jsem si opravdu nemohl dovolit. Tak jsem vzal Gylorela. A navíc jsem dostal i skřítku."

"To jste ten propletenec správně rozt'al," řekl Kedrigern.

Conrad se zamračil. Sevřel čarodějovu ruku a ostře zavrtěl hlavou. "Prosím, mistře Kedrigerne, nikdy nepoužívej taková slova, pokud je nějaká možnost, že by tě mohli zaslechnout. Slova jako 'rozetnout', 'seknout' nebo 'kácet' je vždycky strašně rozruší. Připomínají jim sekýru. Když zrovna necestují, je Gylorel strom a Anlorel jeho dryáda."

"Ach tak. Díky za upozornění, Conrade. Budu si dávat pozor."

"Pst! Mistře Kedrigerne!" zasyčel náhle hostinský. Pokynul čaroději, aby za ním přišel k baru.

Kedrigern se posunkem rozloučil s Conradem a přistoupil k hospodskému, jenž stále ještě plnil pivem džbánek, které stále mizely tak rychle, jak je pokládal na okénko. Vypadal unaveně a znepokojeně.

"Je všechno v pořádku?" zeptal se Kedrigern.

"To ti obři, mistře Kedrigerne," odpověděl Harry tlumeným hlasem. "Začínám mít starosti. Vypili strašně moc piva."

"Myslím, že obři mají větší spotřebu než obyčejní lidé, Harry."

"A co když začnou vyvádět? Nebo se jim udělá špatně. Hrůza pomyslet, jak by to dopadlo, kdyby se tu najednou potácelo sedm opilých obrů, mistře Kedrigerne."

"A jéje! Máš pravdu, to by bylo hrozné."

"Nemohl bys mi nějak pomoci? Nejsem bohatý muž, ale zaplatím štědře."

Kedrigern uvážlivě přikývl. V poslední době se začal rozmáhat obyčej, že když došlo na placení, nebyl bohatý vůbec nikdo.

"Něco bych pro tebe udělat mohl, Harry. A za odměnu si žádám jen pár teplých prošívaných přikrývek a několik polštářů pro Laloree. Čistých, samozřejmě."

"Ujednáno, mistře Kedrigerne."

"Teď zajdu do vozu, něco tam namíchám a hned se zase vrátím."

Když procházel dvorem, uslyšel Kedrigern od stáji hlasitý dusot a země se pod ním zachvěla. Obři už byli dál, než Harry tušil. Napadlo ho, co by se stalo, kdyby některý z nich šlápl na vůz, ve kterém zůstali jeho společníci, a zrychlil krok. Lektvar, který minil použít, nebyl složitý a mohl ho připravit přímo u baru, ale dával přednost práci v soukromí. V jeho profesi trocha tajemnosti neškodila.

Nitro vozu vypadalo jako výsledek hurikánu v šatníku. Laloree stála uprostřed střevíců, šatů, plášťů a kusů prádla a na sobě měla prosté modré šaty, které zdůrazňovaly mladistvost její postavy a kontrastovaly s jejími zlatými vlasy. Zářivě se usmívala na čaroděje.

"Není to báječné, strýčku Keddíe? Nevypadám prostě nádherně?" zeptala se.

"Je to její barva, Keddíe," řekla Princezna. "Přála bych si, abych mohla nosit modrou."

"Vypadáš velice hezky, Laloree. Poslouvejte všichni - mám nějaké dobré zprávy," řekl čaroděj.

"Mohu si je nechat! To je ta dobrá zpráva, strýčku Keddíe? Mohu si nechat tyhle šaty a ty černé střevíčky a -"

"Moje zpráva se týká spíš původního účelu naší výpravy, Laloree. Dohodl jsem se s gentlemanem, který se jmenuje Conrad Coeur du Fer de la Tour Brisée a ví, kde nalezneme Arlebara. Připojíme se k jeho výpravě a on mi za to slíbil, že nám poskytne vše potřebné, plus vůz pro tebe a koně pro mne. Je to skvělá příležitost. Odjedeme ráno."

"A co my?" zeptala se Princezna.

"Informoval jsem Conrada, že si s sebou princezna Laloree vezme své dvě ochočené ropuchy, které s ní pojedou ve voze a nebudou nikoho obtěžovat."

"Ochočené ropuchy? Já jsem princezna!" zaječela Princezna.

"A já, moudrý mistře - i když samozřejmě udělám, cokoliv považuješ za vhodné - jsem krásný princ," dodal Krasavec.

"Oba jste chtěli, abych se o vás zmíňoval. Jasně se na to pamatuji," odpověděl čaroděj dotčeně.

Princezna lehce uraženým hlasem řekla: "Ale určitě jsme ti nefíkali, aby ses o nás zmíňoval jako o ochočených ropuchách. To si zase jasně pamatuji já."

"Má drahá, nesmíme zavírat oči před nebezpečími, která nás obklopují ze všech stran. Jistě jsi si vědoma - a ty rovněž, Krasavče - jakou hodnotu máte. Určitá velice mocná kouzla vyžadují zakletou ropuchu jako hlavní ingredienci a někteří černokněžníci a nekromanti vůbec neznají ohledy."

"Jaká kouzla, učený mistře?" zeptal se Krasavec po krátké odmlce.

"Hlavně kouzla na ožívování mrtvol."

"A jakou roli v nich... hraje ropucha?"

Kedrigern odvrátil oči a povzdychl si. "Velice ošklivou. A vždycky velice nepříjemnou a obvykle i fatální."

Zavládlo vážné ticho. Pak se Princezna zeptala: "Jak se má správně chovat taková ochočená ropucha, Keddíe?"

"Je prostě ropucha. Sedí na vlhkém mechu, občas zakváká a nepřitahuje na sebe pozornost. A především: nemluví."

Jediné slovo zkazí celý dojem."

"Jak dlouho to potrvá, Keddíe? Je dost špatné vypadat jako ropucha, ale ještě tak jednat..."

"S dobrými koňmi a trochou štěstí můžeme být u Arlebara do deseti dnů. Pokud mi bude schopen říct kouzlo, které bylo na Čaroconu použito, proměním tě zpátky ještě toho dne."

"A pak, šlechetný čaroději... kdyby snad zbyla chvilka...?" zeptal se Krasavec.

"Ano, strýčku Keddíe, prosím, uděláš z Krasavce zase krásného prince, že ano!" zvolala Laloree.

"Pokud budu moci, udělám, ale nic neslibuji a nechci o tom víc slyšet, dokud nebudeme u Arlebara. Právě teď mám nějakou práci a ty bys raději měla začít uklízet. Odjíždíme za úsvitu."

"Strýčku Keddíe, já jsem princezna. Já nevím, jak se uklízí," bránila se Laloree.

"Teď máš skvělou příležitost se to naučit."

"Ale já se to nechci naučit! Je to tak nudné!"

Kedrigern zavřel oči, zhluboka se nadechl a pak řekl klidným, tichým hlasem: "Laloree, tenhle vůz a všechno, co je v něm, patří mladé dámě, kterou unesl ifrit. Ifritové jsou zlí a oškliví démoni, jejichž jediným povahovým kladem je věrnost, kterou chovají ke svým družkám a která hraničí se slepou oddaností. Kdyby se ta mladá dáma nebo její ifrit vrátili a našli vůz v takovém nepořádku, pochybuji, že by nás moje magie dokázala ochránit od vážných potíží. Tak se pusť se do práce, Laloree," řekl a zmrazil ji chladným pohledem.

"Ale strýčku Keddíe, ty bys to mohl udělat tak snadno a pro mne je to tak těžké. Tobě by stačilo docela maličké kouzlo, ale mně to bude trvat celý den!"

"Laloree, mé zbloudilé dítě, magie není něco, co se běžně používá jako pomůcka při práci nebo studiu. Na to si čarodějové drží sluhy a knihovníky. Magie je jen pro zvláštní účely a její nerozumné použití už způsobilo mnohým hloupým čarodějům vážné potíže. I já, když jsem byl mladý, jsem skoro... ale, to sem vlastně nepatří. Musíš to zkrátka udělat sama," řekl čaroděj. Když uviděl, že se její spodní ret začíná chvět a oči se jí zalévají slzami, dodal jemně: "A pokud odvedeš dobrou práci, podívám se, co by se dalo dělat s těmi modrými šaty pro tebe."

"A taky střevíčky, ty černé střevíčky taky? Ach, prosím, strýčku Keddíe!" zvolala a radostně zatleskala rukama.

"Střevíčky taky. Ale bude tady dokonalý pořádek."

"Bude, slibuji," zajásala Laloree, zvedla ze země hromadu pláště a nacpala je do prádelníku.

Kedrigern si udělal místo na jednom toaletním stolku, vytáhl z rozličných kapes několik měšců a lahviček a začal míchat lektvar pro Harryho. Navzdory velikosti a počtu zamýšlených příjemců bylo nutné množství překvapivě malé; Kedrigern používal pouze nejlepší ingredience a vždy upřednostňoval kvalitu před kvantitou.

Příprava nápoje mu zabrala jen pár minut, ale než odešel, všiml si, že Laloree učinila v úklidu vozu velké pokroky.

Neopomněla mu připomenout jeho slib a jeho ujištění v ní vyburcovalo novou energii.

Když procházel dvorem, zaslechl hromové hlasy prozpěvující oplzlé písně, bez rytmu a naprosto falešně. Hlavy obrů zahlédl za střechou nejvzdálenější budovy a zpěv se ozýval právě odtamtud. Naštěstí ještě nedostali chuť rozbíjet věci, pomyslel si, ale tohle stadium už nemuselo být příliš vzdálené.

Harry ho přivítal tak, jak trosečník vítá loď. Tvář se mu rozzářila a oči se mu zaleskly, když mu Kedrigern ukázal lahvičku. Sáhl po ní třesoucí se rukou.

"Je to budič stesku po domově, Harry," vysvětloval čaroděj tiše. "Pět kapek do každého džbánu a do půlnoci budou pryč, všech sedm."

"Díky ti, mistře Kedrigerne," řekl hostinský vroucně. "Zachránil jsi mi podnik, o tom není sporu. Teď jenom, abych to do nich dostal dřív, než padnou na nějakou budovu..."

"Vylíj celou lahvičku do sudu a vyval jim ho ven."

"To je ono! Tady - posluž si, zatímco budu pryč," řekl Harry a postavil před čaroděje džbán a korbel.

Harry dopravil sud patřičně upraveného piva zpívajícím obrům. Mezitím Kedrigern upíjel jeho nejlepší pivo a myslel na svou útulnou vilku, tam daleko v Horách tichého hromu. Toužil být doma. Nepotřeboval žádný lektvar, aby se mu začalo stýskat po domově. Svou vilku miloval: svou tmavou, zaprášenou a úhlednou pracovnu; dlouhé zimní večery strávené á deux, jen on a Princezna před praskajícím krbem; odpolední zdřímnutí na jeho prosluněné verandě; to všechno mu velice chybělo. Chyběl mu dokonce i Spot - groteskní, ušatý Spot se svým jednoslovným jazykem a talentem k nepředvídatelným činům.

Napadlo ho, jestli je Spot opravdu schopen pečovat v jeho nepřítomnosti o dům. Uvažoval o nepříliš silném kouzlu, kterým zaštitil dům a pozemek - pouhé bezpečnostní opatření, nic jistého. Uvažoval o dnech cesty, které má ještě před sebou, dnech, které se mohly změnit v měsíce, a smutně si povzdechl. Cestování byla zatracená věc.

Na druhé straně, když má člověk za ženu ropuchu, neužije si příliš zábavy ani doma. Aby Princezna byla zase sama sebou, doopravdy a docela, hlasem, podobou a vším, musí nalézt Arlebara. A mohl pouze doufat, že Arlebar bude koncem všeho, a ne jen začátkem dalšího hledání. Pro Princeznu to jistě nebylo lehké. Ani pro mne, pomyslel si Kedrigern. Laloree už začínala být pěkně protivná a Krasavec byl jen další zátěží pro jeho zdroje magie. Nebylo pochyb, že mu bude muset pomoci - ubožák dostal pořádnou lekci, i když na ropuše to samozřejmě nemohl poznat určitě.

Problémy a zase problémy. Nikdy neměl jezdit na Čarocon. Nebo věřit Memaneshe. V první řadě nikdy neměl opouštět domov. Jak člověk jednou odejde z domu, nečeká ho nic než problémy. Měl zůstat v Horách tichého hromu, zdokonalovat se v magii a meditovat, místo toho, aby řešil problémy jiných lidí. Lidi jenom uvidí čaroděje a hned po něm chtějí, aby začal rozhazovat svou magii pro jejich dobro. Nikdy nikoho nenapadne, že i čaroděj může mít problémy. Skoro nikoho.

Když se Harry vrátil, mračil se do prázdného korbele. "Hotovo, mistře Kedrigerne," oddechl si ulehčeně. "A povedlo se to. Ještě nedokončili druhou rundu a už začali kňučet po domově."

"Nezesměšňuj ryzí cit, Harry," odpověděl Kedrigern chladně.

"Nic takového nemám v úmyslu. Já jen, že pohled na obry, jak pláčou... člověk by něco takového nečekal."

"Mohl bys projevit trochu soucitu, Harry."

"Já s nimi cítím, mistře Kedrigerne, ale nechci, aby mi zničili hospodu. Jsou nebezpeční, to ví každý. A teď, když se o ně nikdo nestará, jsou poněkud zanedbaní, jestli rozumíš, jak to myslím."

"Vím," odpověděl Kedrigern. "Cítil jsem je, když jsem přecházel dvorek. Opravdu by potřebovali hospodyní."

"Nebude to pro ně snadné nějakou nalézt. Nemohu si vzpomenout na nikoho, komu bych tu práci přál," řekl Harry.

Kedrigern se zamyslel a na tváři se mu rozhostil šťastný úsměv, když si představil Memaneshu, jak přepírá obrům špinavé prádlo. "Já ano," řekl procítěně. "Až budu tady s tím hotov, možná, že se na to podívám."

"Prokázal bys tím jim i nám velké dobrodiní, mistře Kedrigerne. Ne že bys nám už velké dobrodiní neprokázal. Skoro se stydím zaplatit ti pouze příkrývkami a polštáři."

"V tom případě by se ještě něco přidat dalo, Harry. Rád bych si vzal pro princeznu Laloree z vozu jedny šaty a pár střevíčků."

"Z vozu? Hm, to je poněkud ošidná věc," odpověděl Harry a zatvářil se rozpačitě. "Viš, není to můj vůz, a kdyby se po tom ifrit začal shánět..." zavrtěl hlavou a na tváři se mu objevil bolestný výraz.

"Ifritové nejsou moc metodičtí. Určitě nezjistí, že vůbec něco chybí," řekl Kedrigern přesvědčeně.

"Co když bude princezna s ním?"

"Princezny jsou ještě méně metodické než ifritové. Nebudeš s tím mít žádné potíže. Mimo to, zasloužíš si přece kompenzaci za udržování a hlídání vozu."

Harryho tvář se rozzářila. "To tedy zasloužím, že? Byl jsem z toho ifrita tak vystrašený, že jsem úplně zapomněl na svá práva. Umístil jsem ho v jedné ze svých nejlepších stodol... čistím ho a udržuji... starosti s hlídáním... to stojí za víc než jedny šaty a pár střevíčků. Za mnohem víc."

"Nebud' chamtivý, Harry. Ne, když jde o ifrita."

"Mohla by to být moje velká příležitost, mistře Kedrigerne."

Čaroděj přikývl. "Velká příležitost dostat se do mosazné láhve, která leží v železné bedně na dně moře."

Harryho oči se rozšířily a čelist mu poklesla. V náhlém tichu se zvenčí ozval burácivý hlas: "Já chci domů!" Další o stejném obsahu i síle se k němu připojily. Džbány, korbele a sklenice na pultě začaly tančit a židle a stoly začaly poskakovat, jak obří nohy roztřásly zemi.

Harry přiskočil ke dveřím, kde stál, dokud zvuk obřích kroků úplně neztichl. Pak se obrátil na čaroděje, obdivně zavrtěl hlavou a zuřivě si promnul špičku nosu.

"Jsou pryč, mistře Kedrigerne. Funguje to. Tvé kouzlo funguje!" jásal šťastně.

Kedrigern pokrčil rameny a usmál se líným, nenuceným způsobem. "Kouzla prostě někdy fungují jako kouzlem, Harry," řekl.

< Devět >

Výprava za Kouzelnou mouchou

V šerém světle úsvitu, podpořeném několika pochodněmi, uviděl Kedrigern a jeho společníci poprvé ostatní účastníky výpravy. Princezna a Krasavec, kteří nechtěli riskovat nic víc než letmé vykuknutí z Kedrigernovy, respektive Laloreeiny kapuce, si nechali své komentáře na dobu, kdy budou moci mluvit bez nebezpečí prozrazení své pravé podstaty. Čaroděj si členy výpravy prohlédl a zhodnotil, ale svůj názor si nechal pro sebe. Zato Laloree na ně přímo zírala, tlumila smích svými delikátníma ručkama a vůbec dávala gesty i mimikou najevo, co si o nich myslí. Nakonec zajela se svým koněm k čarodějově šedé klisně a začala se divadelním šepem dělit o své postřehy.

"To je ten vůz, ve kterém mám spát? Je tak obyčejný, strýčku Keddie!" řekla s kyselým úsměvem na tváři.

"Nemusíš v něm jezdit. Je to jen místo na přespaní."

"Potřeboval by natřít."

"Teď není čas na natírání, Laloree."

"Podívej se na ta kola," řekla nešťastně. Kedrigern se na ně podíval, ale ani při bližším ohledání neodhalil žádné nepatřičnosti. Když to sdělil Laloree, jen si povzddechla a skoro půl minuty byla zticha, než zaměřila svou kritiku jinam.

"Ten velký s těmi jizvami je ošklivý, strýčku Keddie! Ještě nikdy jsem neviděla někoho tak ošklivého. Můj otec má taky bojovníky, ale nejsou tak oškliví. A ty jizvy! Je samá jizva a ty jizvy jsou tak ošklivé!" řekla na adresu Rospaxe.

"Bojovníci občas k nějakým těm jizvám přijdou," vysvětlil jí Kedrigern. "Nikdo není dokonalý."

"Ale tohle jsou tak ošklivé jizvy. A pěvec s kuchařem jsou nemocní, strýčku Keddie. Nevšiml sis, jak pořád sténají a padají z koní? Vždyť ani nemohou rovně chodit. Musí mít nějakou hroznou nemoc a my ji od nich určitě dostaneme a všichni umřeme!"

"Je to jen přechodná indispozice, mé dítě. Přišli k tomu včera v noci u baru. Není to nakažlivé."

"Určitě? Ten malý panoš už to má taky. Je úplně zelený."

"Mladí to prožívají silněji, ale dostane se z toho, uvidíš. Neboj se o něj. A nemluv, prosím, tak hlasitě."

"Ten velký chlapík je docela příjemný, strýčku Keddie," pokračovala o maličko tišším hlasem, "ale vypadá tak divně! Má zelené vlasy a kůži má hnědou a drsnou. Vypadá jako strom, který vytáhl ze země kořeny a začal chodit!"

"On je strom, Laloree. Opravdový strom."

"Ale stromy přece nechodí na výpravy! Proč by měl chodit na výpravu?"

"Neznám všechny okolnosti. Možná je to v jeho části lesa tradice. Nebo je možná stěhovavý."

Po krátké odmlce Laloree pokračovala: "Připadá mi docela hezký. A je velice zdvořilý a milý."

"Stromy mají většinou dobrou povahu."

"A ta maličká paní, co mu sedí na rameni a poletuje mu kolem hlavy, ta je rozkošná, že? Líbí se mi ta mihotavá světýlka, co za sebou zanechává. Chtěla bych to umět taky. Nemohl bys to nějak zařídit, strýčku Keddie?"

"To by ses musela stát dryádou," odpověděl čaroděj. Laloree zmlkla a vydala se za dalšími postřehy, čehož využil k tomu, aby se omluvil a vyhledal Conrada.

"Ať jste připraveni nebo ne, odjíždíme za tři minuty," prohlásil Conrad, který se mračil víc než kdy jindy, ale ne na Kedrigerna, nýbrž na svět vůbec. "Pokud Smeak a Maheen spadnou z koní, půjdou pěšky. Obr jde taky pěšky - a když může on, mohou i oni."

"Gylorel má ale delší nohy než oni," poukázal Kedrigern.

Conrad se na něj chvíli zmateně díval a pak řekl: "Samozřejmě, že má delší nohy. Je přece obr."

"Přesně to jsem chtěl říct. Je obr. Ti dva nejsou."

"Hm, to je jejich problém. Věděli, že odjíždíme časně." Conrad se zamračil na shromážděné členy výpravy a dodal:

"Koneckonců, opili se, když upravovali zásobovací vůz. Už ho ta tvá princezna viděla?"

"Jenom zvenčí. Není to sice ubytování, na jaké je zvyklá, ale postačí."

Z Conradova hrdla se vydral žalostný zvuk, něco mezi zavrčením a zasténáním. Jeho kuchař, Smeak, začal klouzat ze sedla a před ošklivým pádem se zachránil na poslední chvíli tím, že oběma rukama pevně objal hrušku. Ponttry, malý šilhavý panoš, se shrbeně vypotácel z jedné z bočních budov a namáhavě se vyškrábal do sedla. Maheen se trochu kymácel, ale vcelku držel svou mohutnou postavu v sedle. Rospax stál jako vandaly poznamenaná socha vedle svého statného hřebce, svalnaté ruce založené na prsou a čekal na Conradův rozkaz. Gylorel s Anlorel na rameni na to vše hleděl netečně.

Conrad vydal ještě jeden nešťastný zvuk a vyhoupl se do sedla svého bělouše. Zrovna když se chystal dát povel k odjezdu, vyběhl ze dveří hostinský a s máváním a divokým pokřikováním se hnál k nim.

"Co se děje, Harry?" zeptal se Conrad utrápeně. "Zaplatil jsem ti a nic jsme nerozbili. Tak proč tady povykuješ?"

Rospax přistoupil ke svému pánovi. Chladným hlasem upozornil hostinského: "Mluv zdvořile, nebo tě rozdrťím jednou ranou."

"Nechtěl jsem se dopustit žádné neuctivosti, drahý sire Conrade," řekl Harry a hluboce se uklonil. "Jen mne při pohledu na tuto vznešenou společnost napadla myšlenka - způsob, jak výpravu učinit příjemnější."

"Nepodnikáme výpravu pro zábavu," zavrčel Conrad.

"Trocha nevinné zábavy nikdy neuškodí, můj pane. Poslyš můj návrh: na cestě tam a pak zase na cestě zpátky bude každý z účastníků výpravy vyprávět dva příběhy. Mohou to být příběhy pojednávající o rytířském chování a dobrodružství, dvorní romance, legendy a pověsti, zábavné historky o důvtipu a vychytralosti - jak si kdo přeje. Ten, kdo bude vyprávět nejhezčí příběh, pak bude čestným hostem na velké hostině, která bude uspořádána po našem návratu."

"Kdo ji zaplatí?" zeptal se Conrad podezíravě.

"Všichni účastníci rovným dílem s výjimkou toho, kdo vyprávěl nejhezčí příběh."

"A kdo rozhodne, který příběh byl nejhezčí?"

"Já, můj pane!" oznámil Harry hrdě. "Pocestuji na své vlastní náklady s vámi a budu vám nestranným soudcem."

Conrad ho chladně přejel pohledem. "To je ta nejpitomější myšlenka, jakou jsem kdy slyšel. To si myslíš, že pojedeme v jednom chumlu, abychom vyprávění všichni slyšeli?"

"Já žádné příběhy neznám," namítl panoš Ponttry kňučivým hlasem.

Pěvec Maheen se naklonil v sedle dopředu a zaostřil krví podlité oči na hostinského: "Sklepnický pse, urazil jsi mé umění!" zahřměl hlasem Olympana. "To mám plýtvat svými nejkrásnějšími příběhy kvůli obědu zdarma?"

"Já raději zpívám," řekla Laloree spíš jen tak obecně než někomu konkrétnímu. "Nechci poslouchat staré nudné povídky, chci zpívat."

"Mám ho rozdrtit jednou ranou?" zeptal se Rospax a s nadějí v očích se podíval na Conrada.

"Vyžeňte ho odsud!" zaječel kuchař přeskakujícím hlasem.

"Pěkný kopanec postačí, Rospaxi," odpověděl Conrad.

Hostinský zmizel, než bojovník stačil pozvednout nohu. Hlasité zabouchnutí dveří hospody se ozvěnou rozlehlo po dvorku. Z rozličných úkrytů vykoukly hlavy členů hospodského personálu, se zájmem poslouchající nelichotivé poznámky na adresu právě proneseného návrhu, které si mezi sebou vyměňovali členové výpravy. Mezitím Conrad seskočil s koně a pěšky se vydal k Laloree. Uklonil se a s milým úsměvem na tváři a docela změněným hlasem ji oslovil: "Mylady vyjádřila přání zpívat. Mohl bych ji požádat, aby jela po mém boku a vedla nás všechny svou písní?" zeptal se. Jeho způsoby by v tu chvíli bylo takřka možné označit za rytířské. Laloree se s nemalou pýchou obrátila na Kedrigerna a chladným, důstojným hlasem odpověděla: "Pokud můj poručník a ochránce dovolí, pojedou s vámi. Musíte se zeptat Kedrigerna, můj pane."

Conrad se obrátil na čaroděje a s dvornou úklonou řekl: "Položím při její ochraně i svůj život, ctihodný mágu."

"To snad nebude nutné, doufám. Pokud si to Laloree přeje, může jet s tebou a zpívat, co hrdlo ráčí."

Conrad se znovu uklonil a Laloree čaroděje obdařila mírným úsměvem.

Kedrigern počkal, až Conrad znovu nasedl na koně a dal rozkazy ostatním, a když kolem něj přejel poslední vůz, zařadil se za něj. Kola vrzala, ranní vánek napínal jeho plátno, zvonění podkov na kamenité cestě se brzy změnilo v monotónní bubnování, ale i přesto všechno mohl Kedrigern slyšet jasný a sladký hlas Laloree, který v dálce propěvoval:

"Devětadevadesát rytířů vyjelo na cesty;
tu krásnou dámu potkali..."

Jelikož je vozy oddělovaly od ostatních a nikdo z členů výpravy nebyl nablízku, mohli si Kedrigern a Princezna konečně promluvit, i když velice obezřetně. Princezna vylezla z jeho kapuce a posadila se mu na rameno, připravená skočit při první známce nebezpečí zpátky.

"Co si ty vlastně myslíš o té výpravě?" zeptala se.

Kedrigern se krátce zamyslel a odpověděl: "Moc nadšený nejsem. Vzhledem k tomu, že jsme přišli o koně a o výstroj, bylo pro nás štěstí, že jsme se k nim mohli připojit, ale přál bych si, aby si Conrad vybíral své druhy pečlivěji."

"Nebudí příliš důvěru, že?" řekla Princezna bez valného nadšení. "Trochu jsem si je všechny prohlédla a přála bych si, abych to raději neudělala. Je ten kuchař opravdu mistr?"

"Conrad to tvrdí."

Pochybovačně si odfrkla. "Vypadá jako někdo, kdo umírá hladu. Kuchař by měl být otlýl."

"To je stereotypní myšlení, má drahá."

"Není, je to prostá logika. Jestliže kuchař není otlýl, znamená to, že nejí, co uvaří, a pokud to nejí ani on, proč bych to měla jíst já? Smeak by měl vypadat jako ten pěvec. Je to ten nejtlustší pěvec, jakého jsem kdy viděla."

"Možná je to dobré kvůli rezonanci."

Princezna si znovu pochybovačně odfrkla a řekla: "Spíš kvůli žízni. On s kuchařem a ten ukřoučený panoš... dobré nebe, to je ale parta! Tři opilci, neotesanec - dva neotesanci, když počítám Conrada - obr a víla."

"Anlorel a Gyllorel mi připadají docela slušní."

"Ano, ti jsou v pořádku. Ačkoliv Lalloree to asi těžko uzná," potvrdila Princezna a pak se oba tiše zasmáli vzpomínce na Lalloreeiny postřehy, týkající se jejich spolupoutníků. Po chvíli se Princezna zeptala: "Když už mluvíme o Lalloree, co si myslíš o ní a Conradovi?"

Kedrigern se na ni ostře podíval. "Co je s nimi?"

"Ach, Keddie, na čaroděje jsi skutečně špatný pozorovatel. Já jsem jen slyšela jejich hlasy, ale okamžitě jsem poznala, že se mi líbí."

"Když pomineme to její zpívání, je to docela milé dítě."

"Je to mladá žena, Keddie. A navíc velice hezká mladá žena."

"A ty myslíš, že Conrad...? Ach, ten darebák! Ten ničema!"

"Nic jí neudělá," řekla Princezna chladně. "Pravděpodobně se teď chová lépe než kdy v životě a dbá na to, aby se tak chovali i ostatní. Možná, že se věci vyvinou tak, že Lalloree nakonec nebude výprava připadat tak hrozně nudná."

"Ano, ale je pod mou ochranou. Dal jsem své slovo, že ji dopravím v bezpečí do království jejího otce. Nemám nechat nějakého nafoukaného vojevůdce... nějakého mušihu dobrodruha..."

"Ach, Keddie, uklidni se. Jenom se uklidni," přerušila ho Princezna netrpělivě. "Její otec ji chtěl dát Panglunderovi, nebo snad ne? Dokonce i Conrad vypadá lépe než on. Hlavně, když se nemračí."

"No dobrá... ale co víme o Conradovi?"

"Je hezky oblečený. Je štedrý. Velitelský typ. Pevný, ale žádný tyran."

"A pravděpodobně je ženatý," dodal Kedrigern.

"To určitě ne."

"Jak si tím můžeš být tak jistá?"

"V tuto chvíli jsem sice ropucha, Keddie, ale jsem žena a ženy takové věci vědí. Conrad ženatý není a řekla bych, že by se na něj Lalloreein otec díval jako na docela dobrou partii."

Kedrigern tu možnost chvíli zvažoval a pak řekl: "Možná, že ano. Ale jak do toho všeho zapadá Krasavec? Připadalo mi, že se k Lalloree taky hodí."

"Já jsem úplně zapomněla na Krasavce!" přiznala se Princezna zděšeně. "To by mohlo vést k nepříjemnostem. Jenom doufám, že už nezačal žárlit na Conrada. To by ničemu dobrému neprospělo."

"Myslíš, že se Conrad o něco pokusí? Pokud se toho ubohého hocha jen dotkne, proměním ho v -"

"Z Conrada strach nemám. To Lalloree by mohla Krasavci ublížit. Je roztomilá, Keddie, a sama jsem si ji dost oblíbila, ale má poněkud ve zvyku flirtovat."

"Nikdy jsem nic takového nezpозoroval."

"Jistě, protože neflirtuje s tebou," řekla Princezna, jako by představa, že by nějaká žena mohla flirtovat s Kedrigernem byla absurdní a fantastická sama o sobě, "ale začala flirtovat s Krasavcem hned, jak se dozvěděla, že je to krásný princ. A viděl jsi sám, jak se chovala, když ji Conrad požádal, aby jela vedle něj."

"Ano, to je pravda... ale Conrad není krásný princ."

"Ale není ani ropucha. Což žena dokáže ocenit."

"V tom směru mi nezbývá, než spoléhat na tvůj názor, má drahá."

"Lalloree teprve začíná zjišťovat, že se z ní stává velice pohledná žena. Viděla jsem to na ní včera ve voze, když si zkoušela všechny ty báječné šaty. Něco takového velice snadno stoupne do hlavy. Pamatuji si, že když jsem byla v jejím věku... na hradě svého otce..." Princezna se odmlčela a pak hlasitě zavzlykala: "Ach, Keddie, bylo to tak hezké být krásná princezna! Já už nikdy nebudu krásná princezna, nikdy, já to vím!"

"Ale no tak, má drahá," řekl čaroděj konejšivě. "Už jsme na cestě za záchranou. Brzy najdeme Arlebara a dozvíme se, jaké kouzlo to bylo. Je to už jen otázka několika dnů, než budeš zase sama sebou."

"Ale taky to může trvat roky!"

"Má drahá, má drahá, přece víš, že nenechám jediný kámen neobrácený, jedinou uličku neprohledanou, jediné kouzlo nepovšimnuté, abych měl zpátky svou milovanou princeznu. Důvěřuj mi - ale teď skoč zpátky do kapuce, rychle!"

Někdo přichází!" zašeptal Kedrigern náhle.

Princezna se obrátila a elegantním pohybem skočila do kapuce jeho cestovního pláště. O chvíli později se objevil

jezdec na koni, který čekal na kraji cesty, až přejedou vozy. Byl to pěvec Maheen a s úsměvem na tváři zdravil Kedrigerna kynutím ruky.

"Mohu jet chvíli po tvém boku, černokněžníku?" zeptal se.

"Přesně řečeno, jsem čaroděj. Ale ano, samozřejmě můžeš."

Pěvec pobídl svého koně za čarodějovým. "Všichni poslouchají tu tvou malou," ujistil Kedrigerna. "Já jsem zpomalil a počkal, až trochu popojedou. Zajímalo by mne, jestli tu jsem mimo doslech."

"To ano," odpověděl Kedrigern.

Maheen zachrochtal a pokrčil svými rozložitými rameny. "To je dobře. Obvykle se při cestování držím stranou a obdivuji se krajině. Mám rád krajinné scenérie. Ale tohle je nejhorší kus země, jaký jsem kdy viděl. Jel jsem tu už jednou v dobách svého mládí. Tehdy to bylo příšerné a vůbec se to nezměnilo."

Kedrigern se rohlédl a byl nucen s Maheenovým zhodnocením krajiny souhlasit. Pustá rovina bez jediného stromu, přerušena jen občas hromadou kamení: to nebyl pohled, který přináší inspiraci citlivé povaze. Obzor lemovaly nízké vršky vzdáleného pohoří a výprava mířila do plytké úžlabiny mezi nimi.

"Je poněkud nezajímavá," přisvědčil čaroděj.

"Mimo to, rád si občas popovídám s někým inteligentním. Ostatní jsou samí suchaři. Nestojí ani o jadrné písně, ani o pikantní historky a zívají ti přímo do obličeje, když mluvíš."

Kedrigern přikývl na znamení porozumění. "To musí být hrozné."

"To je, ale vždycky to tak nebývalo. Je to tvá první výprava, čaroději?"

"Několik jsem jich podnikl v dobách svého mládí. Při mé profesi se tomu člověk těžko vyhne. Myslím, že tehdy bylo všechno jiné."

Maheen pozvedl ruku. "Nemusíš říkat víc. Pro toho, kdo se vyzná, je tohle opravdu smutná výprava. Ach čaroději, já bych mohl vyprávět..."

Pěvec smutně zavrtěl hlavou a chvíli jel mlčky. Tvářil se neklidně. Vypadal jako muž, který svádí urputný vnitřní boj.

Nakonec se obrátil ke Kedrigernovi a začal prostým a přímočarým způsobem vyprávět.

"Vždycky bylo mým cílem připojit se k velké výpravě. Proto jsem se v mládí připojil ke Klubu cestovatelů, který podnikal cesty, o jakých se dnes vypráví už jen v pověstech a legendách. Bohužel, každý, kdo do Klubu vstoupí, musí složit přísahu, že zachová tajemství o všech počinech jeho členů, o jejich knihách a cestách, a člověk, který by takovou přísahu porušil, by byl navždy proklet. Stal by se vyvržencem a zrádcem. Jeho jméno by bylo vyškrtáno z análů Klubu na věčné časy. Raději bych snesl jakýkoliv trest, než bych zradil své bratry a zostudil se před nimi," řekl Maheen vážně.

"Pokud bys raději mluvil o něčem jiném..."

"Ne. Musím ti říct o Klubu a naší velké výpravě. Možná, že si tím přivodím velké těžkosti, a to nejen pro slavnostní slib mlčení, který jsem dal, ale i pro povahu činů a událostí, o kterých chci vyprávět. Jsou totiž tak fantastické a neuvěřitelné ve svém obsahu, tak spletité ve své struktuře, tak jemné ve své podstatě, že každý, kdo slyšel můj pokus o popis nepopsatelného, jistě shledal velký díl ne-li vše absurdním a nepochopitelným. Vždyť paradox potřeby vyjadřovat se se současnou neexistencí jakékoliv uspokojujícího způsobu komunikace byl před dlouhými lety vysloven ve verších jedním z raných historiků Klubu:

Co bylo vnímáno,
ale ne zcela pochopeno,
může být řečeno, ale nikdy jasně vyjádřeno;
co není pochopeno,
a je jen částečně a zmateně postřehnuto,
může možná
za jistých neobvyklých okolností
být neurčitě vysloveno...
ale nikdo tomu nebude rozumět.
Ti, kdož nikdy necítili nebo neslyšeli nebo neviděli
nezměrné,
nemohou nikdy doufat v osvětlení
od těch, kteří mají zkušenosti s nepopsatelným.

Ten historik byl známý tím, že popletl skoro každého, s kým promluvil," dodal Maheen zamyšleně.

"A není divu," zašeptala Princezna jen tak hlasitě, aby ji slyšel Kedrigern.

"Ach, čaroději, dobře si pamatuji na ten den, kdy jsem byl mezi jinými přijat jako novic do Klubu a kdy nám mistr odhalil trojí tajemství, čtyři velké zákony, pětistranný slib věrnosti, šest nedílných závazků poutníků a sedm neodpuštělných hříchů. Zvládli jsme to v jediném dni a zanedlouho už jsme všichni cestovali do dalekých krajů, abychom navštěvovali lidi i místa, která jsem si dřív ani nedokázal představit." Maheen se odmlčel, zamyšleně pokýval hlavou a pak se obrátil na Kedrigerna a řekl: "Již brzy jsem získal první z mnoha neuvěřitelných a skoro zázračných zážitků, kterými naše výpravy oplývaly a který zanechal nesmazatelné stopy v mém vědomí.

Dostali jsme se do malého, ale hustého lesa a došli na křižovatku cest. Ukazatel nám nabízel tři možnosti a žádná z nich nebyla příjemná. Naši vůdci se různili v názorech, kterou cestou se máme dát. Jeden z nich se poradil s hvězdami a prohlásil, že se máme vydat cestou vedoucí do kopce. Druhý si hodil listem řeběřičku a zjistil, že levá cesta slibuje nejrychlejší a nejbezpečnější postup. Třetí studoval vnitřnosti kuřete a hájil cestu z kopce, tvrdě, že vydáme-li se jinou,

čeká nás jen zdoluhavé a zmatené bloudění po lese. Jak tak vůdci diskutovali a jejich hlasy zněly stále hlasitěji a trpčeji, vyběhl z lesa obr s mechovou bradou, vyrval ukazatel ze země a jediným úderem srazil všechny tři do bezvědomí. Pak zmizel v lese a nikdy víc jsme ho neviděli. Poučení, rozhodli jsme se jít zpátky po svých vlastních stopách, abychom se vyhnuli případným dalším křížovatkám. Shodli jsme se, že ignorovat tak jasné znamení osudu by bylo velice pošetilé."

Hluboký dunivý hlas se zeptal: "Prosím za prominutí - nemluvil tu někdo o obru s mechovou bradou?" Kedrigern se otočil a zjistil, že se dívá do očí Gylorelovi. Obr opustil své místo po Conradově boku a šel teď vedle nich, udržuje svými dlouhými nohama krok s koňmi. Kedrigern byl pěvcovým příběhem tak zaujat, že jeho příchod ani nezpozoroval. Anlorel ležela na vrcholku jeho hlavy a zářila v zelené zněti jeho vlasů jako diamantová koruna.

"Mluvil jsem o takové bytosti," prohlásil Maheen. "Bylo to velice dávno - na mé první výpravě - když jsem ji viděl, a už jsem na to skoro zapomněl."

"Mohu se ještě zeptat - podobal se mi ten obr nějak?" otázal se Gylorel.

Maheen našpulil rty a prohlédl si obra od hlavy k patě a pak se zamyšleně zatahal za krátký plnovous. "Byl vyšší a řekl bych, že i víc obrostlý mechem. Ty mechem moc obrostlý nejsi."

"Jsem ještě mladík," řekl Gylorel. "Až přijde čas, taky obrostu mechem."

"Přeji ti, aby ses toho dožil ve zdraví. A teď, jestli dovolíte, bych se vrátil ke svému příběhu," řekl Maheen. Když ostatní vyjádřili svou dychtivou ochotu poslouchat, odkašlal si a řekl: "Mou úlohou na té cestě bylo bavit a rozptylovat své druhy. Nejvděčnější z mých posluchačů a člověk, se kterým jsem mluvil nejčastěji od toho památného dne, kdy jsme vyšli na cestu do Monte Imbrogio, byl náš poslíček a sluha Heon. Byl to dobrosrdečný hoch, který pracoval víc než kdokoliv jiný, nežádal díky a byl šťasten, když mohl posloužit. Byli jsme rádi, že ho máme s sebou. Putovali jsme stále dál a dál skrz prostor i čas, tu do minulosti, tu do vzdálené budoucnosti, někdy ve skutečném světě, někdy v Laputě nebo Šlarafii, ale vždy za našim neznámým, nepopsatelným a tajemným cílem. Zvláště si vzpomínám na jeden krásný letní večer v malé vesničce El Durado. Bylo to krásné a podivuhodné. Celý vesmír se zdál tichý a vyrovnaný, jako by se chvil očekáváním; šeptající a čekající. Z pod velkého dubu k nám doléhalo tiché Fleonovo jódlování doprovázené sborem nymf z blízkého lesa a přerušované jen občasným zafřkáním nějakého neklidného kentaura. Kouzelné sny jsem snil v těch půvabných dnech, které měly brzy skončit a být zapomenuty, v některých případech být vymazány z paměti jako pouhé iluze. Často, když padl večer, ozývaly se z lesa neznámé hlasy a my skotačili jako malé děti. Byl to čas velkých a nerušených radostí, pokoje, pohody a přátelství, ale už tehdy jsme mohli cítit blížící se katastrofu."

"A proč jste se s tím nepokusili něco udělat?" zeptal se Kedrigern.

Maheen neodpověděl. Na chvíli se odmlčel a zadumaně se zahleděl do dálky. Kedrigern a Gylorel se napjatě podívali jeden na druhého. Anlorel vzrušeně žhnula a hluboko v čarodějové kapuci Princezna netrpělivě poskočila.

Maheen si povzdechl, pak si povzdechl ještě jednou a pokračoval: "Znovu jsme se však vydali na cestu a přišel čas, kdy se před námi konečně rýsovalo mocné Monte Imbrogio. Pomalu jsme se vydali vzhůru cestou do hor, přidružující se puklin a štěrbin ve skále. Kolem nás burácel vítr. Pak jsme se dostali do sněhové bouře. Sníh a led bičoval prostor a my jsme jeden druhého neviděli. Ale pořád se ozývalo vroucí Fleonovo jódlování, které nás vedlo a udržovalo v dobré náladě. A pak začalo jódlování slábnout, ozývalo se stále tišeji a z větší dálky, jako by se od nás vzdaloval do jiného světa, jiné sféry bytí. Slyšeli jsme jeho jódlování stále hůř a hůř, až se v našich uších rozlehla jeho poslední ozvěna a dál už jsme neslyšeli nic než kvilení větru. Vyčerpáni jsme se přitiskli ke skále, hrozíce se budoucnosti.

Nakonec jsme se nějak probili mlhou, sněhem a větrem a brzy nato jsme se ocitli v slunném kraji v údolí. Ale ten neurčitý pocit neklidu už nás neopustil. V budoucnosti číhala hrozba a krásné vzpomínky na minulost pomalu bledly a hořkly. Brzy jsme upadli do hašteření a vzájemného obviňování. Vinili jsme ze své situace jeden druhého i naše vůdce z Klubu. Nakonec jsme obrátili všechnu svou zlobu proti Fleonovi, který se nemohl bránit, a svrhli jsme všechnu vinu za naše zmatení a obtíže na jeho bedra. To s jeho zmizením zanikla síla, která nás na našich dlouhých cestách prostorem i časem spojovala, takže jsme zůstali v nejistotě a vzájemném podezírání, plní pochyb a váhání.

Ten malý incident, tak nepatrný a zjevně bezvýznamný, byl zároveň velkým selháním mého života. Pokusil jsem se později vypovědět stručným a jasným způsobem, co se stalo mně a mým druhům, ale shledal jsem, že toho jakýmsi podivným způsobem nejsem schopen," řekl Maheen, sklopil hlavu a mlčel.

Chvilí pokračovali mlčky, bez jediného slova. Kedrigern zachytil rozpačitý Gylorelův pohled a odpověděl bezradným pokrčením ramen. Když však ticho začalo být svou délkou nesnesitelné, zeptal se Kedrigern pohnutým hlasem: "A co bylo dál?"

"Nemám zdání," řekl pěvec, aniž se na něj podíval.

"Chceš říct, že to bylo všechno? Že to byl celý příběh?"

"Běda, ano."

"Ale to nemá konec."

"Samozřejmě, že má konec," řekl Maheen. "Skončilo to nebo snad ne? Kdyby to nemělo konec, musel bych to vyprávět donekonečna."

"Já myslím patřičný konec. Konec v aristotelovském smyslu."

Maheen pozvedl obočí. Z jeho hlasu přímo kapal výsměch, když řekl: "Ach, tak ty chceš aristotelovský konec. Pak je mi strašně líto, ale aristotelovský konec ti nabídnout nemohu. Prosím za prominutí. Předpokládám, že bys chtěl i aristotelovský začátek a to mezi tím taky aristotelovské. A hudbu sfér v pozadí."

"Příběhu by to možná prospělo," odpověděl Kedrigern chladně.

Pěvec se zamračil a zavrčel: "Hleďme, kritik!"

Kedrigern tiše zabručel, ale nahlas neřekl nic. Po chvíli prolomil mrazivé ticho Gylorel.

"Ten mechem obrostlý obr - pamatuješ si, kde ses s ním setkal?"

"Samozřejmě, pane. Ta část mi utkvěla v paměti velice dobře. To místo odsud vlastně není ani příliš daleko. Cesta vede vlevo mezi dvěma močály. Asi tak po dni jízdy se dostaneš k lesu a za další den nebo dva dojedeš k trojitě křižovatce. Obr se přihnal zleva."

"Ty toho obra znáš, Gylorele?" zeptal se Kedrigern.

"Myslím, že je to můj otec, po kterém už dlouho pátrám."

"Ach, pak nás asi opustíš."

"Ano. Musím ho nalézt a odvést zpět do Temného lesa. Byl už příliš dlouho pryč."

"Co když se nebude chtít vrátit?" zeptal se čaroděj.

Gylorel pozvedl masivní hnědé ruce a hlasem připomínajícím vítr v korunách borovic zvolal: "Pak se stanu králem lesa já!" a Anlorel, která kolem sebe rozhodila spršku světla, dodala: "A já královnou!"

"Aha. Přeji vám, abyste měli úspěch," řekl Kedrigern. Pak se obrátil k Maheenovi a zeptal se: "Co se tebe týče, očekával bych, že jste svého ztraceného druha hledali."

"Já nehledal nic. Opustil jsem všechny cíle, které jsem kdy měl. Proplouvám životem bez přátel jako ztracený muž."

"A zatraceně mizerný vypravěč," zašeptala Princezna.

"Proč ses dal do Conradových služeb?"

"Nic takového jsem neudělal. Hledal jsem kuchyni, abych vyměnil několik šprýmů a anekdot za trochu jídla, když tu mě zahlédl Conrad. Sotva se dozvěděl, že jsem byl potulným pěvcem, přemluvil mne, abych se dal k jeho družině." S rozmrzelým gestem Maheen dodal: "A mě nenapadlo nic lepšího, než jeho návrh přijmout."

"Už to děle nevydržíš!" ozval se rozrušený hlas. "Nevydržíš to, slyšíte?!"

U okraje cesty se na svém trpělivém a líném koni kymácel ze strany na stranu kuchař Smeak a díval se na ně rozostřeným pohledem krví podlitých očí. Kývli mu na pozdrav a jeli dál, očekávající, že se k nim připojí. Ujeli jen několik kroků, když Smeak zavyl: "Na takové zacházení nejsem zvyklý! Jsem mistr kuchař!" a spadl z koně.

"Nevšímejte si ho," utrousil Maheen.

Smeak se namáhavě zvedl, chytil se za kostnatý bok a něco si pro sebe bručel. Pak se připojil k ostatním členům výpravy.

"Co se stalo, Smeaku?" zeptal se čaroděj.

"Píseň! Je to velice hezké dítě a má sladký hlásek, ale ta píseň!" Smeak znovu zavyl. "Přezpívala se až k rytíři číslo jedna a pak začala pozpátku, a když došla k devadesátému devátému a začala zase ubírat, nevydržel jsem to a utekl. Už se to nedalo vydržet!"

"Co na to Conrad?"

"Ten jenom hledí do jejích očí a říká: 'Jak skvělé!' a 'jak sladké' a 'prosím, pokračujte, krásná princezno Lallorallorall...'"

"Lalloree," opravil ho čaroděj.

"Jak si přeješ. Ale já už to nevydržím."

"Neodcházej, ještě tě budeme potřebovat."

"Myslím si, že po mých službách nebude velká poptávka."

"Co chceš podnikat?" zeptal se ho Kedrigern.

"V tuto chvíli nic. Koneckonců, máme jídlo, dobré koně a nikdo po mně nic nechce."

"Žádné jídlo nebude, jestli nepřestane zpívat o těch devětadevadesáti rytířích. Nedokážu ani ohrát vodu, jestli ta píseň bude pokračovat," řekl Smeak.

"Možná bych měl s Lalloree promluvit," nadhodil Kedrigern. Ostatní s jeho návrhem jednomyslně souhlasili, a tak popohnal svého koně kupředu. Když projížděl kolem zavazadlového vozu, mimo doslech ostatních, řekl: "Situace se nevyvíjí moc šťastně, má drahá. Je to moje chyba. Měl jsem to předvídat."

Princezna vykoukla z kapuce a zeptala se: "Co jí chceš říct?"

"To nevím. Je to dost choulostivá situace. Pokud se Conrad zamiloval - a zdá se že ano - může dojít k nepříjemné scéně."

"Keddie... já znám kouzlo na zánět hrtanu."

"Opravdu?"

"Je to jen čtyřiašedesátihodinové kouzlo, ale aspoň nám poskytne čas na rozmyšlenou. A Smeak bude moci uvařit oběd."

"Má drahá, ty jsi skvělá. Můžeš ho udělat na tuhle vzdálenost?"

"Myslím, že ano."

"Pak tedy prosím."

V čarodějově kapuci bylo ticho, ale rušno, a pak se ozval Princeznin vyčerpaný hlas: "Hotovo."

Kedrigern vyjel k čelu průvodu. Sotva urazil pár kroků, uslyšel, jak se Lalloreein sladký hlas zlomil a ztichl. Odkáslala si, zkoušela to marň znovu a znovu.

"Strýčku Keddie! Můj hlas!" zavolala chraptivě a pak dodala: "Je pryč!"

"Ubohé dítě, příliš jsi ho přepínala," řekl Kedrigern. Pak se obrátil na Conrada a s mrazivým výrazem v obličeji se ho zeptal: "Takhle se tedy staráš o mou svěřenkyni? Přinutil jsi ji, aby si vyzpívala hlasivky jen pro tvé pobavení!"

"Ale zpívala přece tak sladce... vůbec mne nenapadlo... Ještě před malou chvílí byla úplně v pořádku, přísahám, mistře Kedrigerne," hájil se Conrad.

"Možná. Ale teď chraptí."

Lalloree se pokusila promluvit. Vydala však pouze zvuk připomínající vrzání rezavých pantů. Kedrigern jí položil konejšivě ruku na rameno.

"Už ani slovo, Lalloree. Musíš vydržet úplně zticha alespoň... hm, alespoň tři dny. Pak uvidíme," řekl. "Teď bude asi

nejlepší, když si půjdeš odpočinout do vozu. Myslím, že brzy stejně zastavíme."

"Doufal jsem, že se na druhou stranu dostaneme bez zastávky," namítl Conrad.

"Druhou stranu čeho?"

"Toho." Conrad ukázal na šedivou mlhu, která se převalovala před nimi a naplnila mělké údolí, sevřené mezi horami, od jedné strany k druhé.

Kedrigern bez jediného slova vytáhl medailon a podíval se Hledáčkem pravdivého vidění. Mlha náhle vypadala úplně jinak. Hustá a kompaktní, neprůhledná jako vlněná přikrývka, pomalu se pohybovala, přelévala se a převalovala. V horní části bublala jako hustá ovesná kaše a z praskajících bublin vyletovaly šedivé chumáče, které se zase vracely do základní masy. Jiné věci, které se líně zvedaly z mlhy, byly nepříjemné na pohled a zneklidňující k přemýšlení. Kedrigern schoval medailon, protřel si oči a zamumlal: "A jéje. A jémine."

"Co se děje?" zeptal se Conrad.

"Okamžitě zastav průvod. Dál nesmíme."

"Proč ne? Zbývá ještě spousta denního světla."

"Ne pro tohle. Může to trvat celé dlouhé dny, než se přes ni dostaneme. Možná, že se táhne až donekonečna."

Conrad zčervenál a zařval: "Je to jen mlha! Kdo by se bál mlhy?"

Rospax se obrátil a podíval se na čaroděje. Jeho ruka sklouzla k jílci meče, ale Conradův posunek ho zastavil. Conrad se chvíli mračil a pak řekl: "Připozdívá se. Zůstaneme tu na noc. Řekni to ostatním, Rospaxi." Bojovník se rozjel splnit rozkaz, a když zmizel z doslechu, Conrad řekl: "V pořádku. Zastavili jsme. A teď, co je s tou mlhou špatného?"

"Ta věc před námi je mrak zbytkové magie. Během Války čarodějů tu muselo dojít k pozoruhodné bitvě."

"Poslední velká bitva byla vybojována právě tady. Říkal mi to můj děd," přisvědčil Conrad.

"To by vše vysvětlovalo. Museli proti sobě poslat všechnu magii, kterou měli. Jsou tady věci..." Kedrigern hlasitě polkl a otřásl se.

"Ale válka byla tak dávno! Můj děd o ní slyšel od svého děda. Magie za tu dobu už jistě musela zaniknout."

"Jistě není to správné slovo, když se mluví o magii. Nezanikla. Zdá se, že u ní došlo k velice ošklivé metamorfóze. Ta věc - mlha, pokud chceš - je živá, ale ne tak jako my. Je inteligentní, ale ne tak, abychom mohli doufat, že nám porozumí. Je to shluk různých věcí, a přesto je to všechno jediná bytost. Už jsem o takových věcech slyšel, ale ještě nikdy jsem žádnou neviděl."

"Je to přátelské?" zeptal se Conrad s nadějí v hlase.

"To se nedá říct, ale docela určitě to pro nás neznamena žádnou naději. Její představy o přátelství nemusí mít nic společného s našimi. Možná, že bychom to mohli projet bez problémů, ale na druhé straně můžeme být pohlčeni nebo obětováni nebo proměněni v hromádky ječmene, sotva se nás to dotkne. Nebo v něco horšího. To se jednoduše nedá říct. Jediná jistá věc je, že je to dočista nepředvídatelné," řekl čaroděj. Zvláštní skřípot, který se ozval za jeho zády, ho přiměl, aby se otočil. Uviděl Lalloree, která měla oči rozšířené strachem, bledé rty pootevřené, jak se marně pokoušela promluvit. "Jdi zpátky do vozu, Lalloree," řekl jemně a konejšivě se na ni usmál. "Tam budeš v bezpečí."

"Můžeš s tím něco udělat?" zeptal se Conrad.

"Jsem přece čaroděj, ne? Samozřejmě, že s tím mohu něco udělat," odpověděl Kedrigern povzneseně. "Nejprve se musím postarat o bezpečí a pohodlí své svěřenkyně a pak, po večeři, se mohu soustředit na řešení. Nedělej si starosti, Conrade. Nech to na mně."

Zásobovací vůz byl odtážen stranou od ostatních, aby měla Lalloree zajištěno jisté soukromí. Když tam dorazili, řekla Princezna: "Cítím se hrozně, Keddie. To bylo ode mne ošklivé, co jsem udělala Lalloree."

"Žádné výčitky svědomí, má drahá. Udělala jsi přesně to, co bylo třeba."

"Ale ona nikomu neublížila."

"Zneklidňovala všechny a to je v naší situaci nebezpečné. Máme před sebou kus hezky ošidné magie."

"Je to zlé?"

"Pravděpodobně mnohem horší, než si vůbec dovedeme představit. Doufám, že se přes to dostaneme, aniž bych přišel o poslední kousíček magie, co mám."

"Když jsi mluvil s Conradem, vypadal jsi velice sebejistě."

"Conrad je klient. V přítomnosti klienta se má člověk vždycky chovat sebejistě," řekl čaroděj. "Ale nemyslím, že bychom se dnes moc vyspali."

A měl pravdu. S Lalloree neschopnou řeči a Krasavcem trucujícím v koutě vládla ve voze napjatá atmosféra. Kedrigern tam nechal Princeznu, aby je rozsoudila a umírnila, a vyklouzl ven, aby se důkladně zamyslel nad jejich situací.

Moc mu chyběly zdroje z jeho knihovny. Se svými knihami by našel správné kouzlo v několika minutách. Ale jeho knihy i jeho vilka byly daleko. Příliš daleko, pomyslel si smutně.

Udělal velkou chybu. Veškeré cestování bylo omyl, spousta shonu a nepohodlí, špatné jídlo, ubytování a nesympatičtí cizinci, zálučná kouzla a blechy. Vždycky se to nějak protáhlo a stálo to víc, než člověk původně očekával, a vždycky to dopadlo tak, že jakmile člověk odešel z domu, zjistil, že tam zapomněl ty nejdůležitější věci.

Samozřejmě, k této konkrétní cestě by nikdy nedošlo, kdyby Princezna nepřišla o svou lidskou podobu. Ale na druhé straně vybral ten nejhorší způsob cestování. Kdyby šli na sever přes Panglunderovo území a pak přes most, ušetřil by si magii; pořádnou porci magie. Jestliže se naopak vydá přes ten převalující se vedlejší produkt rozhněvaných čarodějů, nebude možná stačit veškerá magie, kterou vládne, aby dostatečně ochránil celou skupinu. Mnohem výhodnější by bylo použít trochu magie na překročení nepřekročitelné Řeky utrpení a vydat se k Arlebarovi přímo. Kdyby se svou magií tak neskřblil, pomyslel si, nikdy by se do téhle situace nedostal.

Náhle za sebou zaslechl tichý šelestivý zvuk. Vyskočil na nohy, připraven k boji s jakýmkoliv tvorem, který se mohl plížit tmou. Než však vyslovil první slovo sebeobraně fráze, rozeznal obrysy Gylorrelvy obří postavy, která se

vynořila ze stínu a stála tiše v měsíčním světle.

"Nechtěl jsem tě vyrušit, čaroději," řekl Gylorel omluvně.

"Jen jsem trochu přemýšlel o zítřku."

"Chápu. Mlha je plná nebezpečí. Cítím to i na dálku."

"Nejhorší z toho všeho je nejistota. Můžeme tím projít bez úhony a může nám to i nějak prospět. Tyhle věci jsou naprosto nepředvídatelné," řekl Kedrigern.

"Ne pro nás. Kdybychom vešli do mlhy, uschlí bychom a zemřeli. Proto odcházíme."

"Ale mezi močály se nedostanete. Cesta musí ležet někde v té mlze."

Gylorel se zasmál, chraptivým, dunivým smíchem, a Anlorel se k němu připojila svým křišťálovým zvoněním.

"Najdeme si cestu k lesu tak snadno, jako ty vytušíš kouzlo. O nás se bát nemusíš," řekla Anlorel.

"Mohu vám v tom nějak pomoci? Nějakým zaklínáním?"

"Je to od tebe laskavé, čaroději, ale pomoc nepotřebujeme. Než potřetí zapadne slunce, bude naše výprava u konce. Bude to hezké vrátit se zpět ke svým kořenům," řekl Gylorel. Zamával na rozloučenou svou dlouhou hnědou rukou, obrátil se a za chvíli zmizel v dáli. Anloreline světlo bylo ještě chvíli vidět a pak zaniklo i to.

Kedrigern ulehl a opel se zády o svah, ruce za hlavou. Na loučení je vždy něco smutného. Z čistě sobeckého hlediska bylo dobré, že má o dvě osoby na starost méně, ale věděl, že mu Gylorel a Anlorel budou scházet. Byli opravdu světlou výjimkou v tom spolku opilců, tluchubů a hrubiánů. Pomyšlení, že se Gylorel plouží po holé pustině s Anlorel ve vlasech a bez jediného přítele široko daleko, mu svíralo srdce.

Ale nebyl čas přemítat o takových věcech. Musel se soustředit na dobré a spolehlivé ochranné kouzlo, které by je dostalo za masu sražené magie: členy výpravy, koně, vozy a všechno ostatní. Nějakou magii si musel nechat v záloze pro nečekané události. Mohl se snadno zaštitit proti běžné magii, ale to, co na ně cíhalo tam, nebylo běžné ani obvyklé a ani normální.

Kedrigern znal kouzla, která byla použita v poslední velké bitvě v pustině. Byla dost zlá sama o sobě, ale když se vyšle jedno destruktivní kouzlo proti druhému a obě budou doprovázena magií velkého potenciálu, zaměřenou proti sobě navzájem, je jisté jen to, že výsledkem bude něco velice ošklivého. Čaroději a černokněžníci, čarodějnice, zaklínači a nekromanti se tu ničili navzájem a zároveň i vše na východ od Řeky utrpění až po Smutné hory a od nejbližších svahů Dračích hor k mlhou zahaleným ledovým polím dalekého severu. A magie zde zůstala. Nasytila vzduch, otráвила vodu a pronikla kořeny hluboko do země.

Časem se kouzla smísila se zaklínadly do nepředvídatelné formy magie, o které nevěděli nic ani ti, kteří ji stvořili. A magie se vařila a dusila, pekla a množila se, vznikala v ní nová a stále podivnější kouzla, až povstala temná mlha, která byla i nebyla živá, necitlivá a inteligentní, zlovolná i laskavá, jež vládla nad krajem, který její tvůrci zpusťovali.

Její potenciál byl opravdu děsivý, hlavně pro někoho, jako je Princezna, která už byla zakleta a odekleta víckrát, než bylo dobré. I Krasavec by se měl mít před další magií na pozoru. Čím déle Kedrigern uvažoval nad případnými následky pokusu o průchod mlhou, tím méně k němu měl důvěru. Musí existovat cesta, jak mlhu obejít. I kdyby se tím měla jejich výprava o několik dní prodloužit, budou muset najít jinou možnost, jak se dostat k Arlebarově domu; ať se to Conradovi líbí nebo ne.

Ležel a díval se na hvězdy. V měsíční noci jich moc vidět nemohl, ale několik přece. Pak náhle začaly od západní strany pohasínat.

Čaroděj zamrkal. Pozvedl se na loktech, vytáhl medailon a podíval se přes Hledáček pravdivého vidění. Nad ním i na tři strany kolem něj byla temnota, pomalu se rozšiřující k západu.

Kedrigerna z náhlé blízkosti magie až zamrazilo. Vyskočil na nohy, v rychlosti odříkal ochranné kouzlo a rozběhl se, aby varoval své druhy.

Mlha nečekala. Rychle se k nim blížila a ve velice krátkém čase je měla sevřít ve svém objetí.

< Deset >

Výprava je přerušena

"Mlha přichází! Mlha přichází!" křičel Kedrigern, uháněje ztichlým táborem.

Maheen a Smeak leželi v pozeňnaném nevědomí u skomírajícího ohně a jedinou známkou, že ještě žili, bylo jejich hlasité chrápání. Panoš Ponttry se stejným způsobem ozýval z příkopu u cesty. Ani jeden z nich nevěnoval Kedrigernovu varování sebemenší pozornost.

Když čaroděj doběhl k vozu, kde byla ubytována Laloree, našel před ním stát Rospaxe s rukama založenýma na prsou a nehybnou tvář. Čaroděj zastavil a snažil se popadnout dech. Rospax se nehýbal a ani nepromluvil, ale když Kedrigern vykročil k vozu, zastoupil mu bojovník cestu.

"Musím za Laloree," řekl Kedrigern.

"Je s ní můj pán. Nepřeje si být rušen."

"Tvůj pán a s ním i my všichni ostatní budeme brzy vyrušeni velice nepříjemným způsobem, Rospaxi. Blíží se k nám mlha. Musím je varovat."

"Můj pán si nepřeje být rušen."

"Rospaxi, potřebuji se dostat do vozu. Ustup prosím stranou," řekl čaroděj zdvořile.

"Jestli uděláš ještě krok, budu tě muset rozdrtit jedinou ranou," řekl bojovník a dotkl se jílce svého obrovského meče.

"Na takové věci teď není čas, Rospaxi, a já bych skutečně nechtěl mrhat magií na tebe..." začal Kedrigern.

S tichým zasvištěním vyjel meč z pochvy do Rospaxových rukou. Svaly se mu napjaly a rozkročil se k ráně. "Nyní tě musím rozdrtit jedinou ranou," zavrčel.

"Ale no tak, Rospaxi," řekl čaroděj rozmrzle.

Meč dopadl na zem. Na Kedrigerna se užaslýma očima dívalo malé bílé kotě a žalostně mňoukalo.

"Je mi líto, Rospaxi, ale nemůžeš říct, že bych to s tebou nezkoušel po dobrém," poznamenal Kedrigern.

Vykročil na první schůdek žebříku, když se dveře vozu náhle rozevřely. Stál v nich Conrad, ozářený světlem svíček. Kotě vyběhlo po schodech a oťelo se mu o nohy. Kedrigern se řítí za ním, strčil Conrada zpátky do vozu a zabouchl za nimi dveře. Na okamžik zůstal stát s hlavou skloněnou a rukama rozpřaženými proti dveřím a tiše odříkal zaklínací formulí. Když se pak obrátil ke Conradovi a Laloree, byl v obličeji bledý.

"Co se děje? Jak si to představuješ, vtrhnout sem a odstrčit mě jako pytel mouky?" zeptal se Conrad rozruženě.

"Žene se na nás mlha. Za chvíli tady bude," řekl Kedrigern unaveně.

Laloree vyloudila neidentifikovatelný chraptivý zvuk. Conrad zařval: "Mlha?! O jaké mlze to mluvíš?"

"Ten mrak prastaré magie dole na cestě. Blíží se k nám. Varoval jsem ostatní a zaštitil jsem tento vůz ochranným kouzlem, ale nevím, jestli bude stačit."

"Pak udělej silnější!"

"Nemohu. Nevím, proti čemu se chránit. Použil jsem nejsilnější všeobecné ochranné kouzlo, jaké znám. Teď už můžeme jen doufat."

Conrad zaťal ruce v pěst a zavrčel: "Budeme bojovat! Kde je Rospax?"

"Tamhle za umyvadlem. Líže si tlapky."

"To je kotě."

"To je Rospax. Je mi líto, že jsem to musel udělat, Conrade, ale nechtěl mě pustit do vozu. Teď mě poslouvej a vy ostatní taky. Musíme se připravit na všechno," řekl čaroděj. Přikročil k umyvadlu, ve kterém seděla Princezna.

"Princezno, skoč mi do kapuce. Tam budeš v bezpečí. Krasavče, ty skoč do kapuce k Laloree."

"Nechci," řekl Krasavec z kouta nabručeně.

"Udělej, co říká, Krasavče," řekla Princezna ostře.

Conrad zbledl. Jeho čelist chvíli pracovala naprázdno a pak řekl slabým hlasem: "Ony mluví."

"Samozřejmě, že mluvíme. Co sis myslel, že jsme; ropuchy?" zeptal se Krasavec drsně.

"Jsou to ropuchy! Nebo nejsou?" zeptal se Conrad nervózně, dívaje se střídavě na Kedrigerna a Laloree. "Očividně to jsou ropuchy!"

"Přestaň plácát, Conrade," řekla Princezna. Skočila Kedrigernovi na rameno, kde pokračovala: "Bojem se přes to nedostaneš. Musíte všichni udělat přesně to, co Kedrigern řekne, jinak nemáte šanci."

"Má úplnou pravdu. Krasavče, skoč do kapuce!" nařídil Kedrigern.

"Dobře," odpověděl Krasavec.

Nehlučně vyskočil z kouta. Rospax ztuhl a upřel na Krasavce oči. Sklonil hlavu. Dychtivě zapředel a prohnul se v zádech. Kedrigern si jeho zájmu všiml a rychle ho zvedl za kůži na hřbetě, zatímco Krasavec vyskočil na postel a odtamtud do Laloreeiny kapuce.

"A teď ty, Princezno," řekl čaroděj. Princezna se obrátila a graciózně sestoupila do kapuce. "My tři teď musíme držet při sobě, bez ohledu na -"

Obrovský výbuch otřásl vozem a srazil čaroděje na zem. Conrad a Laloree padli na jednu hromadu, křičíce hrůzou.

"Podejte mi ruce!" křičel Kedrigern, ale vtomjimi otřásla nová rána. Pokusil se odříkat zaklínadlo, ale ledový vítr mu utrl slova od úst. Cítil, jak z něj mlha vysává sílu.

Laloree a Conrad obklopila nazelenalá záře. Pak vzplála jasněji a zapraskala neznámou magií, zatímco Kedrigern jen bezmocně přihlížel. Tu se před ním objevila bublina červeného světla. Na chvíli znehybněla, jako by ho pozorovala, a pak se začala nadouvat, jako by se ho chystala pohltit.

Tady se dalo dělat jen jedno. Kedrigern vytáhl medailon a hlasitě odříkal zoufalé kouzlo poslední záchrany.

Zjistil, že sedí na trávníku a slunce nad jeho hlavou se chýlí k západu. Kolem něj se hnaly velké pestrobarevné věci, vyluzující rachotivé a svištivé zvuky. Bylo jich bezpočet a všechny se pohybovaly jedním směrem v jedné řadě, nepříliš daleko od něj. Kedrigerna napadlo, jestli je místo, kam se s Princeznou dostal, vůbec lepší než kouzelná mlha. Ale rachotivé věci na něj neútočily a vlastně mu vůbec nevěnovaly pozornost. Hnaly se dál za svým tajemným cílem. Kedrigern vstal, oprášil se a zjistil, že kousek za ním se žene další armáda takových věcí, stejně rychle a stejně hlučně, jenom v opačném směru. To ho znátlo. Prohlédl si je pozorněji a použil k tomu i Hledáček pravdivého vidění. Ke svému velkému překvapení zjistil, že věci obsahují lidi a ti lidé se zdají být naprosto klidní a nezranění.

"Keddie? Keddie, kde to jsme?" zašeptala Princezna, vykukující z kapuce.

"Někde jinde," odpověděl.

"Ano, ale kde?"

"Nemám zdání. Použil jsem nouzové únikové kouzlo. Působí okamžitě, ale nepředvídatelně. Myslím, že jsme v budoucnosti, ale nedá se říct jak daleko a kde."

"Podívej, Keddie - kentaury!"

Malé stádečko tmavých kentaurů prosvíštělo hlučně kolem, hledajíc si svou cestu mezi většími tvory. Pohybovali se příliš rychle, než aby si je mohl pořádně prohlédnout, ale i tak ho jejich přítomnost uklidnila. Kde jsou kentaury, tam jistě bude i magie.

"Na kentaury jsou hrozně hluční, nezdá se ti?" zeptala se Princezna.

"Znáš kentaury. Vždycky to byla hlučná cháska."

Přihnalo se další stádo a tentokrát Kedrigern stačil vytáhnout medailon. Chvilí je sledoval pohledem a když zmizeli z dohledu, zamumlal: "Oni mají kola!"

"Kola? Možná je to nějaký nový druh."

"Možná, že ano. Kentauři s koly... divné místo to je," zavrtěl Kedrigern zmateně hlavou.

"Ale můžeme se přece vrátit zpět, že?"

"Ach, jistě. Kouzlo je obousměrné. Ale vyžaduje to spoustu magie a já jsem teď na tom mizerně. Možná tu budeme muset chvíli zůstat."

"Ale vrátíme se, že ano?"

"Samozřejmě, že se vrátíme, má drahá," řekl Kedrigern s mnohem větší jistotou v hlase, než doopravdy cítil. Byla to velice ošidná situace. Jestli se dostal do nemagické doby, nebo ještě hůře, do antimagické doby, mohl by tu zůstat dlouho. Co však bylo horší, jeho magie by se pomalu ztrácela, až by se vytratila nadobro a Princezna by už navždy zůstala ropuchou.

"O čem přemýšlíš, Keddie?" zeptala se Princezna.

"Myslel jsem na... na Rospaxe, má drahá. Zrovna se mě držel, když... ach, tady je."

Rospax byl bílou skvrnou v trávě kousek od nich. Právě se velice zajímal o luční kobylku. Kedrigern ho zvedl a kotě začalo spokojené příst.

"Jako kotě je daleko hezčí," prohlásila Princezna.

"Musí být hladový. Já tedy jsem."

"Ani já bych nějakou tu mouchu neodmítla."

Čaroděj ukázal na křiklavou, rušnou budovu na obzoru. "Vydáme se tamhle, kolem cesty."

"Domluvíš se s lidmi?"

Sebejistě přikývl. "Medailon se o to postará. Užitečná věčička. Nemyslím, že by mi zůstalo dost magie na nějaké dorozumívací kouzlo."

"Máš dost magie, abys pro nás sehnal nějaké jídlo?"

"Neměj strach, drahá."

Když došli k budově, byla už skoro tma. Rachotící věci teď měly svítící oči, které Kedrigerna zprvu pořádně vyděsily, ale zároveň mu pomohly sledovat cestu. Stvoření stále neprokazovala ani stopu nepřátelství nebo třeba jen mírného zájmu, takže soustředil veškerou pozornost na budovu.

Zdálo se, že k ní míří i ty rachotící věci; několik z nich docela určitě. Když Kedrigern přišel blíž, zjistil ke svému velkému překvapení, že se boky těch věcí otvírají a vycházejí z nich lidé. Ti lidé neutíkali ani nekřičeli, ani jinak se nechovali, jako by unikli nějakému nebezpečí, což v Kedrigernovi vzbudilo přesvědčení, že se jedná o jakýsi druh vozů, které ke svému pohybu nepotřebují koně.

Vydechl si ulehčením a usmál se. Tak přece jen se dostal do doby magie. To mu značně zvedlo náladu. Strčil si spícího Rospaxe pod halenu a vešel do budovy.

Byla zařízena asi jako hospoda, ale mnohem větší a rušnější, než obvykle. Bylo tam plno dětí. Na rozdíl od většiny hospod v ní bylo cítit hlavně jídlo. Kedrigern si řekl, že to vypadá slibně.

Vmísil se do davu lidí a chvíli pozorně sledoval jejich chování, než přistoupil k dalšímu. Báł se, že by jeho oděv mohl vzbudit nežádoucí pozornost, ale jeho strach byl neopodstatněný. Lidé kolem byli oblečení do šatů, jaké nikdy dřív neviděl. Ti mladší - kterých tam byla většina - byli většinou v hadrech a bosí, přitom však vypadali docela slušně a dobře živení a měli sluncem opálenou pleť zdravých primitivů. Všichni nosili jednoduchý svrchní oděv, který se podobal náteřníku. Byl rozličných barev a zhusta popsaný písmeny, heraldickými symboly nebo zaklínadly. Kedrigern ve své ručně tkané haleně, kalhotách a dobrých kožených botách byl mezi těmi skleněnými zdmi jeden z nejkonzervativnější oblečených lidí. Jen pár náhodných obchodních cestujících si ho změřilo pohledy, které však byly spíše obdivného než kritického charakteru.

Připojil se k frontě, která se pomalu posouvala kupředu, k přepážce. Za ní stála dívka s kaštanovými vlasy asi tak Laloreeina věku, s podivuhodně bílými zuby a velkýma modrýma očima.

"Ahoj, já jsem Ronni! Co to bude dneska?" zeptala se ho cvrkotavým hlasem.

"Já jsem Kedrigern z Hor tichého hromu a přál bych si cheeseburger s dvojitou čokoládovou ovomaltinou," odpověděl.

"Nějaké hranolky?"

Její otázka ho zaskočila. "Pokud si myslíš, že je to vhodné," řekl zmateně.

V okamžiku mu podala táč obsahující rozličné nádoby v živých tropických barvách. Zamumlal patřičnou frázi a podal Ronni dvě mince, které vykouzil. Vrátila mu drobné a popřála mu: "Dobrou chuť." Vybral si stůl v koutě, skrytý před pohledy zvědavců.

Cheeseburger, jak se navzdory jeho názvu ukázalo, se skládal hlavně z masa, velice chutného a kořeněného, politého hustou omáčkou. K hranolkům a dvojité čokoládové ovomaltině přistupoval nanejvýš opatrně. Obojí se však ukázalo být docela dobré.

Rospax začal v jeho haleně příst a škrábat svými drápkami Kedrigernův bok. Čaroděj mu dal kousek cheeseburgeru a kotě se uklidnilo.

"Můžu ven?" zašeptala Princezna.

Kedrigern se obezřetně rozhlédl. Zdálo se, že si ho nikdo nevšímal. "Tak pojď," zašeptal.

Vyskočila mu na rameno a odtamtud na stůl. Skoro ve stejné chvíli lapila mouchu. Hned na to druhou.

"Delikátní," řekla spokojeně. "Tomu říkám rychlá obsluha. Ještě kdybys se mohla trochu ošplíchnout... Ach, Keddie, podívej se na tohle! Jakou krásnou cestovní skříňku bys mi z toho mohl udělat!"

Kedrigern se podíval na krabici, ve které dostal svůj cheeseburger. Byla vyrobena z lehké poddajné hmoty, kterou neznal. Byla velká tak akorát do ruky nebo do kapuce.

"Tady je trochu umaštěná, má drahá," řekl.

"To můžeš lehce utřít. Ach, ta je báječná, Keddie! Na dno mi můžeš dát trochu vlhkého mechu a pak zavřít víko, takže budu mít soukromí."

"Určitě má tu správnou velikost," řekl Kedrigern, zakrýváje zívání.

"Keddie, vypadáš unaveně."

"Cítím se trochu unaveně. Všechna ta námaha... Nezůstalo mi moc magie. Ta hloupá mlha ze mne skoro všechnu vysála."

Najednou dostal pocit, že je někdo sleduje. Když se obrátil, uviděl tři statné muže v lesklých oblecích, s lesklými obličejí a lesklými prsteny na prstech čistých růžových rukou, kteří upřeně civěli na něj a na Princeznu. Sotva se otočil, objevil se na obličejích všech tří stejný zářivý úsměv a muži se posadili na sedátka kolem něj.

"To je opravdu skvělé, mistře, víte to? Jste skutečně dobrý," řekl jeden z nich a zamával podlouhlou zelenou věcí, která vypadala jako nějaká podivná čarodějná hůlka.

"Jo, to, jak jste zívá a žába pořád mluvila, to bylo perfektní," řekl druhý.

"Co je zvláštní na tom, že mluvím, když Keddie zívá? Dokážu mluvit, i když si píská nebo pije víno a nebo když spí," řekla Princezna.

"Opravdu může? Jak to děláte, mistře?" zeptal se první muž s lesklou tváří.

"Moje zásluha to není. Princezna mluví bez mé pomoci."

"Jo, jistě, vždyť víme. Mluvící žába," řekl třetí muž ironicky.

"Nejsem žába. Jsem ropucha. Ve skutečnosti jsem ale krásná princezna. Můj současný vzhled je jen dočasný," řekla Princezna.

"Jak se to stalo? Moment - nic mi neříkejte - začarovala tě zlá víla, že ano?" zeptal se třetí muž.

"Jak jinak bych se mohla stát ropuchou? Myslíte si snad, že to byl můj nápad?"

Všichni tři lesklí muži se zdáli být vývojem událostí značně potěšeni. Smáli se zářivými úsměvy, přikyvovali lesknoucími se hlavami a mávali zelenými hůlkami, které svírali v rukou s mnoha lesklými prsteny. "To je dobrý scénář. Napsal jste si ho sám?" zeptal se první z nich Kedrigerna.

"Váš postoj se mi vůbec nelíbí," řekla Princezna a chytila mouchu v letu.

"Oukej, oukej, tak tedy na rovinu," řekl třetí muž a zvedl ruce v gestu kapitulace. "Ale jestli jste doopravdy mluvící žába, můžeme z vás udělat hvězdu."

Kedrigern se na něj podíval s posvátnou bázní: "To byste uměli? Znáám jenom jednoho člověka, který se o něco podobného pokusil, a měl z toho skoro smrt."

"My to děláme pořád. Poslyšte, mistře, jestli to náhodou nevíte, mluvíte s bratry Barryovými. Já se jmenuji Harry, tohle je Larry a tohle Gary. Jsme hledači talentů. Jak můžete dělat v oboru a neznát bratry Barryovy?"

"Jsme tady noví. Zrovna jsme přijeli."

"Odkud?" zeptal se Larry nebo možná Gary.

"Z daleka."

"Pro koho děláte?" zeptal se ho Gary nebo možná Larry.

"Nikdy bychom se nesnížili k tomu, abychom pro někoho pracovali," odpověděla Princezna chladně.

"Oukej, oukej. Tak jsem se splet," řekl ten, kdo zrovna mluvil. Vyměnil si se svými bratry pohled a kývnutí. Pak se obrátil ke Kedrigernovi a řekl: "Podívejte se, mistře, opravdu rád bych se podíval, jak mluví, zatímco vy pijete. Mohl byste to pro nás udělat? Jako laskavost?"

"Nic na tom není. Ale dvojitou čokoládovou ovomaltinu už jsem vypil."

Harry luskl prsty a Gary - nebo možná Larry - dal Kedrigernovi kousek zeleného papíru s obrázky a nápisy. "Tak si dejte ještě jednu, příteli. Na můj účet," řekl Harry.

"Děkuji," řekl Kedrigern a vstal.

"A dejte si ještě jeden burger. Jsou báječné," volal za ním Harry.

Řada k přepážce byla dlouhá. Zelený papírek byla stodolarová bankovka, jak zjistil, když dostal zpátky drobné. Když se vrátil ke stolku, nikdo tam nebyl.

Kedrigern měl pocit, jako by do něj uhodil blesk. Teprve teď si uvědomil plný rozsah své bláhovosti. Harry, Larry a Gary Barryovi byli lupiči, úlisní podvodníci, kteří využili jeho důvěřivé povahy a nevinné dobroty, aby unesli Princeznu. Co to vlastně znamená 'hledač talentů'? Co s Princeznou zamýšlejí? Jak by je mohl nalézt? A s tou trochou magie, která mu zůstala - jak si s nimi poradí, až je nalezne?

Posadil se ke stolku a zabořil si obličej do dlaní, proklínaje svou vlastní hloupost. Jeho rozum ho opustil spolu s jeho magií. Možná měl raději zůstat a pustit se do křížku s tou prokletou mlhou. Ale to by byla sebevražda. Princezna neměla šanci.

Všechno teď záleželo na jeho moci. To byl první krok. Pokud se mu podaří obnovit svou magii v plné síle, mohl by zachránit Princeznu, vrátit se a zachránit ostatní. Znovu zívá a unaveně se protáhl. Cítil, že je na konci svých sil.

Druhá porce jídla ho trochu povzbudila a znovu začal uvažovat. Věděl přesně, co teď potřebuje, a musel jen zjistit, kde sehnat potřebné ingredience.

Štíhlá černá dívka ve stejných šatech, jaké nosila Ronni a ostatní obsluhující děvečky, začala utírat nejbližší stůl.

Všimla si Kedrigerna, usmála se a řekla: "Dobrou chuť, brouku."

Očividně to bylo něco jako místní pozdrav. Kedrigern pozvedl ruku a odpověděl: "Dobrou chuť, mé dítě. Můžeš mi říct, kde bych tu mohl koupit léčivé byliny?"

Přestala utírat stůl, naklonila hlavu na stranu a chvíli na něj civěla. "Co že to chcete?" zeptala se.

"Léčivé byliny. Rostliny. Rulík, oměj, blín, tymián..."

"Tymián? Co se dává do nádivek?"

"I tak se dá použít."

"Všechno můžete nakoupit v supermarketu. Je v nákupním centru. Můžete ho vidět z okna."

Kedrigern sledoval směr, kterým ukazoval její prst a uviděl hojně osvětlenou věž. "Nezdá se, že by to bylo daleko," řekl.

Dívka se na něj vyděšeně podívala a zeptala se: "Máte snad nějaké potíže? Cítíte se v pořádku, brouku?"

"Je mi skvěle, mé dítě. Děkuji ti."

Kedrigern vstal a vyrazil k východu. Když došel ke skleněným dveřím, zahlédl v nich svůj obraz a vydal tichý zděšený výkřik. Vyčerpání jeho magie a velká vzdálenost od jejích přirozených zdrojů způsobila, že na něho začal doléhat čas. Kedrigernovi bylo sto šedesát šest let plus minus nějaký ten rok; nikdy je nijak zvlášť pečlivě nepočítal. Na čaroděje to nebyl žádný věk. Život čarodějů se měřil na staletí a ne na desetiletí. Jenže stošestadesátiletý čaroděj bez magie, to bylo něco jiného. Byl teď jen velice starý muž a brzy se mohlo stát, že podle toho bude vypadat a cítit se. Princezna o tom něco říkala, když šli přes Pustinu... nebo to bylo na cestě k... jak se ten chlápek jmenoval?

Vlasy mu zbělely a paměť selhávala; Kedrigern si uvědomil, že to nemůže trvat dlouho a bude z něj roztřesený stařec, který nemůže být užitečný Princezně ani nikomu jinému. Musí jednat rychle.

Pohled na supermarket ho povzbudil. Na takovém místě se určitě bez magie neobejdou. Po chvíli se mu podařilo objevit cestu k bylinám a našel jich tam plné police a stojany - všechny ve sklenicích nebo maličkých pytlících, všechny vysušené a rozdrcené a pro jeho účely pravděpodobně naprosto bezcenné. Neměly žádnou auru. Byly suché a mrtvé jako popel. Smutně vybral základní ingredience na jednoduché podpurné kouzlo, zaplatil za ně drobnými z Larryho stodolarové bankovky a vyšel rychle ven.

Pod pouliční svítilnou ve vzdáleném rohu parkoviště smíchal byliny, směs spolkl a čekal, až začne působit. Cítil se jako člověk, který umíral žízni a dostal jedinou kapku vody. Oslabené byliny - i kdyby jich snědl celé vědro - mu byly schopny poskytnout sotva pár dní navíc. Nedokázaly mu vrátit ani magii, ani tělesnou sílu.

Odhodil bezcenné skleničky a zamířil do tenného lesa za parkovištěm. Tu noc spal pod stromem, zamotaný ve svém cestovním plášti. Probudilo ho hlasité vrnění Rospaxe, který se mu schoulil pod bradou. Dobrá nálada kotěte nebyla nakažlivá. Kedrigern se ještě ani pořádně neprobudil a už na něj dolehla celá bezvýchodnost jeho zoufalé situace. Navíc se ztratil a dostal hlad.

Putoval celý den a stejně tak příští, s Rospaxem po boku. Kotě si dokázalo najít potravu i vodu. Kedrigern s ním sdílel vodu, ale už ne polní myši a hraboše. Byl stále slabší a hladovější a také zoufalejší.

Kráčel pořád dál, nevšímaje si okolí, ani toho, proč a jak se tam dostal. Zrak mu začínal slábnout a všechno viděl rozmazaně. Ruce se mu chvěly a nohy ho sotva nesly. Nakonec, když už nemohl dál, uleh pod keř a upadl do komatu. Měl podivné sny, ze kterých se probudil na úzké posteli ve stroze zařízené místnosti. Neměl nejmenší představu o tom, kde je, nebo jestli je ještě živý, nebo už po smrti. Cítil se velice slabý, ale mysl měl čistou.

Jak tak ležel a hleděl do stropu, někdo vešel. Kedrigern pootočil hlavu a uviděl mnicha, který nesl v náruči Rospaxe. Zavřel oči a vzdal se vši naděje. To byl tedy konec. Dostali ho mniši, úhlavní nepřátelé čarodějů, a bezpochyby se ho chystali upálit.

"Výrušil jsem vás? Myslel jsem, že byste třeba rád viděl svoje kotě. Dovedlo nás k vám."

To bylo od mnicha kruté, že si tak pohrával se svou bezmocnou obětí. Kedrigern otevřel oči. Mnich se usmál a položil Rospaxe ke Kedrigernovi. Kotě okamžitě začalo příst.

"Je rádo, že se cítíte lépe. Mohu vám něco přinést? Musíte mít velký hlad," řekl mnich.

To byla nečekaná nabídka. Možná, že jsou mniši v této době jiní. "Nejedl jsem celé dny. Zabloudil jsem," řekl Kedrigern slabě.

"Mysleli jsme si to. Nebyl jste daleko od dálnice, ale v těch lesích jeden snadno ztratí cestu."

"Ztratil jsem cestu. Ztratil jsem... všechno."

"Možná, že vám budeme umět pomoci. Nejprve musíte získat zpět svou sílu. Přinesu vám polévku."

Takhle se nemluví s mužem, kterého se chystají odvléci na hranici. Kedrigernova naděje opět vzplála. Možná, že se mu alespoň podaří odejít pokojně. Ale tím nikomu nepomůže. Co bude s Princeznou? Podíval se smutně na Rospaxe a podrbal ho pod bradou.

"Alespoň jeden z nás je šťastný," řekl pochmurně.

Mnich vstoupil a nesl táč, na kterém stála kouřící mísa a taliř se dvěma krajíci chleba namazaného máslem. Polévka voněla velice příjemně a chutnala ještě lépe, než voněla, a chléb byl skoro tak dobrý jako ten, který pekl Spot.

Kedrigern dojedl polévku a požádal o druhou misku, kterou také dojedl.

"Jsem rád, že vám chutná. Je to specialita bratra Jiřího. Myslím, že tu chuť a vůni má hlavně díky kerblíku. Na chuť a vůni jsou bylinky nejlepší, že?"

"To jistě. Ale těžko se shánějí."

"Svatá pravda. Právě proto si pěstujeme vlastní."

"Vy je pěstujete?" zeptal se Kedrigern. Pozvedl se na lokti a dychtivě se zadíval na mnicha.

"Ano. Naše zahrada má velkou tradici, skoro jako ty v evropských klášterech před staletími. Na pěstování vína a zeleniny používáme nejnovější zemědělské technologie, ale zahrádku s bylinami, které si pěstujeme jen pro své vlastní použití, vedeme ve velice tradičním stylu."

"Zajímalo by mě..."

"Ano?"

"Vždycky jsem věřil léčivé moci bylin. Kdybych vám dal seznam několika bylin, mohl byste... mi je přinést?" požádal Kedrigern.

"Ale samozřejmě! Sám je pravidelně užívám na trávení. A připadá mi, že šalvěj pomáhá mé paměti."

"Právě šalvěj bych potřeboval. A také ještě několik jiných."

"Opatřím vám je dnes odpoledne. Jsem rád, že se vám ulevilo!" řekl mnich.

"Je mi každou minutou lépe," odpověděl Kedrigern. Jeho hlas teď zněl trochu silněji a na tvářích se mu objevily stopy barvy.

Kedrigern dostal štědrá dávku bylin a ke konci týdne už byl zase ve své kůži. Bratr Alfréd, který o něj pečoval, stěží věřil svým očím.

"Vždyť vy vypadáte, jako byste omládl o celá desetiletí, můj drahý Kedrigerne!" prohlásil, když se jednoho večera setkali na dvorku. "Když jste sem přišel, měl jste bílé vlasy, zakalené oči a byl jste vyhublý až na kost - připadalo mi, jako byste byl nejímí sto let starý. A teď na vás sotva najdu bílý vlas. Jste plný energie a skoro by se dalo říct, že jste robustní postavy."

"To všechno je díky dobrému jídlu a odpočinku. A dostatku čerstvých bylin."

"Úžasné. Prostě úžasné. Jako byste každým dnem mládl."

"A taky sílil," řekl Kedrigern srdečně. "Je tu skvělé klima. Hodně slunečního světla."

"Jste silnější," podivil se bratr Alfréd. "Stěží tomu dokážu uvěřit."

"Myslím, že se mi má stará síla vrátila. Ještě pár dní a budu připraven."

"Připraven?"

"Připraven odejít. Řekněte mi, bratře Alfréde, slyšel jste někdy o bratřích Barryových? Říkají si 'hledači talentů'."

"To jméno je mi neznámé. 'Hledač talentů', to zní jako něco ve spojení se zábavním průmyslem. Bratr Donald by vám o tom mohl povědět víc. Než se k nám připojí, dělal do zábavy."

Tak se Kedrigern vydal hledat bratra Donalda a našel ho v knihovně. Byl to mohutný mladý muž se zářivě bílými zuby, sebejistý a příjemný. Bratry Barryovy zřejmě znal a náhlá změna výrazu jeho tváře při vyslovení toho jména nasvědčovala, že se nejedná o nikterak srdečnou známost.

"Úplně mě zlikvidovali, pane Kedrigerne," řekl hořce. "Nechali mne podepsat tu prašivou smlouvu a připravili mě tak o všechny peníze."

"Nevíte, kde bych je mohl najít?"

"Jejich adresu nezapomenu nikdy. Ale být vámi, raději bych se jim vyhnul."

"Ujist'uji vás, bratře Donalde, že omezím svůj styk s nimi jen na to nejnnutnější. Jen bych rád někoho našel."

"Pravděpodobně vám budou lhát."

"Na to jsem připraven. Jen mi řekněte, kdo to ti 'hledači talentů' vlastně jsou. Nikdy dřív jsem o žádném neslyšel."

"Mám chuť říct, že 'prokletí podvodníci', ale to by bylo nespravedlivé. Pravděpodobně nejsou všichni jako Barryové. Jsou něco jako manažeři, kteří vyhledávají talentované amatéry a uvádějí je do světa byznysu. Když jsou dobří, dostanou je do 'Show Jerryho Fagina' nebo 'Dobrý den, Ameriko', kde je uvidí miliony lidí."

"A když nejsou dobří?"

"Pak je nechají bez prostředků na mezistátní, s dolarem osmdesát sedm v kapse," řekl bratr Donald hořce. "Když se to stalo mně, prohlédl jsem, a tak bych jim snad měl být i vděčný. Ale byla to velice nepříjemná zkušenost."

"To věřím. A skutečně mají tu moc udělat z někoho hvězdu?"

Bratr Donald se tiše zasmál a zavrtěl hlavou. "Jen ty sám se můžeš stát hvězdou, bratře Kedrigerne. Nikdo jiný to za tebe udělat nemůže. Je to záležitost vrozeného talentu a snahy dosáhnout... hvězdné kvality. Neříkám, že pomoc jiných nemůže být užitečná, ale hvězdou se člověk nestává bez vlastního přičinění."

"Stane se hvězdou mnoho lidí?" zeptal se Kedrigern fascinovaně.

"Velice málo. Hvězdná kvalita je příliš vzácný dar."

Kedrigern přikývl. "Tak je to možná lepší."

Příštích několik dní strávil střídavě na zahradě mezi bylinami a v kuchyni, kde si připravoval potřebné směsi.

Extrahoval, rozmělnoval a drtil čerstvé byliny, takže se jejich moc mohla smísit a vzájemně znásobovat. Některé rozmělnoval na prášek a míchal je s vínem, jiné vymáčkával do medu a připravoval tak lektvary příjemné chuti. Pokaždé nad nimi proslovil formule moci a pečlivě vykonal patřičná gesta. Cítil, že se magie v jeho krvi obnovuje, a překypoval dychtivostí vypořádat se s bratry Barryovými a zachránit Princeznu.

Bratr Donald mu dal jejich adresu. Kedrigern brzy zjistil, že opat Martin cestuje každý druhý čtvrtek do města. Proto když nadešel večer před tímto dnem, zašel za opatem, poděkoval mu za laskavost a péči, kterou ho jeho klášter zahrnul, a požádal ho, aby ho vzal nazítří s sebou do města.

"Jsem rád, že jsem vám mohl pomoci, pane Kedrigerne," řekl opat s úsměvem na tváři. "Musím říct, že jste se spravil skoro zázračně. Vypadáte jako vnuk - ne, pravnuke - muže, kterého jsme sem dopravili před několika týdny."

"Bratr Alfréd mne zahrnul svou péčí."

"Slyšel jsem, že jste sám napomohl svému zotavení bylinami z naší zahrady."

"Ano, opate Martine. Nechal jsem bratru Alfrédovi recepty. Možná, že se ukáží pro dobro vaší malé společnosti užitečné. Je to to nejmenší, čím se vám mohu odměnit za vaši laskavost."

Kedrigern se toho večera se všemi rozloučil, až na jednoho. Bratra Alfréda vyhledal až následující ráno a daroval mu Rospaxe.

"Pane Kedrigerne, to je od vás opravdu moc hezké! Už od klukovských let jsem si přál mít bílé kotě," řekl bratr Alfréd pohnutě.

"Má vás rád. Slyšíte, jak přede?"

"Stali se z nás přátelé, z Rospaxe a mne. Ale musí pro vás hodně znamenat. Nebýt jeho, nikdy bychom vás nenašli."

"Možná, že vám pomůže najít i jiné. Je mu lépe tady než tam, odkud přichází, bratře Alfréde. Prosím, přijměte ho."

"Ach, jistě, pane Kedrigerne. Přijmu ho velice rád. Řekněte mi - je na myši? Dobrého myšilova bychom potřebovali."

"Pokud Rospax uvidí myš, rozdrtí ji jedinou ranou. Tomu můžete věřit," řekl Kedrigern přesvědčeně. Odjel spolu s opatem Martinem a bratrem Danielelem krátce po osmé v jednom z vozů, které ho svým hlukem vydělily hned po příchodu sem. Tento však nebyl pestře zbarvený. Byl černý. Kedrigern obezřetně vstoupil dovnitř a posadil se na měkké sedadlo. Cítil se mnohem lépe. Podle toho, co se dozvěděl v klášteře, byla v tomto světě magie významnou silou, skoro stejně důležitou jako v jeho vlastním. Z nějakého důvodu ji lidé nazývali 'technologii', ale to čaroděje neoklamalo. Magie je magie, ať už se nazývá, jak chce. Cesta pokračovala a kolem nich přibývalo stále více a více vozů. Bratr Daniel byl očividně na pokraji sil. Měl pevně zaťaté zuby a na čele se mu perlil pot. Opat Martin seděl vedle něj s očima zavřenýma a horečnatě se modlil. Byl velice bledý. Spotřeba magie, pomyslel si Kedrigern, musí být obrovská. Byl rád, že ho nepožádali o pomoc. Asi po hodině cesty s mnoha zastávkami a rozjezdy dorazil vůz konečně na místo. Bratr Daniel si zhluboka oddechl a obrátil oči v sloup jako raněný muž. Opat Martin se přestal modlit a usmál se na Kedrigerna. "Tady je to místo, kam jste si přál zavést, pane Kedrigerne. Máme to po cestě a tak jsme vás dovezli až ke dveřím," řekl. "Děkuji vám. Jste ke mně opravdu moc laskaví." "To nestojí za řeč. Řekněte mi, pane Kedrigerne, máte dost peněz?" "Peněz? Ach, vy myslíte ty zelené papíry! Ano, vlastně - vůbec je nepotřebuji. Tady, vezměte si je," řekl Kedrigern a sáhl do haleny. "Jste si tím jistý? Je to víc než osmdesát dolarů." "Opravdu, opate Martine, já je potřebovat nebudu." "Ach tak. Dostanete nějaké od těch gentlemanů." Kedrigern se široce usmál a řekl: "Tak nějak." Ted', když se mu vrátila jeho dřívější moc, vystoupil Kedrigern do patnáctého poschodí s plnou sebedůvěrou. Létaující skříň, kterou k tomu použil, byla určitým zlepšením proti dračím zámům, ale výhled nestál za nic. Zdálo se, že oproti Fingardovi byla určena výhradně jen k pohybu vzhůru. Když dosáhl patnáctého poschodí, rozluštil rychle číselný systém označování dveří a vyhledal číslo 1522, kde velká písmena hlásala: 'Bratři Barryovi, Hledači talentů: Do zítřka z vás uděláme hvězdy.' Přistoupil ke dveřím, ale pak zastavil a pousmál se nad myšlenkou, která ho právě napadla. Mávl rukou a zmizelo všechno kromě jména bratří Barryů. Další mávnutí a objevila se slova: 'Hanební zlotřilí darebáci'. Jen na okamžik postál, aby vychutnal své dílo a pak vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře. Zpoza stolu na něj hleděla hezká mladá dáma v zářivě růžových šatech, pevně přiléhajících k jejímu půvabnému snědému tělu. Její vlasy byly změtí jahodově červených loken; její velké oči byly fialové; její nos byl dokonale tvarován a rty měla rudé jako koraly. Usmála se na čaroděje těmi nejzářivějšími bílými zuby, jaké Kedrigern v tomto světě zubní dokonalosti viděl. "Dobré ráno," řekla něžným, procitěným hlasem. "Jsou bratři Barryové v kanceláři?" zeptal se Kedrigern. "Ano pane, jsou. Čekají na vás. Jste z UTM ohledně smlouvy na Princeznu Žabce, že ano?" "Přišel jsem ohledně Princezny, mé dítě, ano." "Pak můžete jít rovnou dovnitř. Máme dneska hezky, že?" vydechla sladce. "Myslím, že se to ještě zlepší," odpověděl Kedrigern a zářivě se usmál. Zapečetil za sebou dveře zaklínadlem a pohlédl do lesklých tváří bratrů Barryových, sedících za velkým stolem z lesklého kovu a skleněnou deskou. Na stole stála zlatá klec a v kleci seděla Princezna. "Keddie, ty jsi přece jen přišel!" zvolala. "Ano, má drahá. Ted' už je všechno v pořádku," řekl. Přistoupil ke stolu, vzal klec a otevřel ji. Vyskočila mu na rameno. "Zacházeli s tebou řádně, má drahá?" "Hej! Hej! Co to má znamenat?" tázali se bratři Barryové. "Byli velice nepříjemní, Keddie. Vyhrožovali mi," stěžovala si Princezna. "Vyhrožovali ti?" "Vy nejste právník od UTM," řekl jeden z bratrů Barryů. "To je ten pobuda z bistra!" "Jsem to já, Kedrigern z Hor tichého hromu," oznámil čaroděj. "Byl venku na sluníčku." "A spravil se." "Narostly mu nové vlasy!" "Zacházeli jste špatně s Princeznou. Vyhrožovali jste jí," řekl čaroděj. "Řekli mi, že mě dají sežrat hadovi, když nebudu zpívat, Keddie. Dali mne na stůl se spoustou zářících světél kolem a lidé křičeli a já musela zpívat," pokračovala Princezna se vzrůstajícím rozhořčením. "Podívej se, člověče, než začneš dělat potíže, uvědom si jednu věc," řekl bratr Barry, zvedl se a zamával svou zelenou hůlkou. Na jednom konci zářila a vydávala jemný kouř, ale přítomnost magie Kedrigern necítil. "Tys nám tu žábu prodal. Dal jsem ti za ni sto babek a mám na to svědky." "To je pravda. Viděli jsme, jak ti ty prachy dával," řekl druhý Barry. "Prostě jsi je vzal a šel jsi pryč. Pak už jsme tě neviděli," dodal třetí. "Říkají mi 'Princezna Žabec'. Chtěli mě prodat spoustě chlápků, abych u nich zpívala cizincům, a říkali lidem, aby mi kupovali odporné jídlo." "Zlato, v tom se pleteš. Nikdy jsme tě prodat nechtěli. Připravovali jsme pro tebe parádní smlouvu - tvou vlastní show 'Hodina Princezny Žabce'. Uděláme z tebe hvězdu," řekl první Barry. "Nikdy z nikoho žádnou hvězdu neuděláte," řekl Kedrigern opovržlivě. "Nedokážete ani někoho proměnit v hromadu kamení."

"Poslyš, člověče -"

"Počkej chvíli, počkej chvíli," přerušil ho druhý Barry. "Proč bychom si měli kazit náladu. Můžeme si přece dovolit být štědrí." Obrátil se na Kedrigerna, usmál se zářivým úsměvem a pokračoval: "Víme, co vás trápí a můžeme to dát do pořádku. Řekneme Sue Anne, aby napsala malou smlouvičku, jen tak, aby bylo zákonu učiněno zadost, a když ji podepíšeš, dostaneš dalších pět stovek. Bratři Barryové jsou vždy ochotní udělat něco navíc, aby byli všichni spokojeni."

"Nevěř jim ani slovo, Keddie. Jsou to hrozní chlapi," zašeptala Princezna.

"Nedáme tomu pobudovi nic. Všechno, co pro něj uděláme, je, že ho vyhodíme a ujistíme se, že už sem nepoleze," řekl největší z bratrů. Ostatní dva chvíli uvažovali a pak se zvedli ze svých židlí. "Jo, to je lepší nápad," řekl jeden. "Jenom dávejte pozor na tu žabu."

"Takže teď vyhrožujete i mně," řekl Kedrigern.

Velký bratr se ostře zasmál. "To nejsou žádné hrozby, člověče. My to hned splníme."

Kedrigern rozpráhl ruce, mávl jimi v patřičném gestu a zamumlal slova zaklínadla. Lesklí bratři Barryové zmizeli. Místo nich se na tlustém koberci objevily tři lesklé a zuřivě syčící užovky.

"Zmizte," řekl Kedrigern a zlověstně zvedl nohu.

Užovky se poplašeně odplazily do nejzazšího kouta, kde se schoulily na jednu hromadu. Čaroděj si opřel ruce v bok a s uspokojením si je prohlédl.

"Díky, Keddie. Přesně tohle si zasloužili," řekla Princezna.

"Bylo mi potěšením, má drahá. Je mi líto, že jsi musela čekat tak dlouho. Bylo to zlé?"

"Bylo to nepříjemné. Ale věděla jsem, že mne v tom nenecháš."

"Přišel jsem hned, jak to bylo možné."

"Vypadáš opravdu skvěle, Keddie. Když jsem tě viděla naposledy, vypadalo to, jako bys mi stárnul před očima, ale teď vypadáš mladší než kdykoliv předtím. A tvá magie funguje báječně!" řekla Princezna nadšeně.

"Vdělám za to bylinám. Na byliny se můžeš spolehnout vždycky - pokud jsou to svěží a čerstvé byliny, vypěstované tradičním způsobem. Naštěstí jsem objevil celou zahradu bylin s velkým magickým potenciálem. Budovali ji po staletí. Ještě nikdy jsem se necítil tak silný, má drahá. Myslím, že se teď mohu postavit té zatracené mlze."

"Jsi si tím docela jistý?"

"S magií si člověk nikdy nemůže být jistý. Ale cítím se dost silný. Zkusím se vrátit a pustit se do toho vším, co umím."

"Jak myslíš, Keddie," řekla Princezna pochybovačně. Pak vykřikla: "Kde je Rospax? Nemůžeme ho nechat v tak hrozném světě!"

"Našel jsem pro něj dobrý domov. Je mezi lidmi, kteří ho mají rádi a budou s ním dobře zacházet. Myslím, že tam bude šťastný. Když jsem odcházel, hlasitě předl."

"Co když se promění zpět na Rospaxe a bude chtít zabít lidi?"

"K tomu nedojde, má drahá. Byl vystaven příliš velkému množství magie v příliš krátkém čase a jeho současná podoba už mu zůstane navždy."

"A co já?" zeptala se Princezna poplašeně.

"Tvoje situace je docela odlišná. Ty jsi byla pod vlivem magie dost dlouho a navíc jsi pár kouzel vykonala sama. Jsi mnohem odolnější. A myslím, že budu schopen tě ochránit."

"Keddie, vraťme se domů teď hned. Když budeme otálet, ztratím všechnu odvahu."

"Skoč si do kapuce a drž se pevně, má drahá."

Hned jak se Princezna usadila, položil Kedrigern prsty obou rukou na svůj medailon a odříkal únikové kouzlo, tentokrát pozpátku. Najednou ucítil zavíření vzduchu, pak se ozvalo zahřmění, které otráslo zemí, a nakonec zavládlo ticho.

Ucítil, že něco hebkého něžně hladí jeho čelo a tváře. Ruka. Ženská ruka. Otevřel oči a pohlédl do té nejpůsobnější tváře, jakou kdy viděl, tváře, která mu poslední dlouhé měsíce tolik scházela.

"Princezno!" zvolal.

"Ach, Keddie! Už jsem zase v pořádku! Mohu mluvit a cítím se lépe než kdykoliv jindy!" řekla a sklonila se nad ním, aby ho políbila.

"Vypadáš lépe, než kdykoliv jindy," řekl a přitiskl si ji k sobě, dychtivě jí oplácej polibek.

"A jak se cítíš ty, Keddie? Nějaký čas jsi byl v bezvědomí. Začínala jsem si dělat starosti."

"Jsem v pořádku, má drahá. Trochu unavený, ale to je všechno. Příliš mnoho magie ve velmi krátkém čase," řekl a znovu ji objal. Po krátké odmlce se zeptal: "Má drahá, necítíš něco na svých zádech?"

"Ne. Ano. Nebolí to, Keddie, ale mám pocit, jako bych tam něco měla."

"Něco tam opravdu máš. Vypadá to, že ti narostla křídla. Jsou to velice hezká malá křídla," ujistil ji rychle. "Jemná. Duhová. Opravdu roztomilá, vážně. Jsou trochu jako Anlorelina."

"Křídla?!"

"Křídla. Fungují?"

"Vůbec jsem netušila, že je mám, Keddie."

"Vlétli jsme asi rovnou do mlhy a úplně jsme ji tím roztržili. Stalo se jistě mnoho zvláštních věcí a tohle je jedna z nich. Magie se rozprskla do všech směrů. Tak jsi zřejmě získala zpět svou podobu a křídla k tomu. Proč je nevyzkoušíš?"

"Nevím, jak na to."

"Soustřed' se."

Princezna vstala, zatřásla své něžné pěstičky, zamračila se, zavřela křečovitě oči, stiskla rty a soustředila se. Křídla se pohnula, pak zamávala a rozvířila se v pravidelném elegantním pohybu. Princezna se odlepila od země. Kedrigern ji se

zájmem pozoroval, zatímco její nohy visely přímo nad jeho hlavou.

"Možná bys raději neměla létat příliš vysoko, dokud nezískáš trochu víc praxe, má drahá," navrhl jí starostlivě.

Otevřela oči, překvapeně vykřikla a trochu poklesla, ale hned zase získala rovnováhu a vzlétla výš. Vypadalo to, že je ve vzduchu jako doma.

"Keddie, to je báječné!" prohlásila. "Jaké nádherné překvapení - je to mnohem hezčí než být ropuchou!"

Vzlétla ještě výš. Nahnula se dopředu a uvolnila se, jako by ve vzduchu odpočívala.

"Neunavuj se, má drahá."

"Není to vůbec namáhavé. Je to snazší než chodit," volala na něj. "Keddie, to je legrace!"

"Nevidíš někde ostatní?"

Vzlétla ještě výš a pak se zastavila ve vzduchu a rozhlédla se na všechny strany. Náhle vzrušeně vykřikla: "Keddie, tábor! Vůz! Jsou tamhle na kopci! Pojďme!"

< Jedenáct >

Výprava je u konce

Kedrigern se zvedl, zrovna když Princezna přistála na zemi, velice nadšená svým prvním vzdušným výletem. Scéna, která se jim po chvíli naskytla, však poskytovala velice málo důvodů k nadšení. Instinktivně uchopili jeden druhého za ruku, když kráčeli pustinou, která zůstala po magické mlze.

Laloreein vůz byl rozmáčký na placku, jako by na něj šlápla noha nějakého obra. Poblíž něj se na slunci bělel vůz kuchaře. Proměnil se v alabastr: jídlo, hrnce, pánve, všechno bylo z alabastru.

Zaslechli tiché odfrknutí, rychle se obrátili a uviděli tři koně, kteří si je zvědavě prohlíželi. I koně se změnili. Jednomu narostl dlouhý modrý chobot, kterým vybíral z trosek kousky jídla a cpal si je do úst. Tělo měl vzorované divokou kombinací zelených a žlutých kostek. Druhý se podobal noční můře: byl leskle černý, s očima rudýma jako žhavé uhlíky, stříbrnými kopyty a šroubovitě stočeným stříbrným rohem, který mu vyrůstal na délku lidské paže z čela. Třetí kůň byl průhledný. Při chůzi vydával tetelivý třpyt a občas - například, když procházel před alabastrovým vozem - zmizel úplně.

"Aspoň nebudeme muset pěšky," poznamenal Kedrigern.

"Ten velký černý bude báječný oř pro tebe. Je to nejlepší čarodějnický kůň, jakého jsem kdy viděla," řekla Princezna obdivně.

"Je to opravdu impozantní zvíře," připustil čaroděj, pohladil černého koně po nozdrách a změřil očima délku jeho rohu.

"Vždycky jsem nerad jezdil na čemkoliv, co mělo rohy. Nemohu zapomenout na ubohého krále Yunariana."

"Nepamatuji se, že by ses o něm kdy zmiňoval."

"Yunarian měl hezké malé království daleko na západě. Slušný chlap, ale trochu moc dal na okázalé pózy. Vždycky chtěl udělat dojem na sousedy. Tak si usmyslil, že si opatří jízdní oddíl složený z ozbrojených jezdců na jednorožcích. Za nákup zvířat a žold nejlepším jezdcům utratil menší jmění. Když měl všechno pohromadě, sezval rytíře ze sousedních království, aby se přišli podívat na jeho báječnou jednorožčí jízdu. Museli vypadat úchvatně... vlající hřívy, rohy zářící na slunci, štědrě zdobená sedla..." Kedrigern se odmlčel, pak se obrátil k Princezně a řekl: "Zajímalo by mne, jestli najdeme nějaká sedla. Máme před sebou ještě dlouhou cestu."

"Keddie, jak to bylo s tím Yunarianem?"

"Ach ano. Nacvičil s nimi přehlídku po vzoru východních potentátů. Nacvičovali ji celé týdny. Muselo to být velice efektní, řekl bych. Jenže nikdo si neuvědomil, že když se takový jednorožec rozruší, dokáže se rozběhnout a zastavit se mnohem rychleji než kterýkoliv tvor na zemi. A se všemi těmi trubkami, vlajkami a davy byli toho dne jednorožci velice rozrušení." Kedrigern zavrtěl hlavou. "Jeho jezdci skončili napíchnutí jako brouci na špendlíku, do posledního muže. Pro ubohého Yunariana to byla hrozná ostuda. A co hůře, jeho sousedé využili situace, napadli jeho království a rozdělili si ho mezi sebou."

"Když s ním nebudeš prudce zastavovat, nemělo by se nic zlého přihodit," řekla Princezna.

"Ano. A vynasnažím se, abych ho ničím nerozrušil. Kterého si vybereš ty, má drahá?"

"Toho průhledného. Hodí se k mým křídům."

Kedrigern prohrábl trosky a našel v nich provaz, kterým koně uvázal. Další průzkum ho odměnil sedly a uzdami. Po ostatních členech výpravy však nenašel ani stopy, snad kromě podivně tvarovaných nádob, které ležely u ohně. Připomínaly džbány nebo hrnce, a když se přidržely pod správným úhlem, vzbuzovala každá z nich dojem lidské tváře.

"Tahle protáhlá a vyzáblá silně připomíná Smeaka," řekla Princezna a opatrně nádobu postavila na zem.

"Ta baňatá se zase podobá Maheenovi. Nerozeznávám sice dobře rysy té malé, ale řekl bych skoro jistě, že je to Ponttry," řekl Kedrigern.

Chvilí se dívali na tři džbány stojící na zemi a tiše přemýšleli. Nakonec se Princezna zeptala: "Dokážeš je proměnit zpátky?"

"Neodvažuji se to vyzkoušet. Nikdo nedokáže říct, jaká magie tu vlastně působila." Čaroděj se rozpačitě usmál a zavrtěl hlavou. "Ať už měla ta mlha jakkoliv negativní účinky, nepostrádala ani smysl pro humor."

"Možná něco dokáže Arlebar. Já už sice jeho služby nepotřebuji, ale jeho dům máme po cestě."

"Máš pravdu, má drahá. Ale musíme doprovodit domů Laloree."

"A Krasavci jsi slíbil..." začala Princezna, ale náhle zmlkla. Podívala se na Kedrigerna a v očích se jí objevily slzy.

"Ach, Keddie, když na ně pomyslím... co se s nimi mohlo stát... a s Conradem."

Kedrigernův výraz náhle zpřisňel. "S Conradem si ještě něco musím vyříkat. Takhle vnucovat svou pozornost Laloree a postavit přede dveře Rospaxe, aby ho nikdo nemohl vyrušit! Takhle se k mé svěřenkyni beztestně chovat nebude, za to ti ručím!"

"Keddie, ona ho pozvala hned, jak jsi byl z doslechu."

"Vždyť nemohla mluvit."

"Mohla se usmívat, mrkat a dělat zamilované oči. Slova vůbec nebyla potřebná."

Kedrigern zamyšleně zabručel. "Jak se Conrad choval?"

"Jako zamilovaný klučina. A Krasavec prostě zalezl do rohu, kde trucoval. Bylo to všechno hrozně trapné."

"Možná bych si měl tedy promluvit spíš s Laloree."

"Jestli ji ještě vůbec kdy uvidíme," připomněla mu Princezna stísňeným hlasem.

"Určitě je všechny najdeme, má drahá. Bohužel se nedá říct, jako co budou vypadat. Jenom doufám, že je poznáme."

"Chudáčci," politovala je Princezna. "Byli tak nevinní, Keddie. Dokonce i Conrad, přes všechno to jeho hrubiánství."

Nechci ani pomyslet, že by z nich mohlo být něco podobného jako z těchto."

Kedrigern ji sevřel do náruči a chvíli se tak k sobě tiskli navzájem a mlčeli. "Udělám vše, co bude v mých silách, abych jim pomohl," řekl něžně. "A co v mých silách nebude, dokáže Arlebar. Je na světě o mnoho déle než já a má obrovskou moc."

"Ale vždyť ho ani neznáš, Keddie."

"To ne. Ale jsem si jist, že o mne slyšel. O nás obou. A čarodějové si vzájemně pomáhají. Jsme většinou dobromyslní, přes všechno, co si o nás lidé povídají."

"Ty jsi dobromyslný. Arlebar může být starý nelida."

"Fraigus a Bess by nás nikdy neposlali za nějakým starým nelidou, nemyslíš, drahá?"

"Memanesha ano."

"Ano, ale Memanisha vůbec neočekávala, že k Arlebarovi dojdeme. Pravděpodobně ho vůbec nezná. Myslím, že nám lhala už od začátku. Myslím, že uděláme lépe, když se o ní vůbec nebudeme zmiňovat. Tak už se netrap, má drahá."

Osedlám naše koně a poohlédneme se po ostatních."

Princezna nasedla na průhledného koně, Kedrigern na černého s rohem, stvoření s modrým chobotem vzali mezi sebe a vyrazili jižním směrem. Kraj byl převážně rovinatý s občasným údolíčkem nebo vrškem, který přerušoval jeho monotónní vzhled. Princezna podnikla na každém z vršků průzkumný let, na kterém získala povšechný přehled o topografii kraje před nimi. K večeru, při jedné takové rekognoskační výpravě vzrušeně vykřikla: "Keddie, před námi je nějaký muž!"

"Je to Conrad? A vidíš Laloree?"

"Není to Conrad. Conrad nosil hnědý plášť a tenhle muž má plášť zelený. Je sám," volala Princezna dolů.

Kedrigern vytáhl svůj medailon, vycválal na vršek a zastavil koně. Když se podíval přes Hledáček pravdivého vidění, uviděl osamělého muže, jak kráčí s hlavou smutně svěšenou napříč pustinou. Jeho tmavě zelený plášť byl lemován bíle. Nosil světle zelené kalhoty a těsně padnoucí bílé kožené boty. Jak ho tak čaroděj pozoroval, zastavil se a vzhledl, takže Kedrigern uviděl profil jeho obličeje. Byl krásný. A byl to opravdu Krasavec. Kedrigern zavolal jeho jméno, zamával divoce rukama a popohnal koně jeho směrem.

"Vypadáš skvěle, chlapče! Už jsi zase sám sebou. Co se tu stalo? Kde jsou ostatní?" přivítal ho čaroděj proudem slov, když seskočil z koně.

"Kde je Laloree? Je Laloree v pořádku? A vůbec, kdo jsi ty?" zeptala se Princezna, která přistála po Kedrigernově boku.

"Já jsem Krasavec," řekl mladík sytým, zvučným hlasem a hluboce se uklonil. Pak si odhrnul neposednou zlatou loknu ze svého krásného čela a pokračoval: "A ty, předpokládám, jsi Princezna."

"Jsem. Mlha tě také proměnila do původní podoby?"

"Samozřejmě, má paní."

"A máš křídla?"

"Běda, žádná křídla. Dokonce ani zrcadlo."

"Vypadáš báječně jako vždy, Krasavče," ujistil ho Kedrigern. "Co se vůbec stalo?"

"Nemám zdání," přiznal se Krasavec. "Poslední, co si pamatuji, bylo, že se vůz rozletěl na kusy. Probudil jsem se uprostřed noci tak, jak mě tu vidíte. Vůz byl v troskách a vedle něj stál jiný vůz, celý z alabastru. Připadalo mi, že nejbezpečnější bude utéct, a tak jsem utekl."

"A co ostatní? Co je s Laloree?"

"Běda, ubohá Laloree," řekl krásný princ a sklonil hlavu. Jeho dlouhé řasy poklesly a setřel si slzu, která se mu objevila v koutku oka. Napřáhl ruku. Seděla na ní malá ropucha.

"Laloree?" zeptal se Kedrigern zničeně.

"Ano, strýčku Keddie," odpověděla ropucha tenkým hláskem.

"Conrada mám v kapuci," dodal Krasavec.

Kedrigern se podíval na stvoření v princově dlani, povzdechl si a pokýval hlavou. "Hm, hm," řekl konečně. "A jéje. A jémine."

"Proměníš mne teď zpátky, že ano, strýčku Keddie? A Conrada taky?" zeptala se Laloree.

"Bojím se, že ne, drahé dítě. Nedá se říct, jaké magii jsi byla vystavena. Budu muset vyhledat Arlebarovu radu."

"Potom pospěš!" zavolal hlas z Krasavcovy kapuce.

Kedrigern v ní zalovil rukou a vytáhl ropuchu o něco větší, než byla ta na princově dlani. Měla tmavší barvu a byla očividně zuřivá. "Myslím, že bys měl jet raději se mnou, Conrade," řekl čaroděj. "A Laloree může cestovat s Princeznou."

"Rád bych se vykoupal. Není tu poblíž nějaká louže?" zeptal se Conrad. "V kapuci je moc sucho, víte?"

"Tamhle za tou skálou. Buď opatrný. Jsi jediný, kdo zná cestu k Arlebarovu domu."

Když Conrad odskákal, posadil se Krasavec na zem a skryl svou hlavu v dlaních. Princezna vzala Lalloree k louži, aby se také vykoukala, a když oba muži takto osaměli, řekl Kedrigern: "Raduj se, Krasavče. Tvá kletba je zlomena."
"Běda, dobrý čaroději, i já jsem zlomen... Můj život, láska a všechna má naděje a štěstí."
"Vždyť jsi zase krásný princ."
"Ale Lalloree - krásná Lalloree, Lalloree se sladkým hlasem, báječná Lalloree - je ropucha!"
Kedrigern položil princovi konejšivě ruku na rameno. "Neztrácej naději. Možná, že si Arlebar bude vědět rady."
Krasavec vzhledl a v jeho očích se zračila nekonečná bolest. "Vím, že tvé úmysly jsou laskavé, dobrý čaroději, ale nezapomínej, že mám své zkušenosti s kouzly tohoto druhu. Poznám, kdy jsem v přítomnosti nevratného zakletí."
Kedrigernova ruka poklesla. Na chvíli byl zticha a pak řekl: "Nevratné, říkáš? A jsi si tím jistý?"
"Naprosto," řekl Krasavec hlasem překypujícím emocemi.
Kedrigern si k němu přisedl a objal ho kolem ramen. "Je to smutné, já vím, ale mohlo to dopadnout hůř. Jsi princ, na to nezapomínej. Máš svou zodpovědnost. Tvoje rodina už má pro tebe stejně s největší pravděpodobností připravenou manželku."
"Žádnou zodpovědnost nemám, mistře Kedrigerne."
"Že ne?"
"Byl jsem nejmladší z dvanácti synů. Nikdo by se nestaral, s kým se ožením. Mohl jsem činit, co se mi zlíbilo. Byl jsem všemi rozmazlován. Bylo to báječné."
"Ale tahle zkušenost tě přece změnila, Krasavče?"
"Jsem úplně jiný princ. Tys mne naučil úctě a slušnosti a Lalloree mne naučila, co je to pravá láska. Až se vrátím ke svému otci králi, dožiji svůj život strádáním a službou ostatním. Ach běda, vše je ztraceno! Marnost nad marností! Ach běda, běda, třikrát běda!"
Kedrigern vstal a potom řekl: "Dobře. Ale vzmuz se, když jsou ostatní kolem. Pořád zůstává naděje, že Arlebar něco vymyslí."
"Máš v toho muže velkou důvěru. Znáš ho dobře?"
"Nikdy v životě jsem ho neviděl, ale doporučili mi ho lidé, kterým věřím. Je velice starý a říká se, že je velký čaroděj. Možná, že nějaká naděje přece jen existuje," řekl čaroděj. Poplácal prince po rameni a pomohl mu na nohy. "Teď nasedni na koně a opustíme tohle místo. Žádné nebezpečí už nám nehrozí. Mlha to tu dokonale vyčistila."
"A co se stalo s mlhou?"
"Postaral jsem se o ni," odpověděl Kedrigern chladně. "Taky se mi podařilo najít nějaké koně. Ten s dlouhým modrým chobotem je tvůj."
Krasavec sebou trhl, když uviděl mnohobarevného chobotnatce, ale pak se podíval na ostatní a přijal ho bez jediné výhrady. Když se patřičně postarali o Lalloree a Conrada, vyjela malá družina na západ k Dračím horám.
Jak Kedrigern předpokládal, další nepříjemnosti způsobené magií už jim nehrozily. Pustina ztracených králů byla od ní vyčištěna nadobro a stopy jejího posledního boje, které pozorovali po cestě, jen zpestřovaly monotónnost krajiny. Pak přišel dlouhý čistý déšť, který potěšil zejména Lalloree a Conrada, jež v něm skotačili, cákali se a šplouchali při každé sebekratší zastávce. V době, kdy dosáhli úpatí hor, už za sebou mohli vidět první stopy zeleně. Pustina už nadále nebyla pustinou.
Kedrigern byl hrdý sám na sebe. Bylo těžké vyvarovat se trochy pýchy, když člověk jel na velkém černém oři se stříbrnými kopyty a ohnivými očima, a ačkoliv kolem nebyly žádné davy, které by se mu obdivovaly, seděl vzpřímeně, pláště elegantně odhrnutý, hlavu vztyčenou a jednu ruku aristokraticky opřenou v bok, zatímco druhou ledabyle svíral uzdu.
Pod Conradovým vedením jeli po spletité horské cestě. Tam, kde byla zvláště komplikovaná, podnikala Princezna krátké průzkumné lety. Z jednoho z nich se vrátila ve velkém spěchu, prudce oddychujíc vzrušením a obavou.
"Keddie... někdo je před námi... muž, myslím," vyrazila ze sebe, sotva se dotkla země.
"Je sám?"
"Ano. Má něco jako kopí... na konci zahnuté... a jeho kůň je kost a kůže."
"Ubohý chlapík, možná zabloudil. Pojedu napřed a podívám se, jestli nepotřebuje pomoc," řekl čaroděj. "Počkej tu s Krasavcem."
"A co já?" zeptal se Conrad.
"Ty tu raději počkej taky," odpověděl Kedrigern, vytáhl ho z kapuce a položil Krasavci do dlaně. "Nebudu tam dlouho."
"Buď opatrný, Keddie. To kopí... vypadalo nebezpečně."
"Všechna kopí jsou nebezpečná, má drahá. Neboj se, použiji ochranné kouzlo."
Kedrigern mávl na pozdrav a pobídl svého černého oře vpřed. Když projel zákrutem cesty, spatřil muže na koni, který na něj čekal uprostřed cesty.
Jeho kůň byl nezdravě bledý a hubený jako kostra. Jezdec byl oděný v černém a měl nasazenou kápi, která skrývala jeho obličej. V bledé ruce svíral kosu. Druhou ukazoval na Kedrigerna. Dutým, monotónním hlasem zvolal: "Přišel jsem si pro tebe, čaroději!"
"Počkej chvíli. Myslím, že to bude nějaký omyl," vykřikl Kedrigern a udělal rychlé sebeobrané kouzlo.
"Tvá magie na mě nepůsobí, čaroději."
"Kdo vlastně jsi?"
"Všichni lidé znají mé jméno, ačkoliv je neradi vyslovují," řekl cizinec a pozvedl kosu.
"A jéje. Nejsi Smrt, že ne?"
"Jsem. A tvůj čas už vypršel, čaroději," řekl bledý jezdec a pozvedl druhou rukou přesýpací hodiny. V horní polovině

byla sotva stopa písku. "Těšil ses z mnoha staletí moci. Teď půjdeš se mnou."
"O čem to mluvíš? Nežil jsem žádná staletí, je mi teprve sto šedesát šest. Možná sto šedesát sedm, ale ani o rok víc."
"Nesnaž se mě oklamat, Arlebare! Tvůj čas nadešel!" zahřměl Smrt a rozpráhl se kosou.
"Já nejsem Arlebar! Já jsem Kedrigern z Hor tichého hromu - našel jsi špatného čaroděje!"
Smrt sklonil kosu. "Opravdu?" zeptal se rozpačitě.
"Určitě. Měl by sis dávat víc pozor. Pořádně jsi mě vylekal."
"Je mi hrozně líto, mistře Kedrigerne. Opravdu."
"Měl bys mít trochu taktu. Takhle na někoho vyskočit a začít mu mávat kosou před obličejem... Skutečně, Smrti, to se nesluší."
"Ach, omlouvám se. Takovou chybu už jsem neudělal celá staletí. Prostě mě nenapadlo, že by se tu mohli vyskytovat dva čarodějové," bránil se Smrt.
Kedrigern však nebyl v smířlivé náladě. Neměl rád fušerství a ledabylost ve všech formách, ale obzvlášť tam, kde pro něj mohla mít osudové následky. "Je tady druhý čaroděj a je velice rozzlobený," řekl hněvivě.
"Ach, to je zahanbující," řekl Smrt. "Víš, dojel jsem k Arlebarovu domu - je to jen pár minut odsud - a on tam nebyl. Takže když jsem uviděl, že se semblíží čaroděj, předpokládal jsem přirozeně, že je to on."
"Mohl ses aspoň zeptat, než jsi začal mávat tou kosou."
"Přijmi prosím mou omluvu. Podle toho, co vím, jsi první opravdový čaroděj, který Arlebara navštívil za posledních šedesát let. Je to čirá shoda náhod, že ses ho rozhodl navštívit zrovna dnes."
Kedrigern zabručel. Výraz jeho tváře nezměkl a jen se ještě víc napřimil v sedle.
"Promineš mi to, mistře Kedrigerne, že ano?" naléhal Smrt.
"No..."
"A nikomu to neřekneš, že ne? Kdyby se to rozneslo... Moje práce je těžká už tak a kdyby lidé tušili, že nejsem neomylný... myslím, že víš, o čem mluvím."
"Myslím, že ano."
"Budu ti velice vděčný."
Kedrigern se lehce usmál: "Jak moc vděčný?"
"Udělám všechno, co si budeš přát - samozřejmě s výjimkou jedné věci."
"Samozřejmě. Stejně nestojím o to žít navěky. Chci si jen promluvit s Arlebarem, než si ho odvedeš."
"Na jak dlouho?"
"Deset minut by mohlo stačit."
Smrt pozvedl své přesýpací hodiny proti světlu a zkoumavě si je prohlédl. "Arlebarovi už deset minut nezbývá. Opravdu rád bych ti vyhověl, ale bojím se, že -"
"A čím je to chyba, že je tak pozdě?" zeptal se Kedrigern. "Kdo ho proměškal doma a zastavil nesprávného čaroděje? Urazil jsem celou tu dlouhou a obtížnou cestou a teď se nemám s Arlebarem setkat jen kvůli tvé bezmezné hloupé ledabylosti? Věř mi, Smrti," řekl a pozvedl varovně prst, "pokud nebudu mít možnost promluvit si s Arlebarem, každý čaroděj, mág a černokněžník, hostinský -"
"Dobře, deset minut," souhlasil Smrt. "Ale ani o sekundu víc."
"Deset minut od chvíle, kdy se vrátí domů. Nepřerušovaných deset minut."
"Souhlasím," řekl Smrt rychle.
"Dobře. A teď, jestliže mi ukážeš směr k Arlebarovu domu, vrátím se pro své přátele a setkáme se tam."

Kedrigerna to stálo všechnu jeho přesvědčovací schopnost a víc argumentů, než tušil, že zná, ale nakonec ostatní přiměl, aby ho následovali do Arlebarova domu. Pohled na bleďého jezdce s kosou čekajícího u vchodu znovu vzbudil jejich protesty, ale Smrt sám převzal iniciativu, představil se a všechny ujistil, že má co do činění výhradně s Arlebarem. Choval se vskutku vzorně a na jeho vyzvání nakonec všichni sesedli z koní a vydali se do zahrady, aby tam vyčkali mistrova příchodu.

Krasavec tiše vyklouzl a usadil se apaticky pod borovici v stinném koutě zahrady, zatímco Lalloree s Conradem odskákali přímo k fontáně. Jen Princezna a Kedrigern zůstali se Smrtí a posadili se na lavičku pod jabloní.

"Tak tohle je Princezna," řekl Smrt. "Jak jste krásná, má drahá dámo. Jak kouzelný pár jste vy dva."

"Někdy kouzelný, někdy zase zakletý," řekl Kedrigern a pokrčil rameny. "Takový už je život."

"Je to krásné být pro změnu mezi zdravými lidmi a nemuset poslouchat to věčné chroptění a sténání. Moji milí, nevěřili byste, s čím vším musím přicházet do styku," řekl Smrt. "Je to pořád jen honem, honem, honem a nikdy nemám jedinou minutu pro sebe."

"Vypadáš celkem fit," poznamenala Princezna a příjemně se na Smrt usmála. "Čekala bych, že budeš mnohem hubenější."

"Víte, Princezno, tohle říká mnoho lidí. Nevěřím, že by se na celém světě našel jediný můj správný obrázek. A ty sochy... Ale, čím míň o nich mluvím, tím lépe."

"Většinou tě portréty jako kostru," řekla Princezna.

"Není to vyložená hloupost? Snažím se držet fazónu, ale řekněte sami, mohla by kostra nosit tak těžkou kosu? Vždyť je to směšné. Ale všude, kam přijdu, jsem starý kostnatý Smrták na své staré kostnaté kobyle. Někdy bych s tím nejraději praštil," řekl Smrt a smutně potřásl hlavou.

"Na druhé straně, nemůžeš přece chtít, aby tě kreslili obtloustlého," podotkl Kedrigern.

"Ach, žádný strach, k tomu určitě nedojde. Já určitě neztloustnu. Pokud už nejsou žádné morové rány, tak je někde určitě hladomor a pak, vždycky jsou tu války. A nevěřili byste, kolik se přihodí nehod... docela bych si přál, aby se už

jednou lidé naučili dávat na sebe trochu pozor. Nejraději bych - á, pán domu se vrátil," řekl Smrt, vstal, natřásl si svůj černý plášť a pozvedl kosu a přesýpací hodiny. "Zpátky do práce. Máte deset minut," řekl sotto voce Kedrigernovi. Velice vysoký, velice hubený a velice starý muž s velice dlouhou bílou bradou pomalu přišel k nim, vzdychaje, jako by mu každý krok působil velkou bolest. Zastavil se, zadíval se na Smrt, potom na Princeznu a Kedrigerna, pak zase na Smrt a chvíli naprázdno pohyboval spodní čelistí.

"Tak jsi konečně přišel. Dal sis na čas, co?" řekl slabým, drsným hlasem.

Smrt snížil hlas o několik oktáv a řekl: "Přišel jsem pro tebe, Arlebare."

"Bylo načase. Kdo jsou tihle lidé? Myslel jsem, že pracuješ sám."

"To jsou hosté, Arlebare."

"Hosté," zabručel starý čaroděj znechuceně. "Na ty teď není čas. Pusť se do toho, Smrti. Jak to vlastně uděláme?"

Odneseš si mě? Nebo pojedeme na té tvé kostnaté herce oba dva?"

"Než se do toho pustím, slíbil jsem, že nechám tyhle lidi, aby si s tebou promluvili. Cestovali zdaleka, aby tě viděli," řekl Smrt a ke Kedrigernovi dodal: "Devět minut."

"Dobře, tak ať zase vyrazí zpátky. Do toho, Smrti, vezmi si mě," řekl Arlebar.

"Prosím, mistře - jsem Kedrigern z Hor tichého hromu a tohle je má žena, Princezna. Jsem bratr čaroděj a ona je studentem téhož umění. Potřebujeme tvou pomoc, ale ne pro sebe."

"Ne pro sebe?"

"Ne," řekli oba.

"A kdo tedy potřebuje mou pomoc, přáteli? Ale rychle."

"Jsme na výpravě za Kouzelnou mouchou. Původně byla mladou dámou jménem Lazica a my jsme potkali jejího bratrance a připojili se k jeho výpravě -"

"Lazica? Ta je uvnitř. Myslím, že je v pořádku a v tuto chvíli už má plné zuby toho být mouchou. Proměním ji zpátky než odejdu, bude-li si to přát. Ještě něco?"

"Ano. Její bratranec Conrad a mladá princezna Laloree - byli proměnění v ropuchy."

"Osm minut," upozornil je Smrt.

"Ropuchy? Na to nepotřebuješ mou pomoc, přáteli. Proměň je zpátky sám."

"Ale oni byli proměnění magickou mlhou v Pustině ztracených králů."

Arlebarovo husté obočí se pozvedlo a on pohlédl na Kedrigerna se vzrůstajícím respektem. "Tím jsi prošel, jen abys mne navštívil?"

"Nejenom, že jsme jí prošli, my jsme ji přemohli!" vpadla mezi ně Princezna. "Keddie ji roztříštil svou magií. Pustina znovu rozkvetla."

"Vy jste přemohli mlhu?" Arlebarův tichý hlas náhle zněl posvátnou bázní.

"Ano. Ačkoli nás nejdřív skoro dostala. Musel jsem použít únikového kouzla. Princezna a já jsme přistáli v daleké budoucnosti. V té době byla ještě ropuchou, ale když jsme se vrátili, stala se zase sama sebou a dokonce jí narostl pár hezkých křídel."

"Vidíte?" řekla Princezna, zamávala křídly a vznesla se několik palců nad zem.

"I Krasavec byl ropuchou, ale v mlze se proměnil zpátky," pokračoval Kedrigern. "Když jsme se vraceli, vpadli jsme v plné síle rovnou do mlhy a roztříštili jsme ji na kusy. Všechna magie se uvolnila najednou. Krasavec se stal znovu krásným, ale Laloree a Conrad, kteří byli lidmi, se změnily v ropuchy. Z ostatních se staly džbánky. Našich koní sis myslím už všiml."

Arlebar na něj tiše hleděl a pomalu přikyvoval. "Možná, že by bylo lépe, kdybys mi rovnou řekl, co ode mne vlastně potřebuješ. O Lazice už vím. Co ty ropuchy?"

"Laloree a Conrad byli proměnění, když se mlha rozprskla. Neodvažoval jsem se na nich vyzkoušet žádné protikouzlo, protože nevím, co je vlastně postihlo. Mlhu tvořila směs rozmanité magie a o některých věcech z ní jsem ještě nikdy neslyšel. Doufal jsem, že mi něco poradíš."

"Šest minut," řekl Smrt.

"Teď buď zticha, snažím se přemýšlet," odsekl Arlebar.

Smrt si uraženě odfrkl. Zamumlal: "Chování některých lidí..." a odešel se posadit pod jabloň.

Arlebar se popotáhl za bradu, zamračil se a zavrtěl hlavou. Nakonec si zhluboka povzdychl a řekl: "Není nic, co by se pro ně dalo udělat, přáteli. Měl jsem s mlhou sám co dělat; před dobrými sto lety to bylo, když nebyla ani z poloviny tak zlá, jako dnes, a i tehdy byla plná záludných triků. Pokud mlha proměnila z posledních sil tvoje přátele v ropuchy, pak už ropuchami zůstanou. Na druhé straně," dodal a jeho tvář se rozzářila, "Princezna a Krasavec už se nemusí obávat transformačních kouzel. Budou proti nim imunní. A Princezně zůstanou ta krásná křídla."

"Ubohý Krasavec. Měl Laloree tak rád," řekla Princezna.

Kedrigern přikývl. "Doprovázeli jsme Laloree zpátky k jejím rodičům, k Brindomovi ze Zářící pláně a k laskavé lady Toomeeře. Poslali ji na svatbu, ale nějak z ní sešlo. Mysleli jsme si, že by možná souhlasili, aby si vzala Krasavce - kdyby nebyl ropuchou. Ale teď..."

"Ať se provdá za tu druhou ropuchu. Zdá se, že jim to spolu docela klapne," řekl Arlebar a ukázal na fontánu, kde spolu Laloree a Conrad dováděli jako malé děti.

"Jenže to ubohému Krasavci nepomůže."

Arlebar se moudře usmál. "Možná, že bych pro něj něco udělat mohl, Princezno. Říkala jsi, že se ta druhá ropucha jmenuje Conrad? Není to čistě náhodou Conrad Coeur du Fer de la Tour Brisée?"

"Ano, je! Jak to víš?"

Arlebar se tiše zasmál. Byl to slabý, chrčivý smích, ale bezesporu pramenil z ryzího veselí. "Řekněme, že jsem to uhodl,

má drahá dámo. Pojdte dovnitř. Uvidíme, jestli bych to nemohl zařídit tak, aby byli všichni šťastní. Trocha magie na rozloučenou neuškodí."

"Pět minut!" volal za nimi Smrt.

Nikdo si ho však nevšímal. Po několika schodech vstoupili do Arlebarovy malé chatrče. Když prošli dveřmi, ocitli se v prostorné hale, ze které vedly chodby a dveře do všech možných směrů. Starý čaroděj je zavedl do studovny a při chůzi si vyhrnul rukávy svého roucha. Když byli všichni uvnitř, zavřel dveře a rozpřáhl ruce.

"Laziko!" zvolal sladkým hlasem.

Se zablesknutím světla a tichým zabzučením přiletěla z kouta místnosti moucha a posadila se mu na špičku ukazováčku.

Byla to zlatá, rubínová a safírová moucha s křídly jako plátky křišťálu. Arlebar si přidržel ruku těsně u obličeje a řekl vrnící mouše: "Laziko, je čas sejmout kouzlo. Jsi teď v bezpečí a můžeš si dělat, co se ti zlíbí. Tito lidé jsou přátelé.

Můžeš se na ně spolehnout. Jsi připravena?"

Moucha přestala vrnět, vznesla se do vzduchu a přistála na podlaze před Arlebarem. Starý čaroděj rozpřáhl ruce, zamumlal krátké kouzlo a provedl patřičná gesta. Před ním se objevila krásná mladá žena. Kedrigernovi poněkud připomínala Laloree, ale ne Laloree v rozpuku ženství. V Lazičině případě byl příslib ženské krásy již plně rozkvetlý. Vlasy barvy sluncem ozářeného medu, které jí volně splývaly až k pasu, se zavlnily, když se obrátila a upřela své jantarově hnědé oči na Princeznu a Kedrigerna, a pak na Arlebara.

"Jsem opravdu v bezpečí? Už mne nebude pronásledovat?" zeptala se ho melodickým hlasem.

"Už tě nebude obtěžovat, mé dítě. Teď bych tě chtěl požádat, abys vyšla ven a přivedla sem mladíka se zlatými vlasy.

Spěchej, mé dítě, nemáme času nazbyt!" Jakmile byla venku, vzal karafu a naplnil dvě křišťálové číše. "Až se vrátí, dejte jim vypít tohle. Je to elixír lásky. Nikdy neselže."

"Co se té ubohé dívky stalo?" zeptala se Princezna.

"Všechno vám vysvětlí. Chcete ode mne ještě něco?"

"Děbány!" vykřikla Princezna. "Tri členové výpravy leželi opilí u ohně, když se kolem nich sevřela mlha. Proměnili se v prázdné hliněné nádoby."

"Naplníte je vínem. To je učiní šťastné. Ještě něco?"

"To je všechno, Arlebare. Děkujeme ti za všechno," řekl Kedrigern.

"Bylo mi potěšením. Trochu mne to vyvedlo z míry, všechno to vzrušení, ale stálo to za to." Starý čaroděj chvíli zamyšleně pokyvoval hlavou a pak řekl: "Poslyšte - tohle místo se udrží po hromadě ještě hodinu nebo dvě poté, co odejdou, ale pak začne mizet. Pokud tu najdete něco, co by se vám mohlo hodit, vezměte si to. Mám nějaké dobré staré knihy kouzel a myslím, že pár jako jste vy dva s nimi může dokázat mnoho dobrého. A je tu také jedna velice stará kniha o létání, která by tě mohla zajímat, Princezno. Vezměte si ji a vezměte si všechno ostatní, co se vám bude hodit, ale pak odsud odejděte, rozumíte? Jinak byste zmizeli s domem."

"Kam, mistře?" zeptala se Princezna.

"Tam, kam mizí plamen svíčky, když ji sfoukneš," odpověděl Arlebar.

"Odejdem. Děkujeme ti, mistře. Jsi velice laskavý," řekl Kedrigern.

"Jsem rád, že jsem se s tebou setkal, synku. Spravil jsem si mínění o mladých čarodějích. V poslední době jsem viděl tolik žalostných případů. Ale ty jsi z dobrého těsta. To, jak jsi přemohl tu mlhu..." Arlebar pomalu zavrtěl hlavou. "Už jsem nedoufal, že ještě někdo dobrý zůstal. Myslím, že jsem si, že je s čarodějnickou profesí konec."

"I já jsem si to několikrát myslel, mistře, ale teď když jsem se podíval do budoucnosti, cítím se mnohem lépe."

"Viděl jsi dobré věci, příteli?"

Ve dveřích se objevil Smrt s kosou připravenou. Vypadal velice věčně.

"Jedna minuta," řekl hlubokým dunivým hlasem.

"Dobře, dobře," řekl Arlebar otráveně. "Co jsi viděl, příteli?"

"No, v budoucnosti se například člověk může stát hvězdou. Není to báječné?"

"Neuvěřitelné, chlapče!" řekl Arlebar užasle. "Slyšel jsem jednou o čaroději, který sám sebe skoro změnil na kometu... ale hvězdu..."

"Někteří lidé se dokonce stanou superhvězdami. Velké dny nadcházejí, mistře."

"Jsi připraven?" zeptal se Smrt.

"Nemohl bych si s sebou něco vzít?"

"Vůbec nic. Pojď tak, jak jsi."

"Dobře. Tak pojdme," řekl Arlebar. U dveří se naposledy otočil, zamával a řekl: "Pamatujte si - odejděte, než to tu zmizí." Pak přijal ruku, kterou mu Smrt nabízel a pomalu se odšoural po jeho boku.

"Byl to milý starý muž," řekla Princezna dojatě. "A říkal ti synku."

"Myslím, že jsem mu připadal jako chlapec. Muselo mu být skoro šest set let."

"Líbil ses mu. Byl opravdu nadšen, jak ses vypořádal s tou magickou mlhou."

"Já vlastně taky. Ale podruhé bych to zkoušet nechtěl."

Lazica se vrátila a za ruku vedla omámeného a tichého Krasavce. "Je to ten muž, kterého jsem měla přivést? Nikoho jiného jsem tam neviděla," řekla.

"Je to on," přisvědčila Princezna.

"Jste Arlebarovi přátelé? Kdo jste? A kam zmizel on?"

"Já jsem Kedrigern z Hor tichého hromu a tohle je Princezna, moje žena."

"Je velice slavný čaroděj. A já už mám za sebou taky pár kouzel. A létám," řekla Princezna, elegantně se zvedla ze země a obletěla pokoj.

"Na to jsem zvyklá," odpověděla Lazica. "Byla jsem totiž dlouho mouchou."

"Já jsem zase byla ropuchou. Ale tohle je mnohem hezčí," řekla Princezna a lehce přistála Kedrigernovi po boku. "Jsem ráda, že jsme se nesetkaly, když jsem byla moucha a ty ropucha," řekla Lazica a zvonivě se zasmála. Princezna se zasmála rovněž a Kedrigern se k nim připojil. Krasavec jen tiše stál, bledý a omámený, oči upřené na Laziku. Zatímco se dámy začaly bavit jako staré přítelkyně, odtáhl si ho Kedrigern stranou.

"Stále ještě hodláš zasvětit svůj život strádání a službě druhým?" zeptal se ho.

Krasavec, jako by ho vůbec neslyšel, zašeptal: "Jaká skvělá žena! Úžasná! Její oči... postava... její sladký hlas..."

"Začínáš mít dojem, že bys dokázal žít i bez Laloree?"

Krasavec se rozhořčeně podíval na Kedrigerna: "To hloupé děvče? Laloree je ještě dítě. Lazica je žena. Velice krásná žena."

"Všiml jsem si. Líbí se ti?"

"Ach, šlechtitný čaroději, musíš mi pomoci získat její srdce. Nemohu bez Laziky žít. Pomoz mi, prosím tě!"

"No dobře, Krasavče. Dělej přesně to, co ti řeknu, a řekl bych, že budeš mít docela slušnou šanci žít s Lazikou šťastně až... nějakou dobu."

Zatímco se oba muži radili za zavřenými dveřmi, vyměnily si Princezna s Lazikou svoje zkušenosti ze zakletí v ropuchu a mouchu. Princezna vyprávěla o kletbě, která na ní byla seslána a o komplikované a zničující sérii událostí, které ji následovaly a končily jejím setkáním s Arlebarem. Když dovyprávěla, zeptala se Laziky jakého druhu byla kletba, kouzlo nebo zakletí, které ji proměnilo v mouchu.

"Drahá Princezno, o nic takového nešlo. Byl to můj vlastní nápad."

"Ty jsi chtěla být mouchou?"

"No, doslova mouchou ne. Chtěla jsem být něčím, s čím by se můj hrozný bratranec nikdy nechtěl oženit. Pořád mne nemilosrdně pronásledoval - posílal mi šperky, trpaslíky, zajaté nepřátele, aby se mi kořili, psal příšerné básně a zpíval mi pod okny. Pořád jsem v jídle nacházela milostné dopisy. Jednoduše mi nedal ani na chvíli pokoj. Navíc mne všechny mé sestry přemlouvaly, abych si ho vzala, protože jsem nejstarší a musím se vdát první. Moji rodiče pořád říkali, jak šťastná jsem, když ve mně muž jako Conrad Coeur du Fer de la Tour Brisée našel zalíbení a to všechno -"

"Conrad? Conrad je tvůj bratranec?" přerušila ji Princezna.

"Ano. Znáš ho?"

"Cestovali jsme spolu. Pokračuj, Laziko."

"V zoufalství jsem hledala pomoc u Arlebara a on mi slíbil, že zařídí, abych nemusela před Conradem nadále prchat. Co se s ním stalo? Nechtěla jsem, aby mu Arlebar ublížil nebo tak, jen jsem chtěla být z jeho dosahu."

"Conrad si našel jinou."

"To je skvělé," usmála se Lazica nostalgicky a řekla: "Ubohý Conrad. Nebyl to špatný muž, opravdu, pod vším tím hrubiánstvím a chvástáním, ale měl nejvlhčejší ruce, jakých jsem se kdy dotkla."

"Má je pořád. Je ropuchou," sdělila jí Princezna.

"Opravdu? Co je to za ženu, která si chce vzít ropuchu?"

"Je taky ropucha. Výborně jim to klapě."

"Jak sladké. Jsem opravdu ráda, že se to Conradovi tak vydařilo. A jsem taky ráda, že už nemusím být mouchou. Bohužel, hned jak se vrátím domů, začnou mé sestry zase naléhat, abych si vzala někoho jiného," řekla Lazica rezignovaně.

"Co třeba tohle?" zeptala se Princezna a ukázala špičkou levého křídla na Krasavce.

"Je velice estetický," připustila Lazica bez zvláštního nadšení.

"Je to princ."

"Kdekdo je dneska princ. Není příliš výřečný, co?" zeptala se pochybovačně.

"Krasavec byl dlouhý čas pod vlivem magie. Má trochu potíže s komunikací - určitě to znáš sama."

Lazica se zamyšleně podívala na Krasavce, který stál v koutě místnosti. "Ruce nemá ani trochu vlhké. Toho jsem si všimla hned."

"Tak to vidíš, Laziko. Je krásný, je princ a má báječně suché ruce. A navíc je do tebe očividně blázen. Co víc by sis mohla přát?"

"Doufala jsem, že se zamiluji divoce a vášnivě - alespoň jednou v životě, než se usadím. Nemyslím, že by se mi to mohlo podařit s ním," odpověděla Lazica zamyšleně.

"To nikdy nemůžeš vědět," řekla Princezna a sestersky jí poklepala po rameni. "Já už to zařídím. Mohli byste si třeba spolu připít na setkání a jsem si jista, že než se naděješ, budeš se na to dívat úplně jinak."

Na Princeznino znamení přivedl Kedrigern Krasavce, který byl v obličejí celý rudý a vytrvale upíral oči k podlaze. Princezna vzala poháry, které Arlebar naplnil a podala je mladému páru. Rubínová tekutina jejich obsahu zářila přes fazety křišťálových číši.

"Vypijte to, to vás zahřeje," řekla a tajně mrkla na Kedrigerna.

Oba mladí lidé zdvořile upili. Jejich oči se setkaly a už neuhnuly. Jejich dech se znatelně zrychlil. Oba najednou vyprázdnili své číše, nechali si je vyklouznout z rukou a rozpráhli náruče.

"Laziko, má lásko, můj anděli... má krásko!"

"Krasavče, můj zachránče... můj hrdino... má lásko!"

Vrhli se jeden proti druhému a sevřeli se ve vášnivém objetí. Uprostřed zrychleného oddychování, hlubokých zamilovaných pohledů a hladových polibků bylo možno zaslechnout obraty jako: "Odejďme spolu... věčná láska... navždy tvůj otrok... královno mého srdce," a podobné vysoce exaltované fráze.

"Opravdu účinná věc," řekl Kedrigern uznale, šilhaje po karafě.

"A rychlá," dodala Princezna.

Krasavec vzal Laziku do náručí a vynesl ji ze dveří. Venku se obrátil a řekl: "Jedu do Kallopane s nejkouzelnější ze všech žen. Tam se vezmeme a tam budeme žít v ještě vzrůstající lásce a štěstí, s požehnáním a dobrodiním mého otce, krále!"

"Můj princí, můj živote, můj Krasavče, odvez mne k sobě!" křičela Lazica.

"Příjemnou cestu!" zavolala Princezna a zamávala jim.

Kedrigern vyšel ze dveří, zašepstal několik slov a pokynul rukou odcházejícímu páru, který se stále vášnivě objímal. Pak stál a sledoval je, jak nasedají na koně s modrým chobotem. Nakonec se obrátil na Princeznu a dobromyslně se usmál.

"Seslal jsem na ně malé kouzlo. Budou neviditelní pro všechny nepřátele a každého dne za soumraku naleznou přátele. Je to můj svatební dar," řekl.

"Připadali mi velice zaujatí sami sebou. Doufám, že nezapomenout na svatbu pozvat všechny místní víly."

"Krasavcova rodina na to vždy velice dbala. Jenom doufám, že se jeho otec zdrží nemístných vtipů. Tak totiž začaly všechny Krasavcovy potíže."

Pak obrátil svou pozornost k Arlebarově knihovně. Po chvíli vyšel z domu s několika svazky pod paží a tvářil se velice spokojeně. Conrad a Laloree seděli na obrubě fontány a čekali na něj.

Conrad se zeptal: "Co bude s námi?"

"Ano, strýčku Keddie - kdy z nás uděláš zase lidi?" zeptala se Laloree.

"Co třeba hned?" pokračoval Conrad.

Čaroděj odložil knihy, založil ruce a řekl: "Bojím se, že pro vás mám špatné zprávy. Možná, že byste se měli raději posadit."

"Vždyť sedíme. My sedíme vždycky," odpověděl Conrad popuzeně.

"No dobře. Je mi líto, ale mluvil jsem s Arlebarem a ten potvrdil mé podezření. Kdybych se pokoušel odstranit kouzlo, které na vás uvrhla mlha, mohlo by to mít osudné následky."

"Myslel jsem, že jsi čaroděj. Od kdy se čarodějové bojí kouzel?"

"Dělám magii, ne zázraky."

Conrad si pohrdlivě odfrkl a skočil zpátky do fontány. Laloree se smutně zadívala na Kedrigerna.

"Nemůžeš udělat aspoň něco, strýčku Keddie?"

"Bojím se, že ne."

"Co budeme dělat?"

"Odvedu tě domů k tvým rodičům. Jsem si jistý, že budou souhlasit s tvým sňatkem s Conradem... za těchto okolností."

"Budou mi to vyčítat a řeknou, že mě vždycky varovali, že se mi něco podobného jednou přihodí."

"Opravdu tě varovali?"

"Pořád," připustila a povzddechla si.

Princezna se posadila na obrubu fontány po Laloreeově boku a řekla něžně: "Není to doopravdy tak zlý život, když si na to zvykneš. V létě můžeš být venku v bahně a na zimu se přestěhuješ do paláce. A můžeš mít děti, kolik chceš."

Tisíce, když si to budeš přát. Ropuchy tolik děti mívají a nemají s nimi žádné starosti."

"Opravdu?"

"No jistě."

"To skutečně není tak zlé... ale když si pomyslím, že zbytek svého života... ropucha..." řekla Laloree zamyšleně.

"Bude to tak hrozně nudné."

"Ale budeš mít někoho, kdo to s tebou bude sdílet, Laloree."

Laloree byla chvíli zticha a pak skočila Princezně do klína. "Vezmi nás domů," řekla.

< Dvanáct >

Dokonalé svazky

Vystoupili na nejbližší vršek a dívali se, jak Arlebarův dům, zahrada i s fontánou, sad, rybníček a všechno ostatní mizí beze stopy. Když se ustálilo i chvění vzduchu a před nimi byla jen louka plná sedmikrásek, popohnali koně k jihu vstříci cestě, jež vedla do Brindomova království.

Cesta proběhla hladce a obešla se beze zlých kouzel. Vzduch byl teplý a svěží a voněl časným létem. Když vyjeli z hor, obklopily je květy a pestrobarevní motýli a každé ráno se probouzeli ptačím zpěvem. Cestování bylo takřka příjemné. Ale nejlepší z toho všeho bylo vědomí, že až doručí Laloree jejím rodičům, budou se moci vrátit domů.

Království Zářící pláně bylo velice rozlehlé království s velice řídkou populací, soustředěnou povětšinou v jeho geografickém středu. Tam byla dobrá půda, na které si Brindomovi předci nechali vystavět svůj hrad. Přístupové cesty byly skoro zarostlé keři a lesy, což nasvědčovalo, že nebyli příliš společenští. Jejich země jim poskytovala vše potřebné a dost navíc, aby mohli obchodem získat vše, co je nutné k spokojenému a důstojnému životu královské rodiny.

Obranu země tvořilo dvanáct otlých, pomalých a dobromyslných ozbrojenců. Měli meče a lesklé piky, ale jen mlhavou představu o jejich používání a pražádnou touhu si své znalosti v tomto směru doplňovat praxí. Skutečnými obránci království byly jeho hranice.

Na východě se rozprostíral les, hluboký, hustý a neproniknutelný. Na jihu a na západě protékala Řeka utrpení a rozkládaly se Strašlivé vodopády, jejichž burácení bylo při správném větru slyšet až v Brindomově paláci. Na severu ležela za Dračími horami Pustina ztracených králů. Nikdo a nic tou cestou nepřišlo, co lidská paměť sahá, a dalo se těžko předpokládat, že kdyby někdo nebo něco od severu přece jen přišlo, stěží by to zadrželi pouzí ozbrojenci s pikami.

Tak se stalo, že když byli Kedrigern s Princeznou spatřeni na severní cestě, lidé se jim nejdříve vyhýbali a pak je

rozpačitě vítali. Pohled na jejich oře nijak zvlášť neponoukal k srdečnějšímu přijetí. Byl to jeden z ozbrojenců, bledý a roztržený, který na ně promluvil jako první. Přišoural se pomalým, váhavým krokem, udeřil ratištěm piky o zem, zasalutoval a váhavě se usmál.

"Holá, přátelé! Zdravím vás! Vítejte v království Zářící pláně!" zvolal rádoby srdečně. "Zdravíme vás v pokoji. Jsme mírumilovní lidé. Opravdu jsme. Hosty vidíme velice rádi. Nechceme nikomu ublížit."

"Ani my ne," odpověděl Kedrigern. "Chceme navštívit Brindoma. Neseme mu zprávy o jeho dceři."

"Ano, ano, samozřejmě. Okamžitě vás odvedu k jeho výsosti. Přišli jste z... z... ze severu?"

"Samozřejmě."

"Přes Pustinu?" zeptal se ozbrojenec přidušeným hlasem. Venkované kolem cesty se přikradli blíž, aby jim neušla odpověď.

"Prošli jsme Pustinu ztracených králů," řekl Kedrigern s chladnou lhostejností. Jeho černý kůň si odfrkl a zablýskal stříbrným rohem v zlověstném gestu.

"Pak musíš být velký čaroděj!" zvolal ozbrojenec, odhodil piku a poděšeně ustoupil.

"To jsme," prohlásila Princezna. "Tohle je Kedrigern z Hor tichého hromu. Není většího čaroděje nad něj."

"A tohle je moje žena Princezna, sama čarodějka s nemalou praxí."

"Taky létám," oznámila Princezna srdečně, zvedla se ze sedla svého průhledného koně, obkroužila ozbrojence a zamávala davu. Několik dětí jí mávání nadšeně oplátilo, ale většina lidí jen stála, hlavy zvrácené a ústa dokořán.

Když ozbrojenci posbírali svou duchapřítomnost a piky, zavedli hosty do paláce. Cesta se vinula a davy houstly a v době, kdy dorazili k hradní bráně, seběhla se už většina populace, aby se podívali na mocného čaroděje ze severu. Brindom byl zpraven o jejich příjezdu a vyšel k bráně, aby je přivítal. Byl stejně kulatoučký jako jeho ozbrojenci, bělovlasý, brunátný v obličeji a spíše malé postavy. Odvážně se usmíval. Na co čekal, sám nevěděl. Očividně se mu velice ulevilo, když se z hrozně dvojice vyklubala půvabná tmavovlasá dáma v těsně padnoucích zelenožlutých šatech a zlatou čelenkou a hladce oholený muž v prostém, ručně tkaném oděvu a shrnovacích botách. Obličej se mu rozzářil, srdečně rozpřáhl ruce a přivítal je.

"Budte prosím mými čestnými hosty," řekl, když je vedl do svého paláce. "Slyšel jsem, že nesete zprávy o mé dceři. Promiňte mi mou nedočkavost, ale Laloree je už tak dlouho pryč a dychtivě očekáváme jakoukoliv informaci o ní."

Z Princezniny kapuce se ozval zvonivý smích. Princezna si s Kedrigernem vyměnila za Brindomovými zády rychlý pohled a neřekli nic.

"Možná, že by bylo lépe, kdybys vyslechl zprávy společně se svou milostivou královnou," navrhl Kedrigern.

"Ale ano, samozřejmě, to se rozumí," odpověděl Brindom a horlivě si přítomnul ruce. "Jsi moudrý, čaroději. Ve své nedočkavosti jsem zapomněl na svou milovanou Toomeeru. Jistě už nás očekává."

Z Princezniny kapuce se ozval další přidušený smích. Princezna se ho pokusila zakrýt delikátním zakašláním, které v Brindomovi vzbudilo záchvat starostlivosti, jenž vedl k dalšímu, hůře tlumenému smíchu a hlasitějšímu kašlání. Takto to pokračovalo po celou cestu do trůnního sálu, odkud prošli dveřmi mezi oběma impozantními trůny.

Vstoupili do hezkého slunečného pokoje, ve které bylo šest mohutných čalouněných křesel s podnožkami. Řezbářská práce byla zdobena pestrými barvami a stěny byly pokryty obrazy psů, koček a dětí v roztomilých pózách. Na stole, kolem kterého stála křesla, byl džbánek mléka a talíř koláčků.

"Přivedl jsem čaroděje, mamko!" zavolal Brindom a pak vysvětlil: "Raději o státních záležitostech rozhodujeme tady. Je to tu mnohem pohodlnější než v trůnním sále. Vezměte si prosím mléko a koláčky. Chovejte se jako doma." Vzal džbán a naplnil jím čtyři hrníčky, které stály vedle. Sotva nalil poslední, vešla do místnosti kulatá a laskavě vyhlížející žena, utřela si ruce do zástěry a vyloudila znepokojený kvokavý zvuk.

"Tady jsi, mamko! Přisedni a dej si s námi mléko a koláčky," řekl Brindom. "Tohle jsou ti čarodějové ze severu, Princezna a Kedrigern."

"Musím vypadat hrozně," řekla královna, sundala si zástěru a úhledně ji složila, upravila si vlasy a nervózně se usmála na návštěvníky. "Taťka mi o vašem příchodu řekl teprve před chvílí, a tak jsem si myslela, že budete po všem tom cestování strašně vyhládlí a běžela jsem rovnou do kuchyně a pustila se do pěkné malé večeře."

"Vaše výsost je příliš laskavá," řekl Kedrigern s úklonou.

"Ach, já znám čaroděje. Pořád na cestách. Tamhle něco slupnout, tuhle trochu upít a pořádné jídlo mnohdy nevidí třeba dva dny po sobě. Proto jste všichni tak hubení. A neříkej mi tak směšně. Říkej mi prostě 'teto Toomie', jako všichni ostatní," řekla královna.

"Mami! Tati!" zvolala Laloree hlasem přeskakujícím pohnutím. Zatímco se Brindom a Toomeera zmateně rozhlíželi po místnosti, vyškřábala se Laloree z kapuce a skočila doprostřed stolu, těsně vedle talíře s koláčky. "To jsem já, Laloree! Jsem zase doma! Nejste rádi, že mě vidíte?"

"To je ropucha, mamko," řekl Brindom opatrně.

"Ale hlas je naší Laloree, taťko."

"To máš docela pravdu, mamko, ale naši Laloree přece poznám a tohle je ropucha."

"Ale já jsem, Laloree, tati, opravdu jsem!" křičela ropucha vyskakující dychtivostí vysoko do vzduchu.

"Naše Laloree je bezpečně provdaná za Panglundera Neústupného. Je někde na severu za řekou. Ty jsi ropucha," řekl Brindom, založil si své baculaté ruce a vážně se na ni zahleděl.

"Mluví jako Laloree, taťko," řekla Toomeera.

"Já jsem, já jsem! Panglunder vypadal divně a měl tam na hradě tu hroznou starou paní a ta mne uvrhla do kouzelného spánku a strýček Keddie slíbil že mne dovede zpátky k tobě a pak jsme potkali Krasavce a připojili se k výpravě ale přišla mlha a proměnila mne a Conrada v ropuchy a ani Arlebar nám nedokázal pomoci ale to nevádí protože se milujeme. Můžeme se vzít, prosím? Prosím, tati! Mami, prosím, dovol Conradovi, aby si mě vzal!" vyrazila ze sebe

ropucha a zalapala po dechu.

"Kdo je Conrad?" zeptala se Toomeera zmateně.

"Dostala se do průšvihů, mamko, já to věděl. Toho jsem se vždycky bál."

"To byl tvůj nápad, taťko, provdat naši malou holčičku za toho hrozného chlapa. Já jsem říkala -"

Z úkrytu Kedrigernovy kapuce se ozval tenký hlásek: "Já jsem Conrad Coeur du Fer de la Tour Brisée, hrabě z Elberance a Morfoi, earl z Bexfordu, Heseldownu a Tarncroftsu, nejvyšší maršál Almoraka Zlatovousého z Gossinghansu, a žádám vás o ruku vaší spanilé dcery!" Conrad se vyškrábal na Kedrigernovo rameno a velkým skokem přistál přímo v talíři koláčků, přičemž je rozmetal do všech stran. S hněvivým bručením se vyhrabal z trosek a postavil se po Laloreeově boku.

"Další ropucha," řekl Brindom ponuře.

"Ale má hezké jméno, taťko. A hezký sytý hlas. A chce si vzít naši holčičku," řekla Toomeera s rostoucím zájmem. Brindom si povzdechl. "Vždycky jsem doufal, že si vezme vojevůdce nebo drobnějšího tyrana, nebo možná krásného prince."

"Ten malý chlapík má všechny možné tituly, taťko."

"Na druhé straně si nemyslím, že by se princ moc zajímal o ropuchu," pokračoval Brindom pochmurně.

Conrad si odfrkl. "Vyslyšte mne, vaše výsosti. Pocházím ze šlechtického rodu a vydobyl jsem si čest ve službách svému králi. Když jsem poprvé pohlédl na vaši spanilou dceru, věděl jsem, že už nikdy nebudu moci milovat žádnou jinou, a doufal jsem jen, že budu hoden její ruky. Ale pak..." Odmíchl se, povzdechl si a pokračoval: "Stal jsem se obětí magie tak mocné, že si s ní ani největší čaroděj na světě nedokázal poradit."

Brindom těžce klesl do židle a začal nervózně bubnovat zavalitými prsty o její dřevěné opěradlo. "Je to tak, Kedrigerne?" zeptal se.

"Je, vaše veličenstvo."

"A Laloree taky?"

"Bojím se, že ano."

"Ach, dej jim své svolení, taťko," řekla Toomeera a pohládila svého chotě po ruce. "Můžeme si udělat hezkou malou svatbu přímo tady na hradě. Upečes některý ze svých oblíbených dortů."

"Můžeme žít v hradním příkopu!" vykřikla Laloree vzrušeně.

"To by vám dlouho nevydrželo. V příkopě už žije štika," řekl Brindom.

"V zahradě přece máme báječnou fontánu, taťko. Mohli by si zařídit domácnost tam."

"Prosím, tati, prosím!"

"Prosím vás, vaše veličenstvo!"

"No dobře, máte moje svolení," řekl Brindom unaveně.

Kedrigern a Princezna se usmáli na radující se ropuchy a na zářící Toomeeru. Brindom vzal ze stolu hrst rozházených koláčků a začal se jimi hlučně cpát. Toomeera si zase uvázala zástěru, kterou si sundala při svém příchodu, a vzala ze stolu džbánky a talíře.

"Dojdu ještě pro mléko a koláčky. Večeře bude až za hodinu a vy už určitě máte hrozný hlad," řekla.

"Mohla bych dostat nějaké mouchy, mami?" zeptala se Laloree.

"Pro boha živého, dítě, co že to chce...? Ach... jistě, podívám se, jestli bych pro vás dva mohla sehnat nějaké mouchy."

"Děkuji vám, vaše výsosti," řekl Conrad.

"Říkej nám mámo a táto, synku. Měli bychom si na to zvykat."

K večeri byla pořádná mísa knedlíčků s kuřecím masem v husté omáčce a Toomeerův kořeněný koláč s medem.

Čarodějové a královský pár jedli v malé jídelně u kuchyně. Laloree a Conrad si vzali večeři k fontáně.

Kedrigern s Princeznou strávili noc jako hosté na hradě, kde se všechno začínalo chystat ke svatbě. Odjeli příštího rána. Brindom a Toomeera jim hojně děkovali a obdarovali je tisícem zlatáků a tuctem řádně pocukrovaných koblih, ještě teplých z trouby.

Jeli tiše, těšili se z krásného letního rána a vzájemné společnosti, a když za sebou nechali poslední stavení, zastavili se, aby si na chvíli odpočinuli. Kedrigern vytáhl dvě koblihy a jednu podal Princezně. Usedli do stínu javoru a pomalu jedli.

"Moc dobré, že, má drahá?" řekl po chvíli Kedrigern.

"Báječné. Stejně jako ten koláč včera večer."

"A ty koláčky. Skvělé koláčky. No, vůbec mne to neudivuje."

Princezna se na něj zmateně podívala. "Mne ano. Byla jsem na hradech, kde byly chléb i pečivo naprosto nestravitelné."

"Takové nebezpečí v Brindomově a Toomeerově paláci nehrozí."

"A proč ne?"

"Protože, než se stali králem a královnou, měli malý pekařský krámk kousek od hradu."

"To je v tomhle království zvykem? Nikdy jsem neslyšela, že by měli následníci trůnu pekařství."

"Vlastně je to naprosto neobvyklé. Poslední zdejší panovníci, Jarantře, bylo sto dvaadvacet let, když zemřela, a nezanechala po sobě žádné známé potomky. Trvalo to celé měsíce, než vypátrali, že Toomeera byla po matce vzdálená neteř tety Jarantřina pradědečka. Jenže se ona ani Brindom nechtěli vzdát pekařství. Nakonec se přece jen přestěhovali, ale jen kvůli Laloree, aby se mohla provdat za někoho vhodného."

"Škoda, že jim to nevyšlo," řekla Princezna smutně.

"Conrad přece není tak špatný."

"Myslíš, že spolu budou šťastní, Keddie?"

"Jsem si jistý, že budou, má drahá," řekl čaroděj a potutelně se usmál. "Než jsme ráno odjeli, nalil jsem do fontány celý zbytek Arlebarova nápoje lásky."

O několik dní později stáli na úpatí Dračích hor a rozhlíželi se po zelené pláni, která kdysi bývala Pustinou ztracených králů. Všude rostla hustá tráva, keře malin a ostružin, mladé stromky se kymácelly ve větru a nové vzniklá jezera a rybníky se třpytily v ranním slunci.

"Vypadá to tu docela hezky, že?" zavolal Kedrigern nahoru na Princeznu.

"Odsud to vypadá ještě lépe. Můžeš být sám na sebe velice pyšný," odpověděla a v líných kruzích se snášela na hřbet svého koně.

"Část zásluhy mají i ti dobří mniši a jejich byliny, má drahá."

"Ale byl jsi to ty, kdo sem přišel a odčaroval to místo. Jen si to pomysli, Keddie... přijdou sem lidé a usadí se, budou zde šťastně žít a ani se nedozvědí, že za to vše vděčí jen tobě."

Zvedl ruku v odmítavém gestu. "Netoužím po počtách, má drahá. Stačí mi pocit dobře vykonané práce a sem tam nějaký ten měšec zlatěáků."

"Stejně, je to nespravedlivé," řekla a usadila se v sedle svého průhledného koně. "Tohle místo by se mělo jmenovat 'Kedrigernův dar', a ne 'Pustina ztracených králů'. Opravdu by se ti mělo dostat pocty, kterou si zaslouhuješ."

"Vážně o to nestojím. Nechat po sobě pojmenovat nějaké místo je nejistější způsob, jak se nechat vtáhnout do politiky. A já se raději budu držet magie."

Princezna se natáhla, aby ho pohladila po rameni. "Jak si přeješ, Keddie," řekla sladkým hlasem.

"Mohli bychom to pojmenovat po tobě, má drahá. Udělalo by ti to radost?"

"Ne, děkuji. Také se budu raději držet magie."

Země, která tak dlouho pustla působením zlé magie, teď překypovala plodností. Dokonce i v této časně letní době se stromy a keře prohýbaly pod tíhou ovoce. Koně se pásli na čerstvé šťavnaté trávě. Vzduch byl těžký vůní květin a ospalý bzučením včel. Pestrobarevní ptáci poletovali a kroužili kolem čaroděje a princezny a přidávali svůj zpěv k bzučení hmyzu a bublání potůčku.

Na jednu noc se utábořili u alabastrové sochy, která bývala kuchařovým vozem. V jeho záhybech už se zachytila divoká vinná réva a jiné popínavé rostliny. V puklinách hnízdili ptáci a pod jeho nehybnými koly sídlily polní myši. Po ostatních vozech už nebylo ani stopy a stejně tak po jejich nedávném pobytu. Okolí vypadalo překrásně, ale lpěla na něm melancholie nepřijemných vzpomínek, takže oba poutníci vyrazili časně ráno a odjeli bez jediného ohlédnutí.

Když dojeli k hospodě Na Vnější konci, přišel je Harry radostně přivítat přede dveře. Jako hostitel zvyklý na různé cizince si jejich koní stěžl povšiml. Nabídl Kedrigernovi a Princezně nejlepší ložnici jen pro ně a slíbil jim slavnostní večeři na přivítanou. Jakmile pacholek, povzbuzený kopanci, kletbami a pohlavky svého pána k větší rychlosti, odvedl jejich koně do stáje, potřásl Harry Kedrigernovi energicky rukou.

"Je to báječné, že tě zase vidím, mistře Kedrigerne - a tu půvabnou dámu, kterou jsi s sebou přivedl. Ach, když jsme viděli, jak se nad Pustinou zvedá mlha, mysleli jsme si všichni, že je to váš konec, ale teď jsi zase tady a vypadáš lépe než kdy předtím, a navíc ve společnosti nejkrásnější dámy, jaká kdy vkročila do těchto zdí."

"To je Princezna, moje žena," řekl čaroděj.

Harry se hluboce uklonil. "Je to pro mě čest, že tě potkávám, má paní." Pak se znovu obrátil ke Kedrigernovi. "Co se stalo s ostatními? Je pro ně nějaká naděje? Ukaž, mistře Kedrigerne, vezmu ti ty nádoby."

"Opatrně, Harry. Svěřuji ti tři členy výpravy."

Harry překvapením skoro upustil stíhlejší z nádob. "Členy výpravy? Tyhle džbánky?" zeptal se vyjeveně.

"Ten malý je Ponttry, panoš. A ten kulatý je Maheen."

"Ach... skoro jsem jednoho z nich upustil," zamumlal Harry polekaně.

"To byl Smeak," informovala ho Princezna.

"Když si je prohlédneš zblízka, můžeš rozeznat jejich tváře," řekl Kedrigern, vzal Smeaka a přidržel ho ve světle, aby si ho hostinský mohl prohlédnout.

"Usmívá se!" zvolal Harry.

"Naplnil jsem ho vínem. Myslím, že se bude usmívat tak dlouho, dokud bude plný. Můžeme dovnitř? Jsem si jistý, že by se Princezna chtěla osvěžit a oba bychom velice ocenili odpočinek v opravdové posteli."

Osvěžení a odpočatí sešli dolů k večeři a zastihli hospodu neobyčejně ztichlou, ale plnou nejrozmanitější společnosti, jako by byl předvečer nějakého velkého svátku. Vzduch se chvěl, jak zvenčí proudil teplý vzduch, a stěží viditelné stíny se míhaly sem a tam, beztvaré a bezbarvé, často ne víc než pouhý záchvěv na pokraji vidění, ale všechny plály neomylnou auroou štěstí a dobroty. Kedrigern si to neuvědomil, ale když zaujali svá místa u stolu, které pro ně Harry rezervoval, Princezna zamávala křídly, lehce se zvedla z podlahy a s úsměvem zatleskala rukama.

"Keddie, to jsou všichni ztracení poutníci - jsou osvobozeni od čar, které je věznily, a jsou tak šťastni! Copak to štěstí necítíš?" řekla.

"Cítím, má drahá. Je to velice příjemné."

"A vědí, že za to vděčí tobě. Vytušili to."

Když se Princezna snesla na své místo, cítil Kedrigern, že se duchové stahují blíže k nim. Byl to divný pocit, nikoli nepřijemný ani omezující, spíš jako by měl na ramenou plášť z pavučin vzdouvaný jemným vánkem; cítil se oděný do šatu z díků.

"Vypadáš velice spokojeně, Keddie," poznamenala Princezna.

"Je to docela hezké. Vypadá to, že budeme mít při večeři společnost, má drahá. Nevadí ti to?"

"Ani v nejmenším. Jsou všichni velice přátelští."

Na stole stál Maheen, naplněný Harryho nejlepším vínem. Poklidný úsměv zdobil jeho lehce naznačené keramické rysy.

"Nevadí ti používat našeho známého jako nádobu?" zeptal se Kedrigern.

"Vůbec ne, Keddie. Můžeš mi nalít."

Víno bylo dobré a silné a skvěle se hodilo k šťavnatému hovězímu, které jim Harry servíroval a které s velkou chutí konzumovali. Jako dezert si pak dali trochu sýra a nějaké ovoce. Zatímco se zcela nasycený Kedrigern pohodlně opřel ve své židli, Princezna vstala.

"Je všechno v pořádku, má drahá?" zeptal se jí.

"Je tu trochu příliš teplo. Nevstávej, Keddie. Půjdu jen k oknu nadýchat se čerstvého vzduchu."

"Teď když to říkáš, taky mi připadá, že je tu poněkud hustá atmosféra." Kedrigern odstrčil židli a začal se zvedat, aby svou choť doprovodil. Byl zlenivělý dobrým jídlem a obklopený dobrotivými duchy, takže nijak nespěchal a byl ještě u stolu, když se Princezna posadila na židli u okna a v místnosti se s hlasitým zapraskáním objevil ifrit.

Byl to opravdu velký ifrit. Jeho zploštělá zelená hlava se skoro dotýkala stropních trámů a nadmuté tělo roztržilo stůl a odsunulo lavice stranou. Jeho levá paže byla zářivě rudá a pravá zase leskle černá, zatímco ruce měl bílé a prsty zakončené dlouhými stříbrnými drápy. Zdi se zachvěly a talíře roztančily, když místností zazněl jeho hluboký zlovlný smích. Dlouhým stříbrným drápem ukázal na Princeznu.

"Krásná princezna spustit kouzlo. Ifrit ji vzít pryč!" zaburácel a zachechtal se ještě zlovlněji než prve.

Princezna rychle vyskočila na nohy a řekla: "Nic takového neuděláš!"

Ifrit se k ní sklonil. Ozvalo se hlasité klong, jako když lžička cinkne o křišťálovou sklenici, a ifrit polekaně uskočil, třepaje rukama a vyluzuje bolestivé úpění. Jeho krví podlité oči zaplály, když se pokusil o druhý výpad, ale znovu byl odmrštěn stejným způsobem.

"To už by myslím stačilo," řekl Kedrigern a přistoupil k ifritovi.

"Ty udělal kouzlo?" zeptal se ifrit zlostně a jeho oči se zúžily a zlověstně zaplály.

"Ještě ne. To byla má žena," odpověděl Kedrigern hrdě. "Ale jestli okamžitě nezmizíš..."

V tu chvíli se kolem něj začal vzduch hněvivě vlnit. Ucítil dlouho zadržovanou zlost a touhu vyřít si staré účty.

Hlasitě se zasmál a řekl: "Do toho, přátelé. Je váš."

Kolem něj zavál lehký vánek a v tu chvíli si ifrit uvědomil přítomnost duchů. Zatímco Kedrigern přihlížel se založenými rukama a žvýkal poslední sousto broskve, ifrit zavrával pod úderem, pak pod druhým a za malou chvíli se svíjel na zemi, ječel a vriskal bolestí, zatímco do něj neviditelný dav bušil, dloubal, strkal a políčkoval ho ze všech stran. Ifrit začal žebrot o milost; začal se hlasitě omlouvat; naléhal na Princeznu, aby se ho zastala a prosil Kedrigerna, aby ho zachránil; pak se začal zmenšovat. Když nabyl lidské velikosti, pozvedl Kedrigern ruku. Výprask ustal.

"Co myslíš, má drahá? Má dost?" zeptal se čaroděj.

"Zaslouží si každou ránu, kterou dostal," odpověděla Princezna zlostně. "Hrozná sebranka, ti ifritové! Vzít mě pryč, jen si to představ!"

Ifrit k ní přilezl po kolenou a z očí mu tekly velké růžové a oranžové slzy. "Prosím, krásná princezna odpusť ifritovi! Byl nepřítelný žalem!"

"Jaký žal ty můžeš mít? Pokud vím, působíš spíš žal jiným. Zrovna na podzim jsi odsud odnesl ubohou malou princeznu, ty bezcílná stvůro!"

Ifrit zoufale zavyl a vyprodukoval několik dvoubarevných slz. "Malá princezna je pryč!" zabědoval. "Jednoho dne všichni pryč - malá princezna, ostatní lidé, které ifrit chytil, všechna krásná magie, kterou měl ukrytou, všechno najednou rychle pryč. Ifrit přišel hledat nového drahouška."

"Nemám ani ten nejmenší zájem být tvým drahouškem," odpověděla Princezna chladně.

Ifrit zoufale zavyl. Kedrigern ho okřikl: "Budeš zticha! Buď rád, že jsi z toho vyvázl takhle, po všem tom utrpení, co jsi způsobil lidem za posledních pár století."

"Ifrit se jen snažil dělat dobře svou práci."

"To říkají vždycky."

"Od ifrita se čeká, že bude odnášet lidi a provádět ošklivé věci," bránil se ifrit dotčeně.

"Už mě to přestává bavit. Zlá magie je z tohoto kraje jednou pro vždy pryč a pro tebe už tady není místo. Rozumíš?" zeptal se Kedrigern ostře. "Zkrátka tady přijdou slušní lidé a budou se tu chtít usadit, a nestojí o to, aby je kdokoliv obtěžoval."

Ifrit se mlsně olízl a řekl: "Dejte ifritovi krásnou princeznu, on půjde."

S rozhodností a rázností, která Kedrigernovi vyrazila dech, chytila Princezna ifrita za dlouhé purpurové ucho a přinutila ho, aby vstal. Ifrit se skroutil, rukama si chránil postižené místo a bědoval: "Ifrit musí mít svého drahouška. Jakéhokoliv drahouška a pak bude ifrit hodný."

Kedrigern se podíval na Princeznu a usmál se. "Dobrá práce. Ten magický štít prve byl taky skvělý."

"Díky, Keddie. Je dobré občas se přesvědčit, že člověk nevyšel ze cviku."

"Co s tím přerostlým ufnukaným miminem? Nemůžeme ho jen tak pustit, nebo popadne první ženu, kterou uvidí."

"To nesmíme dopustit. Myslíš, že by Harry..."

"Ne."

Stáli, dívali se na plačícího, bědujícího ifrita a přemýšleli. Po chvíli Kedrigern řekl: "Vlastně by to bylo pro dobro všech, kdybychom našli ženu, která by byla ochotna se mu věnovat. Když má ifrit citlivou a dobrou ženu, chová se skoro slušně. Jeho problém byl v tom, že malá princezna byla příliš mladá a nezkušená, než aby ho dokázala zvládnout. Koho doopravdy potřebuje, je někdo jako..."

Náhle se mu po tváři rozlil úsměv. Podíval se na Princeznu a ona se usmála stejným chápajícím úsměvem. Oba najednou přikývli. Přikročili blíž ke sténajícímu ifritovi, obklopenému bledou září osvobozených duchů.
"S vaším svolením, přátelé," řekl Kedrigern mírně. "Myslím, že znám konstruktivní cestu, jak vyřešit problém s tímhle chlapíkem."

Mrak duchů se pohnul; některé jeho části se míhaly velice rychle a zaujatě, zatímco jiné pomalu, jako meditující filozofové. Po několika minutách se vše uklidnilo a mrak začal řídnout, až zmizel docela, a Kedrigern věděl, že ifritova záležitost byla svěřena jeho vůli. Tiše poděkoval těm, kteří odcházeli, a šťouchl ifrita špičkou boty.

"Přisahej při prstenu Šalamouna, pána džinů a ifritů, že mne budeš poslouchat a patřičně se chovat, a já tě pustím," řekl.

Žluté oko opatrně vykuklo mezi modrými prsty. "Ifrita už nebudou bít?"

"Ne, pokud uděláš, co ti říkám. Přisahej."

"Ifrit přísahá při Šalamounově prstenu. Ifrit bude poslouchat čaroděje a patřičně se chovat," vyhrklo stvoření servilně.

"Můžeš vstát."

Ifrit vyskočil na nohy, mlsně se uškíbl a zeptal se: "Teď dáš ifritovi hezkého drahouška a on půjde, ano? Kde je jeho drahoušek?"

"Je nepolepšitelný," řekla Princezna znechuceně.

"Ifrit zůstane ifritem, má drahá. Je to věc zvyku. Všechno, co potřebuje, je citlivá žena, která ho naučí civilizovaným způsobům, a než se naděješ, bude z něj hodný a uhlazený ifrit, radost pohledět. Předpoklady na to má."

Princezna si prsty podepřela bradu a chvíli si ho pečlivě prohlížela. "Obyčejná žena to být nemůže," řekla zamyšleně.

"Potřebuje něco extra."

"Mimořádně obdařenou. Nejlépe čarodějkou."

Ifrit dychtivě vyhrkl: "A bude drahoušek? Najdeš ifritovi hezkého drahouška?"

"Měla by být krásná. To je bez řečí."

"Vyzrálý, smyslný druh krásy, řekla bych."

"Směs vášně a něžnosti."

"Kde je ten hezký drahoušek? Kde je!" křičel ifrit vzrušeně a mnul si ruce, až drápy řinčely.

"Hm, to je problém, můj pestrobarevný příteli," řekl Kedrigern zamyšleně.

"Takovou ženu nenajdeš v typické vesnické chýši," poznamenala Princezna.

"Ani v obyčejném měšťanském domě."

"Dokonce ani ve většině paláců ne."

"Vlastně pochybuji, že bychom našli tučet takových žen na celém světě."

"Tučet? Já vím jen o jedné a ta... Ne, to nepřichází v úvahu," řekl Kedrigern a zavrtěl hlavou.

"Kde je ten drahoušek? Řekni ifritovi a on půjde pryč. Ifrit bude hodný a uhlazený. Řekni, ifrit slibuje, že se bude slušně chovat na věky věků," žebrale stvoření.

"Žije na velice hezkém hradě. Možná s tebou nebude chtít jít," upozornila ho Princezna.

"A jestli nebude chtít jít, budeš ji muset přinutit. Je to mocná čarodějka. Kromě toho, že je smyslně krásná."

"Ifrit to zařídí. Ukaž ifritovi hrad."

"To je další problém. Nemáme mapu a já hrozně špatně vysvětluji. Ale počkej... ifritové přece umí létat, že?"

"Ifrit létá jako pták, jenom rychleji."

"Nemáme s sebou moc zavazadel," řekla Princezna.

"Mohl bys nás tam odnést. Složíš nás na zem pár mil od paláce a půjdeš napřed."

"Ifrit vezme vás i koně. I zavazadla. Jste připraveni?"

"Ne hned, ty náš malý hlupáčku. Ve tmě bychom cestu nenašli. Vyrážíme po snídani. Mezitím - jako důkaz svých dobrých úmyslů - bys mohl uklidit jídelnu. Udělal jsi tu příšernou spoušť."

"Ifrit uklidí, ifrit zařídí. Buďte připraveni, odlétáme po snídani, koně a všechno," řekl ifrit, zammul si ruce a zavýskal.

"Budeme připraveni," řekl Kedrigern, nabídl Princezně rámě a odvedl ji ke dveřím. Když vycházeli z jídelny, ifrit za nimi zavolal:

"Řeknete ifritovi jméno hezkého drahouška z hradu?" zeptal se.

"Všechno má svůj čas. Řekneme ti ho, až tam dorazíme," odpověděl Kedrigern.

"Hezká paní má hezké jméno? Ifrit má rád hezká jména."

"Bude se ti líbit a její jméno taky," řekla Princezna a usmála se nejzářivějším úsměvem. "Jste jako stvoření jeden pro druhého."

< Epilog >

Návrat domů

Panglunder stál v noční košili u hlavní brány Mon Chagrinu a vypadal velice zmateně. V jedné ruce držel zlověstně vypadající válečnou sekeru. Mrkal neuvěřitelnou rychlostí a slova z něj vycházela jen velmi obtížně.

"Povídám, Kedrigerne... je to opravdu zvláštní... nanejvýš neobyčejné... Nečekám, že bys mi to uvěřil... stěží tomu věřím sám... opravdu zvláštní," drmolil, doprovázeje svá slova neurčitými gesty volné ruky.

"Něco se stalo?" zeptal se Kedrigern a seskočil z koně.

"Ano, něco neobyčejně zlého se stalo. Nanejvýš zlého. Hrozné zjevení, právě uprostřed... ach, už je to tu zase!" zařval Panglunder a upustil sekeru, když viděl, jak Princezna vzlétla ze svého průhledného koně a zvolna přistála po Kedrigernově boku. Teprve nyní si všiml obou ořů a nevěřičně si protřel oči.

"To je v pořádku, Panglunder. Ti koně jsou skuteční," ujistil ho Kedrigern. "A tohle je Princezna, má žena. Už jste se

setkali."

"Byla jsem tehdy ropucha," vysvětlila Princezna.

"Ano, samozřejmě. Vy... vypadáte mnohem lépe, musím říct."

"A co na Mon Chagrinu, je všechno v pořádku? Případáš mi poněkud rozrušený, smím-li to tak říct. Někdo tě ohrožuje? Někjaké prokletí, o kterém bych měl vědět? A jak se daří naší drahé Memaneshi?" vyptával se Kedrigern, poklepávaje zemana po rameni.

"Právě, Memaneshi. Je pryč... unesena... sebrali mi ji přímo z... zrovna před chvílí!"

"Žádné vojsko jsem neviděl, Panglunder. A takový smělý útok by -"

"To nebylo vojsko, to bylo zjevení. Velká nadutá žlutooká věc, kůži měla červenou, černou a modrou a obrovské drápy... vypadalo to jako duch a vtrhlo to po ránu do mé ložnice."

"To vypadá na ifríta," řekla Princezna a zatvářila se zkroušeně.

"Bojím se, že máš pravdu," přisvědčil Kedrigern. Vyměnili si vážné pohledy a smutně potřásl hlavou.

"Nejzvláštnější na tom všem bylo, že znal její jméno! Vtrhl do ložnice a zařval její jméno. 'Memanesho! Kde jsi, můj drahoušku?' zařval, pak ji popadl a oba zmizeli."

"Tak to byl určitě ifrit," řekla Princezna. "Jsou strašně rychlí."

"Velice špatné. Bojím se, můj drahý příteli, že jsi Memaneshu viděl naposledy. Hlavu vzhůru," řekl Kedrigern.

Paglunder si zhluboka povzdechl, pak pokrčil rameny, zvedl hlavu a zahleděl se zadumaně k východu. Přes skutečnost, že byl v noční košili, vypadal docela heroicky. "Potom vyrazím na výpravu," řekl pevným hlasem. "Leží přede mnou dlouhá a nebezpečná cesta, ale já vezmu své zbraně a nevzdám se. Nevyspím se v lidském obydlí ani se nenapiju vína, dokud nebudu mít svou milovanou zpátky."

"To by byla ukvapenost. Věř mi, Memaneshu už nikdy neuvidíš," řekl Kedrigern přesvědčeně.

"Ale to je skvělá novina, příteli! Musím to hned vzkázat Laloree," zajásal Panglunder.

"Laloree?"

"Samozřejmě. Roztomilé kotě, ta Laloree. Člověk by s ní mohl žít celé věky a vůbec by se nemusel bát, že ztratí náladu a promění ho v... v něco odporného."

"Třeba v ropuchu?" zeptala se Princezna kousavě. "Myslela jsem, že tvůj svazek s Laloree byl čistě politické povahy."

"Tak to začalo. Ale v tu chvíli, kdy jsem tu sladkou bytost spatřil..." Panglunder se odmlčel a povzdechl si.

"Memaneshi to poznala okamžitě a obklopila ji plameny. Pro Laloreeino dobro jsem předstíral lhostejnost. Ale teď..."

Princezna pohládila Panglundera po ruce a povzbudivě ho poplácala po plecích. Kedrigern se postavil po jeho druhém boku a objal zemana kolem ramen.

"Myslím, že raději půjdeme dovnitř, Panglunder. Měli bychom ti vyprávět celý příběh, než uděláš něco ukvapeného," řekl.

"A bude lépe, když se na to posadíš," dodala Princezna.

Byl krásný teplý den, když Princezna a Kedrigern zdolali poslední strmý svah, který je dělil od jejich vilky v Horách tichého hromu. Udělali vše, co chtěli, a ještě spoustu věcí nadto.

Princezna byla zase krásnou ženou a měla jistotu, že jí zůstane. Navíc měla atraktivní a zcela funkční křídélka. Krasavec byl rovněž navždy zbaven ropuší podoby a byl vášnivě zamilován do Laziky, která už také nebyla mouchou. Z Laloree a Conrada sice byly ropuchy, ale měli alespoň jeden druhého, pěknou fontánu na bydlení, sympatie a porozumění Laloreeiných rodičů a účinnou pomoc Arlebarova nápoje lásky. Arlebar se odebral na poslední odpočinek a Smrt měl Arlebara. Rospax měl dobrý domov a byl užitečný.

Dokonce i Smeak, Maheen a Ponttry měli přijatelnou budoucnost. Harry se laskavě nabídl, že jim poskytne útulek v hostinci Na Vnější konci jako džbánům. Soudě podle jejich výrazů, byli s tímto řešením velice spokojeni. Pustina ztracených králů rozkvetla novým životem a zlá magie se z ní vytratila navždy. Zdálo se, že všechno se obrátilo k dobrému.

Kedrigern se prodíral bludištěm falešných stezek a slepých cestiček. S Princeznou mluvil, jen když se ptal na směr, a ona mu shora odpovídala. Když dosáhli poslední zátáčky před jejich vilkou, snesla se Princezna elegantně na zem po jeho boku.

"Panglundera je mi líto," řekla konečně. "Není mi ani trochu líto Memaneshi nebo ifríta, ale nelíbí se mi, že Panglunder zůstane sám v tom ponurém hradě."

"Překoná to, má drahá. Myslím, že to tak pro něj bude lepší."

"To zní poněkud bezcílne, Keddie."

"No, viděla jsi, jak Laloree flirtovala s Conradem. Flirtovala i s Krasavcem, dokonce i když byl ropuchou. Jen si pomysli, jak by to dopadlo, kdyby se stala hradní paní na Mon Chagrinu a nějaký krásný princ se tam zastavil na noc. Myslím, že by to nevyhnutelně skončilo válkou," řekl čaroděj.

Princezna chvíli jela v zamyšleném tichu a pak řekla: "Možná máš pravdu. Přesto je mi Panglundera líto... doufám, že se nedá na pití."

"To jistě ne, má drahá. Než jsme odjížděli, dal jsem mu láhev 'Sliny bahenní zmije'. Jediný doušek ho vyléčí z jakékoliv chuti na alkohol. Navždy."

Poslední kousek cesty k domovu se rozhodli ujít po svých. Na konci dlouhé zátáčky se zastavili a ruku v ruce se dívali na svou vilku. Byl to hřejivý a přívětivý pohled. Večerní slunce pozlatilo západní okna. Dlouhé stíny se táhly přes trávník a halily malou verandu, kde si Kedrigern zvykl odpočívat po obědě. Na východě se tyčil strmý vrchol Tichého hromu, ozdobený bílou čepičkou věčného sněhu. Na západ od domu se rozprostíral sad, jemuž vévodily dva statné duby, zastřešující svými korunami prostor pod sebou. To bylo velice podivné, protože když na jaře odcházeli, měli na

zahradě dub jenom jeden.

"Má drahá... připadá ti všechno v pořádku?" zeptal se čaroděj.

"Je to báječné, Keddie. Jsem ráda, že jsme zase doma."

"Ale je všechno v pořádku?"

"Zahrada je trochu zanedbaná."

"A co sad?"

"Vypadá skvěle a stinně. Ty duby..." Zmlkla a zamračila se. "Keddie, nebyl tam jen jeden, když jsme odcházeli?"

"Byl, má drahá."

"Byli jsme pryč jen pár měsíců; za tu dobu přece nemohl vyrůst takhle velký. Ach, doufám, že to není žádné kouzlo, Keddie. Vůbec nemám náladu zápasit s kouzly, po celé téhle cestě. Chci se vykoupat, dát si lehkou večeři a jít brzy na kutě. Nechci zápasit s čarodějným stromem; alespoň ne, dokud si neodpočinu," řekla Princezna nevrle.

"Hm, raději se podívám, co za tím vězí," odpověděl Kedrigern, sáhl pod halenu pro medailon a podíval se přes Hledáček pravdivého vidění. Chvilí se díval a pak se s úsměvem obrátil na Princeznu: "Žádný strach, má drahá. Je to někdo, koho známe."

"Já žádné stromy neznám."

"Je to Anlorel a Gylorel. Zdá se, že jejich výprava byla úspěšná."

Zamávali směrem k dubům. Ačkoliv bylo bezvětří, větší dub jim odpověděl zamáváním větví. Mezi nimi se mihla světlá čmouha a pak se koruna dubu rozsvítila, jako by v ní sněmovaly svatojánské mušky.

"Vítej doma, dobrý čaroději!" zaduněl hluboký hlas doprovázený melodickým zvoněním.

"To je báječné překvapení. Dovolte, abych vám představil svou ženu Princeznu. Byla s námi na výpravě, ale zůstávala skrytá."

"Je mi ctí," odpověděl hlas a zvonky se rozezněly veselou melodií.

"Co tady děláte? Myslel jsem, že se po výpravě vrátíte do Temného lesa. A jak vlastně dopadla vaše výprava?"

"Otec jsme našli. Zlá mlha ho proměnila v kámen," odpověděl Gylorel, zatímco Anlorel smutně cinkala.

Kedrigern soucitně pohlídl kmen stromu a zamumlal: "To je mi líto... po všem tom putování a hledání..."

"Mlha zmizela den poté, co jsme vás opustili. Měli jsme dobrou šanci ho nalézt. Ale když jsme k němu došli, byl proměněn v kámen," pokračoval Gylorel.

"Pokud vám to může poskytnout nějakou útěchu, mlha je pryč navždy. Keddie ji zničil," oznámila Princezna, vzala čaroděje za ruku a usmála se na strom.

"Pak je velkým čarodějem a my jsme sem přišli správně."

"Ale proč jste sem přišli?" zeptal se Kedrigern.

"Hledáme moudrost."

"Nejsem učitel, jsem mág."

"Ale jsi dobrý a moudrý muž a víš mnoho o světě kolem. Budeme se od tebe učit."

"To je pro mne čest. Ale ani nejmoudřejší člověk tě nemůže naučit, jak být dobrým stromem."

Horní větve se zavlnily a Gylorel odpověděl: "Musím se ujmout vlády nad lesem. Můj otec mne učit nemůže. Dovol mi jen, abych zde zůstal, poslouchal a pozoroval, dokud nebudu připraven vrátit se do Temného lesa."

"Nebudete s námi mít žádné potíže," dodala Anlorel zvonivě. "Nech nás tu a my tě zastíníme před poledním sluncem a ochráníme před větrem. Ptáci se uhnízdí v našich větvích a naplní vzduch svým zpěvem a pestrými barvami."

"Bylo by to krásné mít si s kým popovídat, když budeš služebně pryč. Je tu trochu smutno, když tu není nikdo kromě Spota," řekla Princezna.

"Jste vítáni a můžete zůstat tak dlouho, jak si budete přát, a poslouchat a pozorovat, co budete chtít," prohlásil Kedrigern a podíval se při tom do zelené masy, která se nad ním rozprostírala.

"Děkujeme ti, dobrý čaroději, a žádáme tě o další laskavost: dáš nám své svolení, abychom se oženili s tím skvělým dubem, který stojí vedle nás?"

"Není to krásné, Keddie! Ach, to je nádherný návrat domů!" zajásala Princezna.

"Samozřejmě, má drahá. Jistě že můžete, přátelé, a přeji vám hodně štěstí," řekl čaroděj.

Stěží to dořekl, když se odevšad ozvalo šustění a zvonění a praskání větví, jež se jemně ovíjely kolem sebe navzájem. Kedrigern s Princeznou zamávali a vydali se tiše ke své vilce. Jejich koně se klidně pásli na trávníku a oni se u nich na chvíli zastavili, aby se pokochali tou pokojnou scénou.

"Keddie... neslyšíš něco?" zeptala se Princezna.

"Něco? Co bych měl slyšet?"

"Tenké veselé hlásky. Jako by si někde daleko hrály děti," odpověděla a zaposlouchala se.

Kedrigern následoval jejího příkladu. Za chvíli i on uslyšel tenké jásající a smějící se hlásky. "Samozřejmě, má drahá - jak jsem na to mohl zapomenout - vždyť dnes je Svatojánská noc!" zvolal.

"Vilí zvonky!"

Ruku v ruce spěchali k východnímu svahu. Tam pak, krok za krokem, opatrně pátrali, odkud se ozývají ty tenké hlásky.

"Tady je to, Keddie!" vykřikla Princezna.

Sotva promluvila, hlásky ztichly. Ale hned na to zavolal celý maličký sbor: "To je Princezna a čaroděj! Oni se vrátili!" a v trávě u jejich nohou se rozzářil kruh tvořený maličkými lucerničkami. Po dvou, po třech se začaly objevovat droboučké postavičky, aby je pozdravily.

"Vítejte doma, sladká Princezno a moudrý Kedrigerne!"

"Děkujeme vám, Hrachový kvítku a Hořčičné semínko," odpověděla Princezna.

"Hodně štěstí, dobrý čaroději a krásná paní!"

"Děkujeme vám, Stračí nožko a Šalvějko, i vám, Jitroceli a Podběle," odpověděl čaroděj s hlubokou úklonou.

"Naše požehnání vašemu domovu a krbu, dobří lidé!"

"Děkujeme vám, Koreandře a Libíčku. Děkujeme, Pavučinko," řekla Princezna a pak se posadila do trávy a usmívala se na maličké lidičky. Kedrigern se posadil vedle ní a společně odpovídali na srdečné pozdravy a přání všeho dobrého droboučkových človíčků. Když se přivítali se všemi, předstoupil před ně jejich mluvčí, zatřepal duhovými křídly, až se kolem rozletěly jiskřičky světla, hluboce se poklonil a oznámil:

"Dnes každý z nás štěstím září,
že ses vrátil domů z cest,
krásné Princezně že se dobře daří,
a ropuší kůži už nemusí nést."

"Děkujeme ti, Puku. To je od tebe hezké," řekla Princezna.

"Naše radost je mnohem větší:
vždyť jste zase doma v bezpečí!
A jako by už to nebylo dost,
vrátili jste se v Svatojánskou noc.
Kdy zpěvem a smíchem jásá celá zem,
a tancem v kruhu kouzelném,
teď verše radosti ať zní,
z návratu Kedrigerna a Princezny!"

"Jsi velice laskavý, Puku, a jsme ti za tohle krásné přivítání moc vděční," řekl čaroděj, vstal a pomohl na nohy své ženě.

"Když nás teď omluvíte, půjdeme dovnitř a vy se dobře bavte."

"Dobrou noc, Puku. Dobrou noc, všichni," řekla Princezna a zamávala shromážděným človíčkům.

Sbor tenkých hlasů odpověděl na její pozdrav a pak se znovu strhl křik: "Tamhle, Pavučinko!" a "Pojď sem, Moliku, zatančíme si se Svlačcem a Hořčičným semínkem!" a "Černobýl a Jmelík zazpívají komický kuplet!" - jak se skřítky vrátili ke své zábavě.

"Roztomilí človíčky," řekla Princezna, když kráčeli k vilce. "To bylo od nich hezké."

"Lesní skřítky a víly jsou dobromyslní. Sem tam nějaký ten šprým, ale nic zlého v nich není. To před vodními vílami je třeba mít se na pozoru."

"Já vím," řekla Princezna. "A močálové víly jsou nejhorší ze všech."

"Teď už na takové věci nemusíš myslet, má drahá. Bertino kouzlo je zlomeno navždy."

"Ano. Byla to úspěšná cesta, Keddie, ať už se to vezme z kterékoliv strany. Ale jsem ráda, že už jsme doma."

Náhle se hlavní dveře otevřely a na prahu se objevila malá groteskní postavička. Na okamžik stála nehybně a pak začala poskakovat na svých velkých plochých nohách, tleskat rukama a mávat plachtovitými ušima. "Ja, ja!" ozvalo se radostně a na její sukovité a bradavičnaté tváři se objevil blažený úsměv.

"Jsme doma, Spote!" zavolala Princezna a zamávala mu.

Postava se k nim o překot rozběhla, mávající rukama jako větrný mlýn a jásající: "Ja, ja!". Kousek před nimi se zastavila a začala znovu vzrušeně poskakovat. Když však Spot uviděl, že Princezna zamávala křídly a s tichým bzučením se vznesla do vzduchu, padl na zadek a udiveně vypouklil oči.

"To je v pořádku, Spote. Princezna teď létá," uklidnil ho Kedrigern.

"Ja?" zeptal se domácí trol opatrně.

"Neodletí nám. Teď už zůstaneme doma," ujistil ho čaroděj.

Kedrigern a spletitá výprava
z amerického originálu
The Questing of Kedrigern
vydaného Ace Fantasy Book,
(The Berkley Publishing Group), New York, 1987
přeložil Petr Caha
obálku nakreslila Zdeňka Boušková
vydal POLARIS, Frenštát p.R.,
v r. 1994 jako svou 7. publikaci.
Vydání první.
Cena 49,- Kč
ISBN 80 - 901292 - 6 - 9